

แต่พ่อผู้ล่วงลับ
แม่กายดับสูญ
แต่เรื่องราวของพ่อ
ความดีที่พ่อทำได้
พระคุณที่พ่อมีต่อลูกๆ
ทุกสิ่งจะสถิตอยู่ในใจ
ของพวกเราตลอดไป

เพลง My Way
เนื้อร้องโดย Paul Anka
ขับร้องโดย Frank Sinatra

And now, the end is near
And so I face the final curtain
My friend, I'll say it clear
I'll state my case, of which I'm certain
I've lived a life that's full
I traveled each and every highway
And more, much more than this
I did it my way

Regrets, I've had a few
But then again, too few to mention
I did what I had to do
And saw it through without exemption
I planned each charted course
Each careful step along the byway
And more, much more than this
I did it my way

Yes, there were times, I'm sure you knew
When I bit off more than I could chew
But through it all, when there was doubt
I ate it up and spit it out
I faced it all, and I stood tall
And did it my way

I've loved, I've laughed and cried
I've had my fill, my share of losing
And now, as tears subside
I find it all so amusing
To think I did all that
And may I say, not in a shy way
Oh, no, oh, no, not me
I did it my way

For what is a man, what has he got?
If not himself, then he has naught
To say the things he truly feels
And not the words of one who kneels
The record shows I took the blows
And did it my way
Yes, it was my way

เพลง My Way
เนื้อร้องโดย Paul Anka
ขับร้องโดย Frank Sinatra

ณ.บัดนี้ จุดจบได้ใกล้เขามาถึง ที่ฉันต้องเผชิญหน้ากับฉากสุดท้าย
เพื่อนๆ เอ่ยฉันจะพูดอย่างชัดถ้อยชัดคำ ฉันมั่นใจที่จะบอกว่า
ฉันมีชีวิตที่เต็มเต็มสมบูรณ์ในแต่ละเส้นทาง ทุกทางที่ฉันเดิน
แต่ที่สำคัญมากไปอีกกว่ามากคือ ฉันได้ทำตามหนทางของตนเอง

ความศรัทธาโศกเสียใจนะเธออีกพอมีบ้าง แต่ก็น้อยนิด จนไม่น่าจะกล่าวถึง
ฉันได้ทำในสิ่งที่ต้องทำ และได้ก้าวผ่านพ้นโดยมิได้ยกเว้น
ในแต่ละเส้นทางฉันวางแผน ให้ก้าวไปอย่างระมัดระวัง
แต่ที่สำคัญมากไปอีกกว่ามากคือ ฉันได้ทำตามหนทางของตนเอง

ใช่ มั่นใจว่าเธอก็รู้ ฉันเคยมีช่วงเวลา ที่ชื่นชมมากกว่าที่จะกัดกลืนมันลง
แต่ทั้งหมดที่ผ่านมา ความคับข้องสงสัยนั้น ฉันก็เก็บมันไว้ แล้วถมมันออกมา
ฉันเผชิญหน้ากับทั้งหมด และหยัดเยียนอย่างทรง
และฉันได้ทำตามหนทางของตนเอง

ฉันได้รัก ได้หัวเราะ และร้องไห้ ฉันเคยเปี่ยมสุข และเคยสูญเสีย
แต่บัดนี้ เมื่อหยาดน้ำตาเบาบางจางหายไป
ฉันก็พบว่าทั้งหมดนี้มันช่างน่าอัศจรรย์ซับซ้อน
เมื่อคิดถึงสิ่งต่างๆทั้งหมดที่ฉันได้ทำนั้น และขอพูดว่า - ไม่ใช่เพราะเขินขวย
นั้นไม่ใช่ตัวฉัน ฉันได้ทำตามหนทางของตนเอง

เพราะว่าชีวิตของคนคนหนึ่งนั่นคืออะไร อะไรที่เขาพึงมี
หากความเป็นตัวตนที่ขาดไป เขาก็ไม่หลงเหลืออะไร
พูดสิ่งต่างในสิ่งที่เขารู้สึกอันจริงแท้
และไม่ใช่คำพูดของคนที่จะคุกเข่าและก้มหัว
ผลลัพธ์การบันทึกแสดงออกมาแล้วว่าฉันรับผลกระทบ
ฉันได้ทำตามหนทางของตนเอง!

คำกล่าวอาลัยแด่พ่อ

วันที่ 15 พฤศจิกายน 2567 พ่อผู้ที่ไม่เคยแพ้ใคร ได้ต่อสู้และพ่ายแพ้เป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้าย คงไม่มีลูกคนไหนจะสามารถหาคำพูดมาบรรยายแม้เพียงส่วนเสี้ยวของความเสียใจของความสูญเสียนี้ได้ทำได้เพียงก้มหน้ายอมรับชะตา พ่ายแพ้แก่สังขารแห่งชีวิต เกิด แก่ เจ็บ และตาย

กรรมไม่ดีอันใด ถ้าบังเอิญพ่อได้ก่อแก่ใครในโลกนี้ กระผม นายคนธีร์ เขมาภีร์ตัน กราบขอโหสิกรรมแทนพ่อผู้ล่วงลับ ขอให้พ่อได้จากไปอย่างสงบ หลุดพ้นจากทุกข์ภัย หหมดภาระความห่วงใยที่คอยมอบให้แก่ทุกคนรอบข้าง ถ้าชาติหน้ามีจริงลูกจะขอตามไปเกิดเป็นลูกของพ่อทุกชาติไป

น้ำตาของลูกผู้สูญเสียพ่อไปไหลได้ไม่มีวันหมด นับจากนี้ไปจะไม่มีนายบุญเครือ เขมาภีร์ตัน อยู่ในโลกรนี้แล้ว เหลือเพียงเก้ากระดูก กองเล็กๆ และความทรงจำอันยิ่งใหญ่ของพ่อที่จะยังคงอยู่ในหัวใจลูก トラบชั่วชีวิต "ไปดีนะพ่อ"

คำกล่าวอาลัย

นายคนธีร์ เขมาภีร์ตัน (หนึ่ง)

คำกล่าวอาลัยแด่พ่อ

การได้เกิดเป็นมนุษย์ก็ถือว่ามิบุญมากแล้วนะ แต่การได้เกิดเป็นมนุษย์และได้เกิดเป็นลูกของผู้ชายที่ชื่อบุญเครีอคนนี้ เราต้องทำบุญมามากขนาดไหนหรือ ต้องสร้างกุศลมากี่ภพชาติ พ่อคนนี้เกิดมาเพื่อเสียสละสร้างและมอบทุกอย่างให้กับครอบครัวอย่างแท้จริง ถ้าผมจะมีเรื่องที่โชคดีที่สุดในชีวิต ก็คงต้องบอกว่าโชคดีที่สุดที่ได้เกิดเป็นลูก พ่อบุญเครีอ และแม่ธิดา นี่แหละครับ

พ่อ...เด็กยากจนตรอกจันทน์เรียนโรงเรียนวัดสุทิวราราม ที่มาพบรักกับ แม่...สาวลูกเศรษฐี เรียนโรงเรียนมาแตร์เดอี ตั้งแต่อายุ 16 ปี ถึงจะมีฐานะแตกต่างกันแบบดอกฟ้ากับหมาวัด ถูกครอบครัวทางแม่กีดกันอย่างไร แต่แม่ก็ยังเลือกพ่อ ด้วยการศึกษาม. 8 และเงินติดตัวเพียง 700 บาท พ่อและแม่ย้ายมาตั้งรกรากด้วยกันที่ศรีราชา มีลูกด้วยกัน 4 คน ตั้งแต่ปี 2507 รวมแล้ว 60 ปี ที่ครอบครัวเล็กๆ ของเราได้เป็นส่วนหนึ่งของคนศรีราชาและจนถึงวันนี้ พ่อกับแม่คบกันมานานถึง 67 ปี

ชีวิตการทำงานของพ่อมีสีสัน มีเรื่องราวมากมาย พ่อดิ้นรนจากเด็กยากจนที่गेเรชอบเล่นพนัน จากเซียนสนุกเกอร์ฉายา Young Lion มาทำงานกินเงินเดือนเป็นพนักงานบริษัทไทยออยล์รุ่นที่หนึ่ง จนวันหนึ่งตัดสินใจลาออกจากงาน เพราะมองว่าเงินที่หาได้คงไม่พอเลี้ยงดูครอบครัว มุ่งสู่การทำงานรับจ้างต่างๆ เป็นผู้รับเหมาเล็กๆ จนต่อยอดสร้างตัวขึ้นเรื่อยๆ ปรับเป็นบริษัทรับเหมาก่อสร้างขนาดใหญ่ ดำเนินธุรกิจต่อเนื่องจนสามารถนำบริษัทเข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ได้ในปี 2555

พ่อชอบอ่านหนังสือ อ่านได้แทบทุกประเภทและอ่านหลายรอบมาก พ่อมักจะเปรียบคน เปรียบเรื่องราวต่างๆ กับ พงศาวดารจีน ทั้งสามก๊ก ทั้งเสียดก๊ก จนบางคนมองว่าพ่อมักมองโลกในแง่ร้ายไปละป่าว จริงแล้ว

ผมคิดว่า ถ้าพ่อไม่มีครอบครัวให้เป็นห่วง ก็คงจะกล้าได้กล้าเสีย กล้าเสี่ยง ตามนิสัยนักพนันที่ติดตัวมา แต่คนรักครอบครัวอย่างพ่อ จำเป็นต้องใช้ชีวิตด้วยความระมัดระวัง และไม่ประมาท เพื่อไม่ให้ครอบครัวต้องไปเสี่ยง ต้องไปเดือดร้อนด้วย ในการทำงานพ่อยังต้องรับบทคนมองโลกในแง่ร้าย ท่ามกลางกลุ่มคนที่มองโลกในแง่ดี มองโลกสวยงาม ผมคิดว่าพ่อเป็นคนที่ มีเชิงธุรกิจดี มีความเก่าในแบบของเขา นับวันยิ่งเก่ง ยิ่งมองขาด อ่านออก ทั้งงาน ทั้งคน แต่ก็ไม่เคยเอาเปรียบใคร รักลูกน้อง รักพนักงาน อยากให้ทุกคนได้ดี ถ้ามีความสามารถจริง พ่อผมจะให้โอกาสเสมอ หลายคนรอบตัวพ่อมีฐานะดีขึ้นมากจากการได้มาร่วมงานกับพ่อ คำว่า “ร่มโพธิ์ร่มไทร” เป็นคำที่เหมาะสมกับพ่อมากที่สุด

(เรื่องราวของพ่อในส่วนชีวิตการทำงานนี้ ผมอยากให้ทุกท่านลอง อ่านเนื้อในของหนังสือเล่มนี้ ในส่วนของ “มหาวิทยาลัยชีวิตของ บุญเครือ เขมาภรณ์” พ่อให้คนเรียบเรียงบันทึกไว้อย่างน่าสนใจ มีข้อคิด คำสอนดีๆ จากพ่อผมมากมาย)

อีกด้านที่เป็นชีวิตส่วนตัวของพ่อกลับไม่มีสีสรรอะไรมาก พ่อมีรูทีนชีวิตที่ชัดเจน ตื่นเช้าไปทำงานไม่เกิน 8 โมง นั่งอ่านหนังสือพิมพ์ พูดคุยกับคนต่างๆ ที่มาพบ นั่งรถวนดูที่ดินที่ซื้อไว้ ดูที่ดินที่มีคนมาบอกขาย เลิกงาน 4 โมงครึ่ง ถ้าไม่แวะเล่นหมากรุก ซึ่งเป็นเกมส์ที่พ่อชื่นชอบมากที่สุดก็จะตรงกลับบ้าน มากินข้าวเย็นที่แม่ผมเตรียมให้ที่บ้านเสมอ ไม่เคยไปค้างคืนนอกบ้าน หรือไปแรงแค้เอาที่เที่ยงเตร่กับเพื่อนเลย พ่อไม่สูบบุหรี่ ไม่กินเหล้า พ่อมีคุณย่าเป็นแบบอย่างของความมั่งคั่ง รู้ค่าของเงิน ไม่ชอบเป็นหนี้ ไม่ชอบโอ้อวด ไม่ชอบใช้ของแพง หรืออาจจะพูดง่ายๆ ว่าพ่อผมไม่ใช่เงินเพื่อความสนุกส่วนตัวเลย ผมคิดว่าพ่อผมน่าจะไม่เคยกินโอมากาสะเลย ซักมือ ทั้งที่ไม่น่าจะจะเป็นเรื่องใหญ่อะไรเลยเมื่อเทียบกับฐานะของพ่อ เมื่อพ่อผมเก็บเงินแล้ว จะไม่มีใครเอาเงินออกจากกระเป๋าพ่อผมได้เลย เงินที่พ่อหามาทั้งหมดพ่อเก็บไว้ให้กับเมียและลูกเท่านั้น

พ่อไม่ใช่คนที่บอ่่น ไม่หวานจีจ่า ไม่ใช่คนที่จะคอยเฝ้าห่วงใย

รายละเอียดของลูกๆ ในแต่ละวัน งานส่วนนั้นพอปล่อยให้แม่เป็นคนทำ และแม่ก็ทำได้ดีที่สุด เป็นเรื่องน่าเศร้าที่ลูกๆ ก็มักจะเข้าหาแม่ คอยกับแม่ มากกว่าคุยกับพ่อ แต่พ่อก็ไม่ได้ใส่ใจอะไร ความรักของพ่อคือการห่วงใย อนาคตของทุกคนในครอบครัว พ่อห่วงใยไปไกลทะเลจากลูกไปถึงหลาน เลยไปถึงเหลนเลยทีเดียวนะ พ่อแสดงความรักในแบบของพ่อ ด้วยการรับผิดชอบเรื่องการหาเงิน มุ่งมั่นทำงาน อ่านและคิดตลอดเวลาว่าจะหาเงินอย่างไรเพื่อจะสร้างฐานะของครอบครัวให้มีความมั่นคง ให้แน่ใจว่า เมียลูก รวมถึงหลานๆ จะมีชีวิตที่ดีไม่ยากลำบาก

พ่อรักแม่มาก แม้บางครั้งก็ทะเลาะกัน ก็ยังเป็นห่วงแม่ เช่นเดียวกับแม่ที่รักพ่อมากเช่นกัน ในวันที่ทะเลาะกัน ก็ยังคอยห่วงว่าได้กินอะไร ละเอียดๆ เอาของไปให้พ่อกินละยัง พ่อมีเรื่องสงสัยเสียหลักๆ อยู่ 3 เรื่องที่พูดถึงเสมอๆ คือ 1.ให้ดูแลแม่ให้ดี 2.พี่น้องอย่าทะเลาะกัน และ 3.ให้จัดการทรัพย์สินต่างๆ ที่พ่อหามาให้ดี ในช่วงท้ายของพ่อที่อยู่ ICU แม่พ่อจะใส่ท่อช่วยหายใจพูดไม่ได้ และสติก็เริ่มจะสับสนบ้างเพราะฤทธิ์ยาที่อัดเข้าไป แต่ก็ยังไม่วายสื่อสารกับผมว่ารักแม่มาก เป็นห่วงแม่ อยากให้ลูกทุกคนดูแลแม่ให้ดีที่สุด

ในช่วงชีวิตหลังอายุ 55 ปีของพ่อ นอกจากจะต้องต่อสู้กับงาน อันแสนวุ่นวายแล้ว พ่อยังต้องต่อสู้กับโรคส่วนตัวต่างๆ มากมาย ทั้งเบาหวาน โรคหัวใจ ไตที่ไม่ค่อยดี เปิดฉากด้วยเส้นเลือดหัวใจตีบ ต้องเปิดหน้าอกทำบายพาสหัวใจ ตามต่อด้วยการทำบอลูนอีก 8 ครั้ง พ่อเคยผ่าตัดกระดูกคอทั้งหมด 3 ครั้ง กระดูกหลัง 1 ครั้ง พ่อมีความหวังในการรักษาเสมอ พ่อดูแลตัวเองดีมาก คอยควบคุมตัวเองด้านต่างๆ คอยหาหมอยาเป็นประจำ

ช่วงปีสุดท้าย พ่อล้มพาดศรีษะกระแทก ส่งผลต่อสุขภาพพ่อเป็นอย่างมาก แม้ไม่ถึงจะติดเตียง แต่ก็ต้องติดห้อง เดินเหินเคลื่อนไหวไม่สะดวก แต่พ่อก็ยังมีความหวังในการรักษาตัว มักแสวงหาแนวทางที่จะทำ ให้เดินได้ดีขึ้น เพื่อที่จะได้มีคุณภาพชีวิตที่ดีกว่านี้ ลึกๆ ในใจเหมือนพ่อจะรู้ว่าเวลาเหลือน้อยแล้ว เป็นห่วงลูกหลาน เริ่มสงสัยเสียบ่อยขึ้น มักจะบ่นว่า

อยากมีชีวิตอีกซัก 2-3 ปี ส่งต่อสิ่งต่างๆ ให้กับลูกๆ อย่างเหมาะสม

จนกระทั่งการเข้าโรงพยาบาลครั้งล่าสุด ที่เกิดเรื่องไม่คาดคิดในช่วงรักษาตัวหลังผ่าตัด ทำให้พ่อต้องเข้า ICU เป็นเวลา 30 วัน อาการของพ่อหนักจนต้องใส่ท่อช่วยหายใจ ใช้เครื่องฟอกไต พ่อมีอาการหัวใจเต้นผิดจังหวะมาก เต้นเร็วขึ้นเรื่อยๆ จนหมอต้องช็อตไฟฟ้าเพื่อให้หัวใจกลับมาเต้นปกติ พ่อโดนช็อตถึง 32 ครั้งระหว่างที่อยู่ใน ICU พ่อมีอาการหัวใจหยุดเต้นทั้งหมด 6 ครั้ง แต่สามารถปั๊มหัวใจกลับมาได้ จนกระทั่งครั้งที่ 7 ที่เป็นครั้งสุดท้าย ครั้งนี้หัวใจของพ่อไม่ได้เต้นเร็วผิดจังหวะแล้ว แต่กลับเต้นช้าลงเรื่อยๆ และหยุดเต้นในที่สุด ณ.เวลา 04.16 น. วันที่ 15 พฤศจิกายน 2567 พ่อได้จากครอบครัวที่รักของเขาไปอย่างสงบแล้ว

ที่ผ่านมา...ผมเคยฟังพ่อสั่งเสียเรื่องราวต่างๆ มาเป็นร้อยครั้ง จนบางครั้งก็แอบเดินหนี เพราะคิดว่าเข้าใจทุกอย่างดีแล้ว จนวันนี้ วันที่พ่อไม่อยู่แล้ว ผมกลับคิดว่าผมยังรู้เรื่องต่างๆ ไม่หมดเลย ยังมีเรื่องที่ยากถามพ่ออีกมากมาย ใช่ครับ...ผมยังไม่พร้อมที่จะเสียพ่อไปแบบนี้เลย มันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเร็วและคาดไม่ถึงมาก คงใช้เวลานานกว่าที่จะบรรเทาความรู้สึกของการสูญเสียพ่อไปเร็วกว่าเวลาที่ควร ความเสียใจที่ต้องเห็นพ่อตัวเองตายไปต่อหน้าถึง 7 ครั้ง มันคงเป็นเรื่องที่ติดค้างอยู่ในใจไปตลอด

พ่อครับ..คงรู้ว่าพ่อเป็นห่วงลูกๆ ทุกคนเสมอ ในบริบทที่ต่างกัน ตามลักษณะนิสัยของลูกแต่ละคน และคงรู้ว่าถ้าเป็นเรื่องการใช้เงินละก็ พ่อเป็นห่วงมากที่สุด ด้วยนิสัยและวิถีการใช้ชีวิตอันสุ่มเสี่ยงของคิงที่ผ่านมา คิงขอกราบแทบเท้า ขออภัยพ่อ ใ้เสียของพ่อเป็นลูกที่ไม่ได้เรื่อง ทำให้พ่อต้องคอยช่วยเหลือ ต้องคอยกังวลใจเป็นห่วง พระคุณอันแสนยิ่งใหญ่นี้ คิงไม่รู้จักตอบแทนได้อย่างไร วันนี้พ่อไม่อยู่แล้ว คิงสัญญาว่าจะไม่ใช้ชีวิตประมาท อะไรที่พ่อสั่งไว้ คิงจะนำไปปฏิบัติ จะไม่ทำให้ชีวิตตัวเองต้องลำบากให้สมกับความห่วงใยของพ่อ ที่เหนื่อยสร้างสิ่งต่างๆ ไว้ให้กับคิง

คงรู้ว่าในโลกนี้มีคนที่ยิ่งใหญ่มากมาย แต่สำหรับคิงแล้ว พ่อคือคนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดครับ เป็นฮีโร่ในใจ เป็นต้นแบบชีวิต นับจากนี้พ่ออย่าได้

ห่วงอะไรอีกเลยครับ กลับให้สบายนะครับ เหนื่อยกับทุกเรื่องมามากแล้วจริงๆ พ่อได้สร้างทุกอย่างให้กับคนในครอบครัวไว้อย่างล้นเหลือ พ่อเป็นพ่อที่ยิ่งใหญ่มาก พ่อได้ทำหน้าที่ของพ่ออย่างดีเยี่ยมแล้วครับ ลูกและหลานทุกคนจะมีชีวิตที่สุขสบายไม่ลำบาก และทุกคนจะช่วยกันดูแลแม่ให้ดีที่สุดครับ

สุดท้ายนี้...ผมขอฐิษฐานต่อเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายของพ่อ ในช่วงท้ายของชีวิตพ่อผม พ่อทุกข์และทรมานมากพอแล้ว ถ้าสิ่งเหล่านั้นมันเกิดจากกรรมของพ่อ พ่อก็คงจะชดใช้ไปมากแล้วละ พ่อสมควรได้พักผ่อน และ เดินทางไปพบแต่สิ่งที่ดีๆได้แล้ว จากนั้นไป...ถ้ายังมีกรรมใดที่พ่อผมยังติดค้าง ผมขอใช้ชีวิตที่เหลือสร้างกุศล สร้างผลบุญอุทิศให้กับท่านทั้งหลายแทนพ่อผม ขอเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายได้โปรดให้อโหสิกรรมต่อพ่อผมด้วยครับ ให้พ่อผมได้ไปสู่สุคติ ไม่เจ็บ ไม่ปวด ไม่ทรมาน สู่ภพภูมิที่ดี สะอาด สดใส สว่าง และสวยงามด้วยครับ

รักและเคารพพ่อมากที่สุด
นายฉัตรมงคล เขมาภิรัตน์ (คิง)

คำกล่าวอาลัยแด่พ่อ

ถึงพ่อ

ตั้งแต่เล็กจนโต ในฐานะลูกชายคนเล็ก ตอนเป็นเด็กก็เรียนแบบเอาตัวรอดหวุดหวิด ตอนช่วงวัยรุ่นพ่อส่งเข้าไปเรียนในกรุงเทพฯ แจ็กก็ทำตัวเหลวไหล เห็นแต่ความสนุก ไม่สนใจเรียน ทำให้พ่อเสียใจ และผิดหวังมาตลอด จนวันหนึ่งมีลูกของตัวเอง ถึงเข้าใจจิตใจของพ่อว่า ถึงจะทำตัวไม่ดีและเหลวไหลแค่ไหน พ่อก็ยังรัก และปกป้องอยู่เสมอ ทำให้เข้าใจคำว่า “รักแบบไม่มีเงื่อนไขของพ่อ” เป็นอย่างไร

จำได้ว่า ไปเที่ยวกับพ่อนับครั้งได้ เพราะพ่อเองเป็นคนไม่ชอบเดินทาง ชอบทำงานมากกว่า พ่อเป็นคนเสียตายนเงิน เพราะเงินแต่ละบาทที่พ่อหามาได้ มีหลายปากท้องที่พ่อต้องดูแล ไม่ใช่แค่คนในครอบครัว แต่คนที่ทำงานกับพ่อ นับพันคน พ่อได้ทิ้งรอยเท้าที่ใหญ่เอาไว้ เกินกว่าลูกๆ คนไหนจะไปเทียบรอยเท้าพ่อได้เลย

ทุกครั้งที่พ่อต้องเข้าโรงพยาบาล พ่อก็จะกลับบ้านปลอดภัยทุกครั้ง ในชีวิตของพ่อจะผ่านการผ่าตัดที่เสี่ยงมากๆ มาหลายครั้ง พ่อก็ผ่านมันมาได้เสมอ แต่ครั้งนี้ต่างไปจากทุกครั้งที่ผ่านมา

พ่อเป็นนักสู้มาทั้งชีวิต แม้กระทั่งช่วงเดือนสุดท้ายของพ่อ พ่อก็สู้จนหมดต้องยกนิ้วให้พร้อมกับพูดคำว่า “พ่อของคุณเขาเป็นนักสู้ และเก่งมากเลยนะ” อย่างไรก็ตาม พ่อเหนื่อยมามากแล้ว ถึงเวลาที่พ่อได้พักผ่อน ไม่ต้องเจ็บ ไม่ต้องทรมาน หมดยุคความกังวลทั้งปวง คำสอนของพ่อ แจ็กจำได้เสมอ ขอให้พ่อหลับพักผ่อนนะครับ พ่อจะอยู่ในใจและความนึกคิดของลูกชายคนเล็กของพ่อเสมอ

นายบัลลังก์ เขมาภิรัตน์ (แจ็ก)

คำกล่าวอาลัยแด่พ่อ

ผู้ชายคนนี้ เกิดและโตที่กรุงเทพฯ เป็นผู้ชายที่จบเพียงแค่มัธยมแปดจากโรงเรียนวัดสุทธิ เดิมโตมาจากครอบครัวใหญ่ แต่ฐานะไม่ได้มีอะไร ยังดีที่ได้เรียนแต่ก็เกรกว่าจะจบ ม.8 ก็นานมากกก ทั้งชอบเล่นสนุก ทั้งเกร ทั้งจีบสาว สมัยก่อนจบ ม.8 นี่ยากนะ แต่โชคดีบ้านอยู่ใกล้ร้านหนังสือเลยชอบไปฝั่งตัวอ่านหนังสือจนแทบจะหมดร้านและกลายเป็นคนอ่านทุกอย่าง เป็นคนที่มีความจำดีมาก ๆ อ่านอะไรก็จำได้หมด เป็นต้นแบบในการรักการอ่านของครอบครัวต้องอ่านหนังสือพิมพ์ทุกเช้า อ่านแทบจะทุกหน้า อ่านจนไม่มีหนังสือพิมพ์เล็กทำไม่มีให้อ่าน ตอนเราเด็ก ๆ พ่อเคยพาไปเวียนนครเกษม ไปเหมาหนังสือนิยายเงินกำลังภายในมา จนมีเต็มบ้านอ่านกันแทบทุกคน เราติดอมแงมตั้งแต่ ป.5 แต่เราชอบอ่านมาตั้งแต่อ่านหนังสือออกแล้ว

พอเรียนจบ ม.8 ความรักผจญภัยของพ่อ ก็พาให้ได้ไปทำงานกับบริษัทไทยออยล์ที่ชลบุรี ตอนนั้นบริษัทเพิ่งเปิดได้ไม่นาน รับพนักงานค่อนข้างมากแลนมมีสวัสดิการบ้านพักให้ด้วย ท่านก็เริ่มการทำงานที่นี่ อยู่มาตั้งแต่ยังไม่มีลูก จนคลอดลูกครบ 4 คน แต่ความเป็นคนที่มีไหวพริบดี มีผู้ใหญ่ให้ความเมตตา เป็นคนกตัญญูรู้คุณ จึงมีแต่คนรัก คนช่วยเหลือ พอทำงานไปสักพัก พอมองเห็นช่องทาง ก็เสี่ยงลาออกมาทำรับเหมาก่อสร้างเอง ทำกับไทยออยล์นั่นแหละเริ่มจากรับตัดหญ้ามัน รับเก็บขยะมัน โน่นนี่นั่น ขยับทำไปเรื่อยๆ ตอนแรกๆ ก็ทำกับนายชายเรา จากนั้นเริ่มส่งคนงานให้ไทยออยล์ ค่อยๆ ทำโน่นนี่นั่น จนได้มาเจอกับวิศวะหนุ่มนักเรียนนอก ก็จับมือกัน เริ่มรับเหมางานกับบริษัทญี่ปุ่นได้กำไรมาก็ค่อยๆ ขยายไปเรื่อยๆ จนได้ไปเจอกับนายช่างเก่งๆ มาร่วมงานเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ กลายเป็นทีมที่แข็งแกร่งที่สุดในด้านงานก่อสร้างโครงสร้างเหล็ก มีชื่อเสียงเป็น

ที่รู้จักในระดับโลก มีจุดแข็งคือทีมงานวิศวกรที่เชี่ยวชาญ มีความชำนาญ ด้านความปลอดภัยในการทำงานสูงตามมาตรฐานไทยออยล์ที่เข้มมากฯ ในเรื่อง safety ผ่านมาตรฐานระดับโลก ด้วยการไปทำงานในต่างประเทศ หลายงาน ชื่อเสียงด้านการทำงาน ในการทำงานเสร็จตามกำหนดหรือเร็วกว่ากำหนดเป็นที่รู้จักกันในแวดวงด้านนี้ มีการรับงานที่ต่างประเทศ ทั้งในการดำ มาดากัสการ์ สิงคโปร์ ฯลฯ สร้างงานและเม็ดเงินเข้าประเทศมากมาย มีธรรมาภิบาลสูงอย่างยิ่งไม่เคยเรียกเก็บค่าหัวคนงาน ให้รางวัลให้ค่าแรงที่แฟร์กับทุกคน สำคัญสุดคือไม่เคยเลทในการจ่ายค่าแรงใดๆ ถือเป็นหัวใจหลักในการทำงานเลยก็ว่าได้ เราได้รับการสั่งสอนมาตลอดว่าทุกคนต้องกินต้องใช้ ทำงานต้องได้เงิน ทุกคนที่ทำงานกับเราต้องมีกิน ทำไปทำมาจนในที่สุดก็ได้เข้าตลาดหลักทรัพย์ในปี 2555

ตลอดชีวิตของพ่อ ท่านได้ช่วยเหลือคนเป็นจำนวนมาก โดยไม่เคยป่าวประกาศใดๆ ไม่เคยหวังโล่ห์ รางวัลไหนๆ ความสุขของท่านคือการทำงานจริงๆ พ่อส่งเสียลูกๆ ทั้งสี่จนจบโทเมืองนอกแทบทุกคน เวลากินข้าวหรือพูดคุยก็จะคอยสั่งสอน ให้ประหยัด ให้เห็นค่าของเงิน ไม่ใช่แค่พูด แต่ทำให้เห็นโดยตลอด เน้นหนักเรื่องการกตัญญูกับคนที่มีบุญคุณ การดูแลให้ข้าวให้น้ำให้งานให้เงินบริวารผู้ตกทุกข์ได้ยากต่างๆ การอภิบาลพ่อแม่ ญาติพี่น้องไปจนถึงครอบครัวคู่สมรสลูกๆ ซึมซับหลายๆ สิ่งจากท่านท่านอาจจะไม่ใช่คนที่บอกรักลูกหรือแสดงออกใดๆ กับลูกมากมายนัก แม้แต่ซมยงแทบไม่มี แต่พ่อให้และให้และให้ในทุกสิ่ง ทำให้เรามีชีวิตที่ดีในทุกวันนี้ ด้วยสองมือของท่านแท้ๆ

พ่อแทบไม่เคยได้ไปเที่ยวไหนเลย มีแต่งานๆ มีบ้างก็ไปใกล้ๆ พ่อชอบเล่นคาสีโน แต่ปีนึ่งก็ไปทีนึ่ง ถ้าเสียปุ๊ป แทบจะบินกลับเลย ได้ก็แทบบินกลับทันทีเหมือนกัน กินอยู่แบบง่ายๆ ถ้าซื้ออะไรแพงๆ มาให้กิน พ่อจะไม่ชอบเลย จะบ่นตลอด ถ้ารู้ว่าเรากินอะไร ราคาเท่าไร พ่อคงยึดเงินคืนหมด เสื้อผ้าพ่อก็ไม่ซื้อเมื่อก่อนตัดปีละครั้ง เป็นชุดซาฟารีที่เหมือน

เครื่องแบบประจำตัวพ่อ ครั้งละก็ชุดก็ว่าไป หลังๆ อยากเปลี่ยนแนว แม่เลยซื้อให้แทน แต่ก็ไม่ชอบให้ซื้อเยอะเครื่องประดับแพงๆ ก็เคยมีบ้าง แต่สุดท้ายก็รำคาญ ถอดยกให้ลูกๆ ไปหมด พ่ออายุมากนาฬิกาแบบ auto จะไม่ค่อยทำงานเพราะเคลื่อนไหวน้อย ก็จะต้องเป็น quartz ก็ใส่นาฬิกาธรรมดาๆ ไม่ก็หมั้น รองเท้าก็ง่ายๆ ผ้าไปไม่กี่บาท รถสปอร์ตนี่ ใครซื้อพ่อจะว่าให้อีก ว่าเห็นแก่ตัว ไม่มีประโยชน์ หลังๆ ใช้แต่รถตู้ แล้วใช้รถอะไรรู้มั้ยะ ใช้ hyundai ล้านต้นๆ บอกพ่อแล้ว นั่งสบาย ไม่ต้องแพง พ่อประหยัดทุกบาท พุดไปลูกก็ละลายใจ พ่อเป็นเบาหวานมาหลายสิบปี และมีปัญหาเส้นเลือดตีบบ่อยๆ ต้องทำ bypass ครั้งแรกเมื่อ 27 ปีที่แล้ว ตอนนั้นอายุประมาณ 56 ปีได้ และยังทำ ballon ไปอีก 8 ครั้ง ครั้งสุดท้ายเมื่อสี่เดือนที่แล้ว เป็นแมวเก่าชีวิตของแท้

พ่อเป็นนักสู้ และกล้าเสี่ยง พ่อศึกษาเรื่องเจ็บป่วยอยู่ตลอด สองสามปีหลัง พ่อเริ่มเดินไม่ค่อยไหว แต่พ่อก็พยายามทำทุกทาง ให้แข็งแรง เมื่อปีที่แล้วพ่อล้ม กระแทบกระเทือนจนไม่สามารถลุกได้เอง หรือเดินได้เอง แต่ไม่ได้ป่วยติดเตียง แขน ขาไม่เสีย สมอองไม่เสีย แต่อยู่คนเดียวไม่ได้ ต้องมีคนช่วยตลอด แต่ยังคงทำงาน แม้จะน้อยลงมาก พ่อมีสายตากว้างไกล และยังให้ความคิดในการแก้ไขวิกฤติการณ์ต่างๆ ของบริษัทอยู่เสมอ ชีวิตพ่อมีแต่ความเรียบง่าย ไม่หรูหรา ไม่ฟุ้งเฟ้อสอนให้ประหยัดอยู่ตลอด แต่ลูกไม่ค่อยรักดี ไม่ค่อยจะทำเท่าไร ใครเจอพ่อนี้ก็กว่าเป็นชาวบ้าน ตาสีตาส่า จะเห็นพ่อไปนั่งเล่นหมากรุกในสวนสาธารณะเป็นประจำ หากู้ไม่คุมอาณาจักรหลายพันล้าน มีคนงานฝากชีวิตหลายพันคน พ่อเป็น the great man เป็น the legend เป็น the giver ที่แท้จริง

พ่อเข้ารับ. ครั้งนี้เพราะหวังว่าการผ่าตัดจะช่วยให้หาย และเดินได้อีกครั้ง การผ่าตัดเป็นไปด้วยดี อยู่รพ. พักฟื้นหลายวัน จนใกล้จะกลับก็มีเหตุให้เข้าไปอยู่ ICU คืนแรกใน ICU พ่อก็เกิดหัวใจหยุดเต้นไป 16 นาที บั้มไฟฟ้าไป 31 ครั้ง แล้วก็กลับมา ทำท่าจะดีขึ้นๆ ก็เกิดปอดติดเชื้อ แต่

ยังพอสื่อสารได้ ยังตื่นได้ คุยได้เป็นพักๆ รู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้าง กำลังจะดีขึ้นแล้ว ก็ให้เกิดติดเชื้ออีกรอบ คราวนี้มีแต่ทรุด และทรง และทรุด ไปเรื่อยๆ ตลอดหนึ่งเดือนใน ICU พ่อหัวใจหยุดเต้นไปหกครั้ง แล้วกลับมาใหม่ทุกครั้ง พ่อเป็นนักสู้จริงๆ หมอยังว่าเป็น extraordinary case มากแล้วแต่มันสุดจะยื้อให้ท่านทรมาณต่อไป สุดท้ายต้องปล่อยมือ

คิดว่าตัวเองโชคดีมากที่มีผู้ชายคนนี้เป็น “พ่อ” เราภูมิใจในตัวพ่ออย่างที่สุด เดินทางไกลคนเดียวเหงาหน่อย แต่ก็มีพี่ๆ เพื่อนๆ ไปรอหลายคน คงจะไม่เหงามาก จะหมั่นทำบุญ ทำความดี ชยัน ประหยัดตามรอยพ่อนะคะ แล้วเราจะได้พบกันใหม่ค่ะ

รักพ่อ

พ่อจากไปเมื่อวันศุกร์ที่ 15 พฤศจิกายน 2567 เวลา 04:16 น.

นางสุดจินดา เศรษฐกุลวิชัย (แหม่ม)

คำกล่าวอาลัยแด่พ่อ

ตั้งแต่หนูเริ่มก้าวเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวเขมาภิรรัตน์ หนูก็รับรู้ถึงความรักและความห่วงใยที่ คุณพ่อบุญเครือ และคุณแม่ธิดา มีให้หนู และครอบครัวเสมอมา หนูขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อจากหัวใจ

พ่อเป็นบุคคลที่เป็นต้นแบบของลูกๆ หลานๆ และทุกคนที่รู้จักพ่อ พ่อเสียสละเหน็ดเหนื่อย สร้างครอบครัวให้ทุกคนอยู่สุขสบายที่สุด ภายใต้ร่มโพธิ์ร่มไทรของพ่อ ที่ให้ความร่มเย็นกับพวกเราทุกคน ความรัก และความปรารถนาดีของพ่อจะยังปกป้องลูกๆ หลานๆ อยู่เสมอไป แม้พ่อ ออกเดินทางจากไปที่ไกลแสนไกลแล้ว หนูจะขอระลึกถึงพ่อและจดจำ ในความดีของพ่อตลอดไป ขอให้คุณพ่อสุขสงบในทิพย์วิมานค่ะ

ด้วยรักและอาลัย
นางกมลรัตน์ เขมาภิรรัตน์ (เจนนี่)

คำกล่าวอาลัยแด่พ่อ

พ่อตาของผม พ่อของແหม่ม ได้จากไปจากโลกนี้แล้ว ท่านเป็นผู้มีพระคุณต่อครอบครัวของผมอย่างที่สุด ตั้งแต่ผมแต่งงานมาก็ได้อาศัยอยู่ที่บ้านของท่านมาตลอด ตั้งแต่ที่บ้านเรามีหลังเดียวจนท่านสร้างให้อีกหลังให้อยู่กันเอง แต่อยู่ในพื้นที่ติดกัน ท่านเป็นผู้ที่ให้ครอบครัวเราทุกอย่าง ทั้งเงิน, งาน และ ความรู้ ผมถือว่าเป็นคนโชคดีคนหนึ่งที่ได้มาอาศัยอยู่กับท่าน ตอนที่บ้านหลังเดียวก็ได้นั่งทานอาหารกับท่านเป็นประจำทั้งเช้าและเย็น ลูกผมทั้งสองคน ก็เกิดและเติบโตมาในข้างหลังนี้ ท่านให้ความรักกับลูกผมเป็นอย่างที่สุด ผมจะบอกลูกๆ ผมเสมอว่า ที่พวกเรามีกินมีใช้แบบทุกวันนี้ ก็เพราะคุณตา ต้องรักและเคารพคุณตาให้มากๆ นะ ท่านเป็นคนที่มีความจำเป็นเลิศที่สุดคนหนึ่ง ท่านชอบเล่าเรื่องราวต่างๆ ในอดีตให้ฟัง, จำชื่อคนเก่งมาก ทั้งชื่อและนามสกุลเชียว .. เรื่องที่ท่านเล่า ก็สนุกและมีหลากหลาย แต่ก็เป็นการสอนและยกตัวอย่างในอดีตให้ฟัง ให้ระวัง หรือให้ข้อคิดต่างๆ

ท่านให้มาช่วยงาน ผมก็ยินดีเสมอ เพราะผมรู้ว่าจะได้ช่วยแบ่งเบาให้ท่านสบายใจบ้าง และแน่นอนผมจะได้โอกาสในการเรียนรู้งานอีกหลายด้านจากท่านท่านเป็นคนที่มีชีวิตเรียบง่ายไม่ฟุ้งเฟ้อ แม้จะมีเงินอยู่มากมาย มีจิตใจที่อ่อนโยนต่อสิ่งมีชีวิตทุกสิ่ง ท่านช่วยคนมาเยอะ ผู้คนก็มาอาศัยพึ่งพาบารมีเยอะ ที่ผ่านมา ท่านคือเสาหลักที่แข็งแกร่งที่สุดของบ้าน เฆมาภีร์ตัน ... แต่ทุกสิ่งในโลกนี้ก็มีเวลาของมัน มันคงถึงเวลาแล้วที่ท่านจะได้พักผ่อนให้เต็มที่ ขอให้พ่อพักผ่อนให้สบายนะครับ คลายทุกข์ คลายกังวลทุกอย่างให้หมด และเดินทางไปสู่สุขคติอย่างสงบครับ

นายวิสันต์ เศรษฐกุลวิชัย (อู๊ด)

คำกล่าวอาลัยแด่คุณปู่

My grandfather was a strict and uncompromising man. Yet, beneath his hardened exterior lay a heart of gold, and a soul that worked tirelessly to build a comfortable life for his family.

He was never one for gentle words or coddling, but rather a businessman with a sharp tongue and an unwavering belief in tough love. His guiding principle was to instill in us the virtues of hard work and self-reliance, teaching us that success comes only through one's own determined efforts.

Personally, I strive to become even half the man he believed I could be. His absence has left an immense void, one that I am now expected to fill. But perhaps such voids are never truly filled – we simply learn to honor them in our own ways.

We would not be where we are today without his countless sacrifices and infinite blessings, a debt we can never fully repay. Though he is no longer with us, we can honor his memory by making a solemn vow to live by his virtues and become people who would make him proud.

Thank you for everything, Grandpa. May you rest in peace.

Angkrit Khemaphiratana (Jay)

คำกล่าวอาลัยแด่คุณตา

Dear Grandpa, the strongest person I have ever known,

From the day I was born, I lived under your roof, surrounded by the love you built. Our home was always full of peace and happiness because of you. As I grew up, I learned that you were the hero of our family, the one who worked so hard to give us a better life. You were always there, teaching me important lessons about life and how to be strong and smart like you.

However, as I grew older and had to move away for school, I didn't see you as often as before. But even then, you always stayed close through calls and messages, You never let me forget how much you loved me, and I hope you always knew how much I loved you too. I will forever be grateful for everything you gave to our family—for your sacrifices, your wisdom, and your endless love. You touched the lives of everyone who met you, and you will always hold a special place in our hearts. I hope you're at peace now, surrounded by love in the next world. If there's such a thing as another life, I hope I get the honor of being your granddaughter all over again. Rest well, Grandpa. You are deeply loved, and you will be profoundly missed.

Siriyanee Sethakulvichai (Amy)

คำกล่าววาลัยแด่คุณปู่

To my beloved Grandfather,

Ever since I was a kid, people have compared me to you. Saying that my face was as close to a carbon copy as you can get, a mirror image. Growing up, you may have been distant with work, but by having the opportunity to be by your side, experiencing working at the company you built, and seeing what you have done, all of it has inspired me to follow in your footsteps. Everything that I have today, came all from your perseverance and strive to continuous success, even in the hardest times.

Today I am studying hard to become an engineer, sacrificing blood, sweat and tears to ensure that I can make you proud. And that is a good chunk due to your kind words towards me. I hope you can be proud of the people you have given inspiration, and the immeasurable amounts of work you have done for the company to the very end. You have sacrificed so much for this family in order for us all to live a good life. I hope that wherever you are now, you know that your life has influenced countless others, and that as a family, we love and miss you dearly.

Thai Khemaphiratana (Jojo)

คำกล่าวอาลัยแด่คุณตา

To grandpa from Mano....

Ever since I remember, my grandpa was always with me. He was a gentle person. He gave me a lot of advice as I grew older. I started to love grandpa even more. When he died. It felt like he left a hole in my heart. He struggle to win all the sickness and survived through it so many times during his late life. Grandpa was a very amazing person, he created wealth for the whole family. He started to show sign of even more weakness but he do his best to win over all of those sickness. He gave me lot of advices for my future, always telling me to learn Chinese, to practice piano and so many other things that he think it's important to life. I felt so grateful that I met him and be his grandson. I was the person who cried the loudest when he came back home when he died. His favorite song is My Way. It was a popular song in the olden time. He did so many things for us all that I felt so grateful for. He was in so much pain at his last period of time but he finally can now rest in his peace. you will always be missed ..
I love you Grandpa!

Mano

ชีวิตพ่อ
รักเคารพ
กราบวันทา
น้อมกายใจ
พ่อเลี้ยงลูก
ลูกลำบาก
ลูกคนไหน
ชี้หน้าหนุน
ลูกมีภัย
ลูกทำผิด
คอยปกป้อง
ต่อเติมหวัง
พระคุณพ่อ
รักพันผูก
จะจดจำ
จะปลุกเรื้อน
มาบัดนี้
เหมือนดวงแก้ว
ลอยละล่อง
สุดจะไขว่
ชีวิตต่อ
ความเศร้าร้อ
น้ำตาเอ่อ
ลืมนตาตื่น

มีแต่ให้
ด้วยใจ
ศพพ่อ
สำนึก
ทุกคน
โอบเอื้อ
ขัดสน
ลูกให้
พ่อปกป้อง
ร่วมด้วย
ประครองลูก
ลูกท้อถอย
ยิ่งใหญ่
ได้พึ่งพา
คำพ่อไว้
ปลุกรัก
คุณพ่อจาก
ส่องทาง
ส่องฟ้า
คว้าถึง
แต่นี้
ทั้บถม
ล้นไหล
คราใด

ไม่รู้จบ
ไม่หวั่นไหว
ด้วยอาลัย
ระลึกคุณ
ด้วยความรัก
คอยเกื้อหนุน
จนเกื้อกูล
ไปถูกทาง
ด้วยชีวิต
ช่วยเสาะแสวง
ไปถูกทาง
คอยตักเตือน
ในใจลูก
หาใดเหมือน
ไม่แซ่เขื่อน
เป็นหลักชัย
ลูกไปแล้ว
สว่างไสว
สู่แดนไกล
ดิ่งกลับคืน
ไม่มีพ่อ
จมสุดฝืน
ในทุกคืน
หลับไม่ลง

จงไปได้
 จงเกิดก่อ
 เกิดเป็นเทพ
 ลูกจะส่ง
 หากชาติหน้า
 ขอประสบ
 ได้ตอบแทน
 เหล่าภัยพาล

มีสุข
 ความสุข
 บนสวรรค์
 กุศลไป
 เกิดใหม่
 พันผูก
 พระคุณท่าน
 ไม่มาพราก

เกิดคุณพ่อ
 ตั้งประสงค์
 มั่นยืนยง
 ให้ทุกวัน
 ได้พานพบ
 เป็นลูกหลาน
 ให้แสนนาน
 เราจากกัน

ด้วยความรักและอาลัยยิ่ง
 จาก ภรรยาและลูกหลานทุกคน

มหาวิทยาลัยชีวิตของ
'บุญเครือ เขมาภรณ์'

ชื่อหนังสือ : มหาวิทยาลัยชีวิตของ ‘บุญเครือ เขมาภีรัตน์’

จำนวนหน้า : 180 หน้า

จำนวนพิมพ์ : 1,000 เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ 2 : พฤศจิกายน 2567

บรรณาธิการ/เรียบเรียง : สุวัฒน์ กิขุนทด

กองบรรณาธิการ : เจดศักดิ์ แสงทองเจริญ, นภาพรรณ มูลเมือง
ธนพร เฒ่าตัน

บทนำ

หากชีวิตจริงเป็นยิ่งกว่าละคร ชีวิตของ ‘บุญเครือ เขมาภิรต์นั’ ก็คงจะไม่ต่างจากนั้นมากนัก ด้วยชีวิตในวัยเด็กที่มีพื้นฐานมาจากครอบครัวชาวบ้านธรรมดาๆ ในย่านตรอกจันทน์ กรุงเทพฯ แม้จะไม่ถึงขนาดอดมื้อกินมื้อ แต่ด้วยความที่เป็นครอบครัวใหญ่ มีพี่น้องร่วมท้องเดียวกันถึง 8 คน คุณพ่อกับคุณแม่จึงต้องดิ้นรนทำมาหากินเพื่อให้ลูกๆ ได้อิ่มท้อง จนกระทั่งคุณแม่ซึ่งมีอาชีพเป็นช่างทำทอง ถึงกับสูญเสียสายตาเพราะอาชีพที่คร่ำเคร่งอยู่กับแสงไฟและการจดจ่ออยู่กับชิ้นงานที่ต้องพิถีพิถันมายาวนานหลายสิบปี ขณะที่บุญเครือมีอายุได้เพียง 3 ขวบ ภาระหนักในการเลี้ยงดูครอบครัวจึงตกอยู่ที่คุณแม่

เมื่อเข้าสู่วัยเรียน ด้วยความเป็นลูกคนเล็กลำดับที่ 7 ของครอบครัว พี่ๆ คนโตของบุญเครือจึงต้องเสียสละลาออกจากโรงเรียน มาทำงานเพื่อช่วยเหลือครอบครัว และเปิดโอกาสให้บุญเครือและพี่น้องคนถัดมาได้เล่าเรียนต่อ แต่ทว่าบุญเครือกลับทำให้ครอบครัวเกือบจะผิดหวัง เพราะเขาไม่ได้ตั้งใจเล่าเรียนมากนัก ถนัดไปทางเที่ยวเตร่กับเพื่อนๆ

แหวะเวียนอยู่กับโต๊ะสนุกเกอร์ และการพนันที่เขาชื่นชอบกว่าจะกลับเข้าบ้านก็เป็นเวลาตีคืนหลังเที่ยงคืน จนคุณแม่ยังทำใจเพื่อเอาไว้แล้วว่า ลูกชายคนนี้คงไม่แคล้วจะต้องเป็นโจรแน่ๆ !!

เพียงเรียนอยู่ชั้น ม.7 เขาก็ริมีเมียเสียแล้ว ขนาดที่คุณครูประจำชั้นยังต้องยอมรับว่าเขามีประสบการณ์ทางโลกซ้ำซ้อนกว่าครูเสียอีก!! อย่างไรก็ตาม คุณชีวิตที่แท้จริงของเขาไม่ใช่ผู้หญิงคนนั้น แต่เป็นทายาทของพ่อค้าข้าวที่ร่ำรวยเป็นมหาเศรษฐี และด้วยประสบการณ์ชีวิตนอกห้องเรียนที่มากล้นนี่เองจึงทำให้เขาต้องเรียนซ้ำชั้นอยู่หลายปี และกลายเป็นนักเรียนโคงเพราะเรียนจบชั้น ม.8 ซ้ำกว่าเพื่อนฯ ถึง 2 ปี!!

แต่ชีวิตไม่ได้มีด้านเดียว ในทางกลับกัน เขาก็รู้จักทำมาหากิน หรือค้าขายมาตั้งแต่เด็กๆ เช่น ขายไอติม ขายเรียงเบอร์ รับจ้างทำความสะอาด สะอาดฮวงซู่หรือเซ็ดถูโรงศพเพื่อแลกกับเงินเพียงเล็กน้อย ฯลฯ นอกจากนี้ข้อดีที่ติดตัวเขามาตั้งแต่เด็กๆ ก็คือนิสัยรักการอ่านทั้งวรรณกรรมระดับโลกและวรรณคดีต่างๆ ของไทยเขาก็อ่านมาแล้วอย่างทะลุปรุโปร่ง

เขารู้ตัวเองดีว่า หากจะสอบเข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัยเขาคงจะเอาดีทางนี้ไม่ได้ เมื่อพบประกาศรับสมัครงานของบริษัทน้ำมันแห่งหนึ่ง เขาจึงได้ไปยื่นใบสมัครและรอคอยนานหลายเดือนกว่าจะถูกเรียกตัวเพื่อเป็นพนักงานฝึกหัดระยะเวลา 6 เดือน กินเงินเดือนเริ่มต้น 550 บาท ซึ่งคนที่ตั้งใจที่สุดนอกเหนือจากเขาก็คือคุณแม่นั่นเอง

ปีพ.ศ. 2506 เขาเริ่มต้นชีวิตการทำงานในโรงกลั่นน้ำมันไทยออยล์ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ในฐานะพนักงานห้องแล็บ แต่เมื่อเลิกงาน เขาก็ตรงดิ่งไปยังบ่อนในตัวเมืองชลบุรีเพื่อเล่นการพนันซึ่งเขาชื่นชอบมา ตั้งแต่ครั้งยังเป็นวัยรุ่น และเขามักจะโชคดีเพราะเล่นได้มากกว่าเสียพวก นักเลงหรือเจ้าพ่อชื่อดังของเมืองชลฯ ต่างก็โดนเขากินเรียบมาแล้ว

แม้จะเล่นการพนันได้เงินมาบ่อยๆ แต่เขาก็ไม่ได้หวังจะร่ำรวย เป็นเศรษฐีจากบ่อนการพนัน เมื่อมีช่องทางทำมาหากินอย่างสุจริตเขาก็ไม่ปล่อยให้โอกาสผ่านไป เริ่มแรกก็ขายกับโรงกลั่นเองนั่นแหละ ตั้งแต่ กระดาษชำระ ถ้วยกระดาษ จนถึงสารส้ม ทำให้เขามีรายได้เพิ่มจากเงิน เดือนประจำอีกหลายหมื่นบาท นอกจากนี้เขายังซื้อของใช้มือสองจาก เมียเช่าทหารอเมริกันย่านสี่หีบ-ระยอง แล้วนำมาขายต่อ เป็นรายได้ พิเศษอีกต่างหาก

เมื่อเห็นว่าชีวิตการเป็นลูกจ้างในโรงกลั่นไม่มีทางที่จะทำให้เขา ร่ำรวยขึ้นมาได้ เขาจึงมองหาช่องทางที่จะเป็นผู้รับเหมางานจากโรงกลั่น น้ำมันเสียเอง และเมื่อได้รับการสนับสนุนจากหัวหน้างานเขาจึงตัดสินใจ ลาออกจากงานประจำ และจัดตั้งบริษัทขึ้นมา เริ่มต้นเป็นผู้รับเหมาหลัง จากที่ทำงานในโรงกลั่นน้ำมันมานานกว่า 15 ปี

เริ่มต้นด้วยงานง่ายๆ เช่น รับเหมาตัดหญ้าภายในโรงกลั่นทำความสะอาด สำนักงาน ต่อท่อน้ำมันลงเรือ ฯลฯ แต่ที่ฮือฮาไปทั่วโรงกลั่นก็คือ

งานรับเหมาให้เช่า ‘รถจักรยาน’ สำหรับให้พนักงานขี่ภายในโรงกลั่น ซึ่งใครๆ ก็คิดว่าเขาจะต้อง ‘เจ๊ง’ เพราะงานนี้ แต่เขาก็เอาตัวรอดมาได้ อย่างสบาย แถมยังฟันกำไรมานับล้านบาท !!

หลังจากนั้นเขาก็รับงานที่ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ เช่น งานซ่อมแซมโรงกลั่น ล้างถังน้ำมัน ซึ่งงานนี้เขาใช้ไหวพริบและความช่างสังเกตนำซีน้ำมันที่โรงกลั่นทิ้งไปขายต่อได้กำไรกว่า 10 ล้านบาท เมื่อเริ่มมีทุนรอนเขาจึงหาซื้อที่ดินเพื่อกะเก็งกำไร เมื่อได้ราคาดีจึงค่อยนำไปขายต่อ ที่ดินบางแปลงเขาซื้อมาในราคาเพียง 3 แสนกว่าบาท แต่ไม่กี่ปีให้หลังเขาสามารถขายได้ในราคาสูงถึง 25 ล้านบาท !!

จากงานรับเหมาในโรงกลั่นไทยออยล์ เขาก็ขยายงานออกไปมากขึ้นโดยการรับงานเหมาช่วงต่อจากบริษัทญี่ปุ่น สร้างโรงกลั่นน้ำมันบ้าง โรงไฟฟ้าบ้าง ฯลฯ เมื่อมีผลงานเป็นที่ยอมรับของบริษัทต่างชาติ บริษัทต่างๆ จึงติดต่อให้เขาไปทำงานให้มากมายทั้งในประเทศและต่างประเทศ โภยเงินดอลลาร์เข้าประเทศคิดเป็นเงินไทยหลายพันล้านบาท

นับแต่เขาลาออกจากโรงกลั่นน้ำมันไทยออยล์ในปี 2521 จนถึงปัจจุบัน เป็นเวลากว่า 30 ปีที่เขาก่อร่างสร้างบริษัทให้เติบโตขึ้นทุกๆ ปี จนเป็น ‘บริษัท ศรีราชาคอนสตรัคชั่น จำกัด (มหาชน)’ ซึ่งเพิ่งก้าวเข้าไปสู่ตลาดหลักทรัพย์เมื่อเดือนกรกฎาคม 2555 ที่ผ่านมา ถือเป็นบทพิสูจน์ได้ดีถึงความมานะพยายามเพื่อก้าวไปสู่ความสำเร็จ

แม้ว่าเขาจะไม่ได้สำเร็จเรียนมาสูง หรืออาจกล่าวได้ว่าเขาเป็นคนที่ไม่ประสบความสำเร็จในด้านการศึกษา แต่สำหรับการดิ้นรนต่อสู้ชีวิต การใช้สติปัญญาไหวพริบแก้ไขปัญหา ความเชื่อมั่นที่มีอยู่ในตัวเองและการผ่านประสบการณ์ชีวิตมาแล้วอย่างโชกโชน ทำให้เขาสอบผ่านและสำเร็จปริญญาจากมหาวิทยาลัยชีวิตมาได้อย่างงดงามและมีคุณค่ามากกว่ากระดาษเขียนหมึกเพียง 1 ใบ

หนังสือ ‘มหาวิทยาลัยชีวิตของบุญเครือ เขมาภีร์ตัน’ เล่มนี้ได้บอกเล่าตัวตนของเขาตั้งแต่ในวัยเด็ก จากเด็กหนุ่มเสเพล นักเล่นการพนันและการต่อสู้ดิ้นรนเพื่อชีวิตที่ดีกว่า จนนำพาครอบครัวและบริษัทไปสู่ความก้าวหน้าและมั่นคง นับเป็นประสบการณ์ชีวิตที่มีคุณค่ายิ่ง และเป็นบทเรียนสำหรับให้เยาวชนคนรุ่นหลัง ตลอดจนผู้อ่านทั่วไปได้ศึกษาเรียนรู้เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีต่อไป

บรรณาธิการ

คำนำ

นายบุญเครือ เขมาภีรัตน์ คงจะไม่สามารถยืนหยัดอยู่ได้ในการทำ
ธุรกิจนี้ หากขาดการสนับสนุนจากบุคคลสามท่าน คือ คุณสรชัย สรเจริญ
อดีต MD. บริษัท ไทยออยส์ จำกัด ซึ่งได้เปิดโอกาสให้ผมได้เริ่มต้นชีวิต
เป็นผู้รับเหมาเล็กๆ รวมทั้ง คุณเยี่ยม จันทระประสิทธิ์ และ คุณคุสิต ชูปัญญา
ที่ได้เอื้อเฟื้อและให้ความช่วยเหลือในด้านความรู้ต่างๆ ทั้งๆ ที่ท่านเหล่านี้
ไม่เคยได้รับผลประโยชน์ใดๆ หรือเป็นญาติโยมกันมาก่อน นับว่าเป็น
วาสนาของผมที่ได้มาพบผู้อุปการะคุณที่ดีที่สุดในชีวิต ซึ่งผมต้องขอบ
พระคุณ และจดจำไปตลอดชีวิต

มก๑๐๕๑ ๑๓๓๐๕๗

สารบัญ

บทนำ	3
คำนำ	8
1. ชีวิตวัยเยาว์	13
ครอบครัว : เด็กตรอกจันทน์	13
วัยเรียน : ไม่ได้คาบซ้อนเงินซ้อนทอง	15
วัยรุ่น : เซียนสนุกเกอร์	23
วัยรุ่น : มีเมียตอนเรียนอยู่ชั้น ม.7	28
มหาวิทยาลัยหลังเที่ยงคืน	32
2. ชีวิตใหม่ที่ไทยออยล์	35
เด็กฝึกงาน	35
โรงกลั่นไทยออยล์	40
เริ่มต้นชีวิตคู่ด้วยเงิน 700 บาท	43
Lab Trust	50
หากินกับเมียเช่าทหารอเมริกัน	54
3. จากลูกจ้างมาเป็นผู้รับเหมา	59
ลาออกจากไทยออยล์	59
ชีวิตผู้รับเหมา	61

จักรยานเงินล้าน : กำไรทั้งชิ้นทั้งล่อง	65
มิสเตอร์ซูเปอร์มาร์เก็ต	68
4. ก่อกำเนิดบริษัท ศรีราชาคอนสตรัคชั่น (1994) จำกัด	73
บริษัทพินล้านเริ่มต้นจากคนเพียงแค่ 4 คน	73
ขายซีเอ็นเอ็มในกำไรเป็นสิบล้าน	76
สะสมที่ดิน	79
ไทยออยล์ตัดสัมพันธ์ : รั้งงานกับญี่ปุ่น	82
ได้เงินสิบล้านเพราะชักโครก	85
ก่อตั้ง บริษัท ศรีราชาคอนสตรัคชั่น (1994) จำกัด	89
สัญญาสุภาพบุรุษ	92
5. เติบโตสู่ความสำเร็จ	95
ก้าวอย่างสู่ความมั่นคง	95
เบื้องหลังความสำเร็จของ SCC	99
หลักการบริหารธุรกิจแบบบุญเครือ	102
ปุ๋ยมะพร้าวทรัพย์	105
6. ผลงานที่ต่างชาติต้องยอมรับ	109
โกยเงินดอลลาร์เข้าประเทศ	109
ประสบการณ์จากต่างแดน	117

7. ก้าวอย่างสู้บรัชัฒมหาชน	121
จากบรัชัฒรับเหมาตัดหญ้าสู่ตลาดหลักทรัพย์	121
ก้าวต่อไปของ SCC	126
ภาคผนวก	133
ธุรกิจที่ดินและอสังหาริมทรัพย์	135
มรดกจากคุณแม่	135
ตำรานอกห้องเรียน	141
ธุรกิจคอนกรีตฯ และอพาร์ทเมนท์	145
ครอบครัวและความสุข	149
ความสุขของบุญเครีอ	153
แง่คิด - คำคมของบุญเครีอ	157

(1) ชีวิตวัยเยาว์

ครอบครัว : เด็กตรอกจันทน์

กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2484 ไอรุ่นของสงครามโลกครั้งที่ 2 กำลังปะทุขึ้น เด็กชาย บุญเครือ เขมาภรณ์ ถือกำเนิดขึ้นในปีที่บ้านเช่าย่านปากตรอกจันทน์ เป็นบ้านไม้เรือนแถว 2 ชั้น บุญเครือเกิดในครอบครัวที่มีคุณพ่อเป็นช่างทอง ส่วนคุณแม่มีอาชีพเป็นนายหน้าสารพัดทั้งชายที่ดิน ขายบ้าน และเพชรพลอย แม้ว่าครอบครัวจะไม่ถึงขั้นขัดสนแต่เมื่อเขาเกิดมาเป็นลูกคนที่ 7 และกำลังจะมีน้องคลานออกมาอีกหนึ่งคน ครอบครัวที่มีถึง 10 ปาก 10 ท้อง จึงต้องชวนขวายเป็นมาหากินทุกวิถีทาง ประกอบกับในยุคนั้นเป็นช่วงสงครามมหาเอเซียบูรพา ภาวะข้าวยากหมากแพงจึงเกิดขึ้นทั่วทุกหัวระแหง ทุกครอบครัวต้องดิ้นรนรัดเข็มขัดจนท้องกิ่ว

เมื่อบุญเครืออายุได้เพียง 3 ขวบ คุณพ่อที่ตราตรำทำงานหนักต้องสูญเสียการมองเห็นไป เพราะในการทำทองนั้น ช่างทองจะต้องใช้สายตาเพ่งมองชิ้นงานขณะที่กำลังใช้ไฟเชื่อมประสาน เมื่อทำงานติดต่อกันมายาวนานหลายสิบปี สายตาที่แทบจะไม่ได้พักผ่อนยกเว้นตอนนอนจึงได้รับผลกระทบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยเฉพาะคุณพ่อซึ่งเป็นช่างทอง

ฝีมือดีจึงมีงานให้ทำไม่ขาดมือ เมื่อคุณพ่อทำงานไม่ได้ภาวะในการหาเงิน มาเลี้ยงดูครอบครัวจึงตกหนักอยู่ที่คุณแม่

ด้วยความจำเป็น พี่ๆ คนโตทั้ง 4 คน จึงต้องลาออกจากโรงเรียน โดย 3 คนเรียนจบชั้น ม.3 อีกคนเรียนจบชั้น ม.6 ทั้งๆ ที่แต่ละคนอยาก จะเรียนต่อให้สูงกว่านี้ แต่ด้วยภาระที่หนักอึ้งของคุณแม่ พี่ๆ จึงต้องเสีย สละและลาออกมาหางานทำเพื่อช่วยเหลือครอบครัว และทำให้น้องๆ ได้มีโอกาสเล่าเรียนต่อจนจบระดับชั้นปริญญาตรีหลายคน และหนึ่งใน นั้นคือ ‘นพ.บุญเทียม เขมาภีร์ตัน’ พี่ชายคนที่ 5 ของบุญเครือ นพ.บุญเทียม เรียนจบจากคณะแพทยศาสตร์จุฬาฯ ภายหลังได้ไปเรียน แพทย์ต่อที่สหรัฐอเมริกา และต่อมาได้ลงเล่นการเมืองเป็น ส.ส.กทม. หลายสมัย จนได้ดิบได้ดีเป็นถึงรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม

ส่วนบุญเครือนั้น ชีวิตในวัยเด็กค่อนข้างโลดโผนโจนทะยานชอบ เล่นมากกว่าเรียน แถมยังหนีเรียนอยู่บ่อยๆ จนพี่บุญเทียมซึ่งมีอายุห่าง กัน 3 ปี ต้องถือไม้เรียวมาไล่หวดให้เข้าห้องเรียนเป็นประจำ...!!

ครอบครัว ‘เขมาภีร์ตัน’ ในวัยเด็ก

1. คุณพ่อปิ่นฉ่อน เขมาภีร์ตัน
2. คุณแม่บุญช่วย เขมาภีร์ตัน
3. นายบุญคุ้ม เขมาภีร์ตัน
4. นางบุญนาก เขมาภีร์ตัน
5. นายบุญลือ เขมาภีร์ตัน

6. คุณภรณ์รัตน์ เขมาภรณ์
7. นพ.บุญเทียม เขมาภรณ์
8. คุณศศิธร เขมาภรณ์
9. คุณบุญเครือ เขมาภรณ์
10. คุณบุญล้อม เขมาภรณ์

วัยเรียน : ไม่ได้คาบซ้อนเงินซ้อนทอง

เมื่อเด็กชายบุญเครืออายุได้ 7 ขวบได้เข้าเรียนหนังสือชั้นประถม ศึกษาปีที่ 1 ที่ ‘โรงเรียนไตรรัตน์ศึกษา’ ซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชน ตั้งอยู่ ในย่านตรอกจันทน์ ในช่วงที่เรียนอยู่ชั้น ป.1- ป.4 ที่โรงเรียนไตรรัตน์ ศึกษาเด็กชายบุญเครือยังไม่สอแวอะไรมากนัก เนื่องจากยังเป็นเด็ก จึงได้แต่วิ่งเล่นกับเพื่อนๆ ชุกชนไปตามประสา อย่างดีก็ได้แค่จับจิ้งหรีด มาปั่นเล่น หรือไม่ก็ไปซ้อนปลากัดมาเลี้ยงในขวด แต่สิ่งหนึ่งที่เด็กชาย บุญเครือได้รับมาตั้งแต่อยู่ในช่วงวัยเด็กและนำมาใช้ประโยชน์ จนถึงทุกวันนี้ก็คือ ‘การอ่านหนังสือ’

ที่บ้านตรอกจันทน์ในครั้งกระโน้น เป็นช่วงที่คุณยายของเด็กชาย บุญเครือยังมีชีวิตอยู่ ท่านได้ใช้บ้านเปิดเป็นร้านให้เช่าหนังสือ มีหนังสือ ให้เช่าเป็นจำนวนมาก ส่วนใหญ่เป็นหนังสือประเภทนิยายไทย เช่น เรื่อง พระลักษมณ์วงศ์ แก้วหน้าม้า ผู้ชนะสิบทิศของยาขอบ และพงศาวดารจีน ซึ่งหนังสือเหล่านี้แทบจะไม่เล็ดรอดจากสายตาของบุญเครือไปได้เลย

“ผมอ่านทั้งหมดเลย อ่านเป็นหมื่นๆ เล่ม เรื่องสามก๊กผมก็อ่าน อ่านมาไม่รู้กี่ครั้งแล้ว เพราะตอนอยู่บ้านว่างๆ ไม่มีอะไรทำ ผมก็หยิบหนังสือพวกนี้ขึ้นมาอ่าน ผมอ่านมาตั้งแต่อยู่ชั้นประถมปีที่ 3 แล้วบังเอิญข้างบ้านก็เปิดเป็นร้านขายหนังสือพิมพ์ เขาขายหนังสือนวนิยายด้วย ผมก็ไปนั่งอ่านหนังสือที่ร้านข้างบ้านทุกวัน เจ้าของร้านก็ไม่ได้ว่าอะไร หนังสือคือๆ หลายเล่มผมจึงได้อ่านทั้งหมด” บุญเครือย้อนชีวิตในวัยเด็ก ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เขารักการอ่านมาจนถึงปัจจุบัน

หนังสือที่เด็กชายบุญเครือชอบอ่าน มีทั้งนิยายประโลมโลก นิยายประเภทจักรๆ วงศ์ๆ นิยายแนวผจญภัยในป่า และอภินิหาร ‘เพชรพระอุมา’ บทประพันธ์ของพนมเทียน นิยายแนวตลกโปกฮาของ ป.อินทรปาลิต ชุด ‘พลนิกร กิมหงวน’ หรือสามเกลอ กระทั่งนิยายฝรั่ง ก็ชอบอ่าน ตอนหลังจึงพัฒนามาอ่านเรื่องแปล เรื่องที่เขาประทับใจ ก็คือ ‘เซอร์ลือก โฮลมส์’ เป็นนวนิยายสืบสวนที่เขียนโดยเซอร์อาเธอร์ โคนัน ดอยล์ นายแพทย์ นักเขียนชาวสก็อต

“เซอร์ลือก โฮลมส์ เป็นนักสืบชาวลอนดอนผู้ปราดเปรื่องที่มีชื่อเสียงโด่งดังด้านการวิเคราะห์และประมวลเหตุผล เขาอาศัยหลักฐานและไหวพริบการสังเกตเพื่อคลี่คลายคดีต่างๆ หนังสือเรื่อง เซอร์ลือกโฮลมส์ ถือเป็นหนังสือที่ปะติดปะต่อเรื่องราวได้ดี และทำให้ผมวิเคราะห์ได้ดี อีกทั้งตัวละครเอกของเรื่องทำให้ผมรู้สึกว่ามีความใกล้เคียงกับตัวตนของผมมากที่สุด เพราะผมเป็นนักคิด ชอบคิดอยู่ตลอดเวลา” บุญเครือเผยถึงหนังสือในดวงใจตั้งแต่วัยเด็ก

การอ่านหนังสือต่างๆ นอกเหนือจากหนังสือเรียนมาตั้งแต่ชั้น ป.3 ทำให้บุญเครืออ่านหนังสือ ‘แตก’ ก่อนเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน เมื่อจบชั้น ป.4 แล้ว บุญเครือสมัครเข้าเรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่โรงเรียนวัดสุทธิวาราม เพราะระบบการศึกษาในสมัยนั้นจะแบ่งเป็น ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-4 จากนั้นจึงเลื่อนเป็นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 เมื่อจบแล้วจึงเลื่อนเป็นระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 7-8 หรือชั้นเตรียมอุดมศึกษาเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัยต่อไป

‘โรงเรียนวัดสุทธิวาราม’ เป็นโรงเรียนชายล้วน ซึ่งพี่ๆ ผู้ชายทุกคนของบุญเครือต่างก็เรียนอยู่ที่โรงเรียนแห่งนี้ เพราะอยู่ไม่ไกลจากบ้านที่ตรอกจันทน์เท่าใดนัก สามารถเดินไปโรงเรียนได้ ส่วนพี่น้องผู้หญิงก็จะเรียนที่ ‘โรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย’ ซึ่งก็อยู่ไม่ไกลจากบ้านเช่นกัน โรงเรียนวัดสุทธิวารามเป็นโรงเรียนเก่าแก่ มีชื่อเสียงโด่งดังไม่แพ้ใครในยุคนั้น ก่อตั้งมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 6 อาจารย์ใหญ่รุ่นแรกๆ ก่อนที่บุญเครือจะเข้าเรียนล้วนแล้วแต่มีฐานะเป็นคุณหลวง เป็นท่านขุนกันทั้งนั้น

เมื่อขึ้นเรียนในชั้น ม.1 เด็กชายบุญเครือจึงเริ่มฉายแววออกมา ด้วยความเป็นคนรักสนุก รักเพื่อน จึงมีเพื่อนมากมาย เมื่อเพื่อนชวนไปเที่ยวที่ไหนก็ไป ชวนหนีเรียนไปเที่ยวในสวน เก็บส้มโอ เก็บมะพร้าวเอามากินก็ไป บางครั้งก็หนีเรียนไปเล่นไฟป๊อก เล่นล้อต๊อก ทอยเส้น หยอด หลุมเป็นการพนันแบบเด็กๆ คือใช้เงินเหรียญบาทเหรียญห้าสิบสตางค์ มาทอยเล่น สมัยนั้นเงินเหรียญใหญ่กว่าสมัยนี้มาก เหรียญห้าสิบสตางค์ ยังใหญ่กว่าเหรียญสองบาทในปัจจุบัน

ในช่วงที่เรียนระดับชั้น ม.1-ม.3 นี้ เด็กชายบุญเครือเริ่มรู้จักหาสตางค์ใช้เองเป็นแล้ว ในช่วงเทศกาลเซ็งเม้ง ประมาณต้นเดือนเมษายน ของทุกปี ซึ่งเป็นประเพณีที่คนเชื้อสายจีนจะทำพิธีไหว้บรรพบุรุษโดยจะมีการทำความสะอาดฮวงซุ้ยที่สุสาน ที่ 'วัดดอนยานนาวา' ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านของบุญเครือมากนัก จะมีลูกหลานชาวจีนพากันมาทำความสะอาดฮวงซุ้ย และเซ่นไหว้บรรพบุรุษเป็นประจำทุกปีจนแน่นวัด

บุญเครือกับเพื่อนสนิทก็จะชวนกันไปหาสตางค์ที่วัดดอน ด้วยการช่วยกันทำความสะอาดฮวงซุ้ย ซึ่งลูกหลานของคนตายก็จะว่าจ้างให้ลูกหลาน หรือให้พุนดินฮวงซุ้ยที่ยุบตัวขึ้นมาใหม่ แต่งานที่วากี้หนักเกินไปสำหรับเด็กๆ เช่นเขา ดังนั้นบุญเครือกับเพื่อนจึงลงทุนซื้อสีกระป๋องเล็กๆ มา 2 กระป๋อง คือ สีเขียวกับสีแดง พร้อมกับพู่กัน ฮวงซุ้ยอันไหนป้ายชื่อสลักหินของคนตายสลับไป บุญเครือกับเพื่อนก็จะเอาสีมาเขียนทับลงไปให้ดูสดใหม่ ลูกหลานคนตายก็จะให้ค่าขนม 20-30 บาทเป็นค่าตอบแทน แต่บางรายก็ไม่ได้มา กราบไหว้บรรพบุรุษ กลับมายืนตะโกนด่าแข่งกระดุกบรรพบุรุษ โทษฐานที่ตัดช่องน้อยแต่พอตัวซิงตายไปเสียก่อนปล่อยให้ลูกหลานเดือดร้อน อย่างนี้ก็มี !!

บางทีบุญเครือกับเพื่อนก็จะเข้าไปในโกดังเก็บศพชาวจีนที่ยังไม่ได้ฝัง แต่ใส่โลงจำปาติดป้ายชื่อคนตายเอาไว้แล้วเรียงซ้อนกันเป็นชั้นๆ 2-3 ชั้น ปีหนึ่งทางวัดก็จะเปิดให้ญาติเข้าไปทำความสะอาดโลง และเช่นไหว้ ฝุ่น และหยากไย่จึงจับกันเขลอะ บรรยากาศดูวังเวงและน่ากลัว อยู่ไม่น้อยแต่ด้วยความอยากได้สังตงค์ บุญเครือจึงต้องทำใจให้กล้า แม้ขาจะสั่นอยู่บ้าง โดยปีนขึ้นไปบนโกดัง เอาถังน้ำและเศษผ้ามาเช็ดถูโลงศพ และป้ายชื่อให้ดูสะอาดเอี่ยมอ่อง

“เซ็ดไปก็กลัวไป ไม่ใช่ไม่กลัวนะ ! แต่เพราะความอยากได้สังตงค์อะไรที่ทำแล้วได้เงินก็ต้องทำ แม้ว่าจะได้เงินไม่มากมายนักแต่ก็ถือเป็นเรื่องสนุกสนาน เพราะทุกปีๆ ที่วัดตอนในช่วงเซ็งเม้ง คนจะมากันจนแน่นวัดเล็กๆ อย่างเราก็ถือว่าเป็นเรื่องที่สนุกและตื่นเต้นแถมยังได้สังตงค์”
บุญเครือย้อนภาพในวัยเด็ก

นอกจากนี้บุญเครือยังใช้เวลาว่างในช่วงวันหยุดหรือปิดเทอมรับ ไอติมมาเดินเร่ขายในย่านใกล้บ้าน ไอติมสมัยนั้นจะทำเป็นก้อนสี่เหลี่ยม เวลามีคนซื้อก็จะเปิดฝากระติก หยิบไอติมออกมาแล้วเอากระดาษรอง ด้านล่าง ราคาขายก้อนละ 10 สตางค์ หากขายหมดก็จะได้กำไรประมาณ 2-3 บาท ส่วนกระติกไอติมจะมีลักษณะทรงกลมยาวเหมือนกระติก น้ำร้อนแต่ใหญ่กว่า ช่างในทำด้วยปรอทแก้วเพื่อเก็บความเย็นด้านนอก ทำด้วยโลหะ มีหวายหุ้มเพื่อใช้สะพายข้างลำตัวและกันกระแทก แต่หาก ทำตก หรือหลุดจากบ่าที่สะพาย ปรอทแก้วที่อยู่ข้างในก็มีสิทธิแตกได้ เหมือนกันซึ่งบุญเครือได้พิสูจน์มาแล้ว ทำให้เขาต้องเลิกจากอาชีพนี้ไป โดยปริยายเพราะหากเจ้าของร้านไอติมจับได้ก็ต้องหาเงินมาจ่ายค่ากระติก เป็นเงินหลายบาท

เก็บเศษเหล็ก ขวดแตก กระเบื้องแตก รวมทั้งพวกหลอดทองแดง สายไฟฟ้า ทองเหลือง พลาสติก เอาไปขายที่ร้านรับซื้อของเก่าสมัยก่อน เศษกระเบื้องแตก ขวดแตกยังขายได้เลย ร้านรับซื้อก็จะเอาไปส่งยัง โรงหลอมเพื่อทำขึ้นมาใหม่ แต่สมัยนี้เศษกระเบื้องแตกเอามาขายไม่ได้ แล้ว

ขายเรียงเบอร์ สมัยก่อนหอยรัฐบาลหรือสลากกินแบ่งจะออกถี่ กว่านี้เดือนหนึ่งจะออกรางวัล 3 ครั้ง คือในวันที่ 10, 20 และ 30 เมื่อ ถึงวันหอยออกบุญเครือกับเพื่อนก็จะชวนกันไปรับ ‘เรียงเบอร์’ หรือ ใบตรวจสลากกินแบ่งเพื่อนำมาขาย ซึ่งปกติเมื่อหอยออกแล้วประมาณ 5-6 โมงเย็น โรงพิมพ์ที่พิมพ์เรียงเบอร์ขายก็จะเร่งพิมพ์ออกมา คนที่ไป

รับเรียงเบอร์มาขายส่วนใหญ่ก็จะเป็นเด็กหรือวัยรุ่น เพราะจะต้องใช้ ความรวดเร็วไวในการขาย ใครที่วิ่งเร็วกว่าก็มีโอกาสขายได้หมดก่อน เพราะคนซื้อสลากก็อยากจะลุ้นตรวจรางวัลเร็วๆ หากซึก้าหรือขายไม่ หมด วันรุ่งขึ้นเรียงเบอร์ก็จะมีค่าเป็นแค่เศษกระดาษ เพราะคนซื้อจะ ตรวจรางวัลจากหนังสือพิมพ์ฉบับใดก็ได้

โรงพิมพ์ที่บุญเครือกับเพื่อนไปรับเป็นประจำคือโรงพิมพ์ประยูร อยู่ริมคลองหลอดใกล้สนามหลวง ขาไปบุญเครือกับเพื่อนก็จะนั่งรถราง จากเจริญกรุงไปลงสนามหลวง แล้วเดินข้ามคลองหลอดเลาะมายังโรง พิมพ์ หากไปถึงช้าก็จะต้องต่อคิวยาวออกไป บางคนจึงต้องมาเข้าคิว ตั้งแต่สลากยังไม่หมุนวงล้อ เรียงเบอร์จากโรงพิมพ์ 50 ใบ ราคา 3 บาท เอาไปขายใบละ 1 สลึง หากขายหมดก็จะได้เงิน 12 บาท 50 สตางค์ หักต้นทุนก็จะได้กำไร 9 บาท 50 สตางค์ พอเป็นค่าขนมไปโรงเรียนได้ หลายวัน

เมื่อเรียงเบอร์ออกจากแท่นพิมพ์ คนที่มาเข้าคิวก่อนก็จะได้รับ เรียงเบอร์ก่อน จากนั้นแต่ละคนก็จะใช้ฝีเท้าห้อยตะบึงเหมือนม้าแข่งที่ หลุดจากซอง เส้นทางใครเส้นทางมัน ใครเร็วก่อนก็มีโอกาสขายได้หมด ก่อน ส่วนใหญ่ก็จะใช้เส้นทางที่ตนเองคุ้นเคยหรือเป็นเส้นทางกลับบ้าน วิ่งขายตามย่านชุมชนหรือตามป้ายรถเมล์ไปเรื่อยๆ ปากก็ต้อง ตะโกน ร้อง “เรียงเบอร์มาแล้วครับ...เรียงเบอร์” จนเสียงแหบแห้งเมื่อขายเสร็จ เป็นเวลามีตัก้าก็จะถึงบ้านพอดี

รถรางไฟฟ้าย่านเจริญกรุง - ถนนตก

“ผมวิ่งขายเรียงเบอร์จากศาลหลักเมืองไปถนนตก ผ่านเยาวราช
โรงหนังโอเดียน ช่วงนี้จะขายดีเพราะมีคนเยอะ แล้วไปเจริญกรุง ถนนตก
ระยะทางประมาณ 8-9 กิโลเมตร ต้องวิ่งแข่งกัน ใครเร็วกว่าก็ขายได้ก่อน
ทั้งเหนื่อย ทั้งเมื่อยแต่ก็ต้องทน เพราะเราอยากได้สตางค์” บุญเครือเล่า
ชีวิตในวัยเด็กที่ไม่ได้คาบซ้อนเงินซ้อนทองออกมา

อีกเหตุการณ์หนึ่งที่บุญเครือยังจำได้ดี ตอนนั้นเขาเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กำลังนอนอ่านหนังสืออยู่ในบ้าน เขาเห็นเจ๊กลากรรถคนหนึ่งลากรรถมานั่งพักอยู่ข้างๆ บ้าน แล้วนั่งกินตีสวนข้าวเหนียวอย่างเอร็ดอร่อย ด้วยความเป็นเด็ก บุญเครือก็อยากกินบ้างแต่ไม่มีสตางค์ซื้อ จึงนั่งมองเขากิน คิดว่าทำไมเขาไม่แบ่งให้เราสักอันหนึ่งความรู้สึกในครั้งนั้นบุญเครือยังจำเป็นภาพติดตตามาจนถึงทุกวันนี้ และคิดว่าทำไมเราจนถึงขนาดนั้น !!

วัยรุ่น : เซียนสนุกเกอร์

ในระหว่างที่เรียนอยู่ชั้น ม.3 บ้านเช่าที่ตั้งอยู่ใกล้ปากตรอกจันทน์อันเป็นแหล่งกำเนิดของบุญเครือและพี่น้อง ถูกเจ้าของที่ดินบอกเลิกเช่าเพราะเจ้าของจะเอาที่ดินไปสร้างตึกแถว เมื่อคุณแม่ไม่มีเงินพอที่จะเช่าตึกแถวใหม่ จึงจำต้องอพยพครอบครัวออกมาแล้วหาซื้อที่ดินแปลงเล็กๆ อยู่ในซอยตรอกจันทน์ห่างจากที่เดิมประมาณ 1 กิโลเมตร โดยพี่ชายของคุณแม่หรือคุณลุงได้ช่วยเหลือด้วยการให้แม่เก่าเอามาสร้างบ้าน แต่กว่าจะสร้างเสร็จก็ทุลักทุเลไม่น้อย เพราะช่างรับเหมาทิ้งงานไปถึง 7 ราย

เมื่อขึ้นเรียนชั้น ม.4 ที่โรงเรียนเดิม บุญเครือเริ่มอย่างเข้าสู่วัยรุ่นแล้ว ตอนนั้นบุญเครืออายุประมาณ 14 ปี จากเดิมที่เคยเล่นการพนันแบบเด็กๆ เช่น ล้อต๊อก ทอยเส้น ก็พัฒนาขึ้นมาเป็นการเล่นสนุกเกอร์ เพราะมีเพื่อนคนหนึ่งที่เล่นสนุกเกอร์เก่ง บุญเครือจึงไปฝึกหัดเล่นกับ

เพื่อนจนมีฝีมือเข้าขั้นทำแข่งเติมพันกับใครก็ได้ เมื่อจะเอาตีบนโต๊ะสัก
หลาย โต๊ะเรียนจึงว่างเปล่า ไม่มีบุญเครือเจ้าของโต๊ะนั่งอยู่...!

ในช่วงนั้นคุณแม่เห็นว่าบุญเครือเริ่มโตแล้ว จึงให้เงินเพื่อนำไป
ใช้จ่ายในโรงเรียนและเป็นค่าขนมเดือนละ 30 บาท หากใช้เงินหมดก่อน
กำหนดห้ามมาขออีก เป็นการสร้างระเบียบวินัยในการใช้เงิน แต่บุญเครือ
ในตอนนั้นเหมือนมีผีสักหลายเข้าสิง เวลานอนหลับก็ฝันเห็นแต่ถูกบิล
เลียตวันโตหากไม่ได้ไปที่โต๊ะสนุกๆ เนื้อตัวร่างกายมันเหมือนจะดิ้นเร็วๆ
ต้องหาทางไปให้ได้ เมื่อไปแล้วมันก็ต้องประลองฝีมือกันบ้างมีเติมพันติด
ปลายไม้ควพอให้เพื่อนๆ ได้ลุ้นได้เชียร์ แต่ก็อย่างว่าสนุกเกอร์ลูกกลมๆ
จะเอาแน่นอนอะไรไม่ได้ ไม่มีใครเก่งไปได้ตลอด บางวันอาจพลุ๊กมีเงิน
ติดกระเป๋าเป็นพอน แต่บางวันก็หน้าแห้งต้องรับจ้างเป็น ‘มาร์คเกอร์’ คือ
เป็นเด็กเก็บและเรียงลูกสนุกเกอร์-จุดแต้ม ได้ค่าจ้างวันละ 20 บาท ก็ยังดี

แม้จะเอาตีทางสนุกเกอร์มากกว่าการเรียน แต่ถึงกระนั้นบุญเครือ
ก็ยังมีควมรับผิดชอบต่อหน้าที่การงานภายในบ้านตามที่ได้รับมอบหมาย
ในช่วงที่บุญเครือเรียนอยู่ชั้น ม.4 นั้น บุญเครือเข้าเรียนในภาคเช้าประมาณ
บ่าย 2 โมงจึงเลิกเรียนกลับบ้าน แล้วหุงข้าวปลาอาหารเตรียมเอาไว้
ให้พี่ๆ และคนในครอบครัวที่ต้องออกไปทำงานหรือไปเรียนหนังสือได้
กลับมากินมื้อเย็นทุกวัน เมื่อเสร็จจากภารกิจที่บ้านแล้ว บุญเครือ จึงออกไป
ไปพบปะกับเพื่อนๆ

ในช่วงที่กำลังก้าวเข้าสู่วัยรุ่นนี้เอง ผลการเรียนของบุญเครือค่อนข้างกระท่อนกระแท่น เพราะไปเรียนบ้าง ไม่ไปเรียนบ้าง จนต้องเรียนซ้ำชั้น ม.4 อีก 1 ปี ซึ่งแตกต่างไปจาก ‘พี่บุญเทียม’ ที่ขยันเรียนและเรียนเก่งจนสอบได้ที่ 1 ของโรงเรียนวัดสุทธิวรารามมาตลอด พี่บุญเทียมคอยเคี่ยวเข็ญให้บุญเครือไปโรงเรียน บางครั้งก็ต้องถือไม้เรียวออกมาตามหาบุญเครือ ยิ่งแหล่งที่เขามักจะไปสังสถิตอยู่กับเพื่อนร่วมก๊วน

นอกจากจะมีฝีมือทางด้านสนุกเกอร์มากกว่าการเรียนแล้ว การพนันประเภทไพ่ บุญเครือก็ไม่ใช่สองรองใคร ทั้งไพ่โป๊กเกอร์-โป๊กเกอร์รัมมี่ ฯลฯ เรียกว่าขลุ่ยอยู่กับบายมุขมาตลอด แถมโรงยาฝิ่นในสมัยที่จอมพลสฤษดิ์ยังไม่สั่งเผาบั้งยาฝิ่น บุญเครือก็เคยเข้าไปสัมผัสมาแล้ว แต่เขาไม่ได้เอาดีทางนี้ เพราะตั้งใจเอาไว้แล้วว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ส่วนเพื่อนๆ ที่เขาเคยเห็นว่าเสพยาเสพติด ไม่ว่าจะป็นสุบกัญชาหรือค้ำเฮโรอีน หากไม่ตายก็ต้องติดคุก จึงเป็นบทเรียนที่บุญเครือจำฝังใจและไม่ไปข้องแวะกับมัน

แต่เมื่อขาดเรียนบ่อยเข้า คุณแม่ก็ต้องพาไปส่งถึงหน้าโรงเรียน แต่บางครั้งแทนที่บุญเครือจะเข้าห้องเรียนเขากลับปีนออกด้านหลังแล้วลัดเลาะไปออกที่องค์การสะพานปลาซึ่งอยู่ไม่ไกลจากโรงเรียนวัดสุทธิวรารามมากนัก ที่นั่นเป็นตลาดปลาแหล่งใหญ่ของกรุงเทพฯ ที่สำคัญคือมีน้ำคานหนึ่งของเขาขายปลาอยู่ที่นั่น เมื่อเห็นบุญเครือคุณน้าจะเอาปลาต่างๆ ใส่แข่งเกือบครึ่งแข่งหวังให้เขาเอาปลากลับไปทำกินที่บ้าน แต่บุญเครือ

ก็เริ่มฉายแววของคนที่มีหัวในทางค้าขายหรือ ‘**นักแข่งลิ**’ ออกมาด้วยการเอาปลาทั้งหมดมาเดินเร่ขายอยู่ในละแวกนั้น หาเงินเข้ากระเป๋าได้หลายสิบบาท !!

ในช่วงที่เรียนหนังสืออยู่ชั้น ม.5 - ม.6 นั้น ชีวิตของบุญเครือค่อนข้างจะสุขสบายเพราะหนักไปทางเที่ยวมากกว่าเรียน คุณพ่อคุณแม่ก็ไม่กล้าห้าม คงจะเอือมระอามากกว่า เพื่อนฝูงรุ่นราวคราวเดียวกันในตรอกจันทน์ ก็มีมากมาย ตอนเย็นเมื่อกลับจากโรงเรียนก็จะอาบน้ำแต่งตัวในชุดสุดหล่อ ออกมาيينจีบสาว ๆ บ้างก็จับกลุ่มเล่นกีตาร์ ส่วนใหญ่ก็จะร้องแต่เพลงฝรั่ง เพลงไทยวัยรุ่นแบบสมัยนี้ยังไม่มี เป็นชีวิตที่แสนสุขสันต์ เพราะไม่ต้องไปรับผิดชอบอะไร เทียวเตร่เฮฮาอย่างเดียว

ช่วงนั้น ‘**แพท บูน**’ นักร้องและนักแสดงชาวอเมริกันกำลังโด่งดังไปทั่วโลกพอๆ กับ ‘**เอลวิส เพรสลีย์**’ ราชาเพลงร็อกแอนด์โรลล์ รวมทั้ง ‘**คลิฟฟ์ ริชาร์ด**’ เจ้าของเพลง **The Young Ones** ก็ได้รับความนิยมเช่นกัน บรรดาวัยรุ่นแฟนเพลงก็จะแกะเนื้อเพลงและคอร์ดกีตาร์มาร้องมาเล่นตามเพลงที่กำลังฮิต เพื่อนๆ ของบุญเครือก็เช่นกัน ส่วนบุญเครือแม้จะเล่นกีตาร์ไม่เป็น แต่ก็ไปจับกลุ่มเฮฮาอยู่กับเพื่อนฝูงเรื่องทะเลาะวิวาทชกต่อยกับใครไม่มี เน้นความสนุกสนานบันเทิงอย่างเดียว บ้านช่องก็ไม่ชอบกลับ ดึกตื่นค่อนข้างคื่นจึงค่อยป็นริ้วเข้าบ้าน เวลาข้าวของมีค่าในบ้านหายไป ทุกคนก็ต้องจ้องมาที่บุญเครือ แล้วขอตัวจำนำจากเขาเพื่อเอาไปไถ่ของคืน ตอนนั้นคุณแม่คงไม่คาดหวังอะไรกับบุญเครือแล้ว ท่านจึงไม่ค่อยดูค่าและคิดว่าลูกชายคนนี้ต่อไปคงจะต้องเป็นโจรแน่ๆ...!!

มีหลายครั้งที่บุญเครือหายหัวไปจากบ้าน โดยไม่ได้บอกกล่าว กับทางบ้านเอาไว้ แต่เขาก็ไม่ได้แอบไปทำความผิดอะไรมาไว้ มันคงเป็น สัญชาตญาณของเด็กหนุ่มที่อยากจะเผชิญกับโลกกว้าง บางครั้งเขารอน แรมไปกับเรือลอมบรทุกข้าวสาร ที่พ่อของเพื่อนคนหนึ่งเป็นนายท้าย เรือลำนั้นเป็นเรือบรรทุกข้าวสารที่ขึ้น-ลงแม่น้ำเจ้าพระยา ลำหนึ่งสามารถ บรรทุกข้าวสารได้ถึง 500 กระสอบ ซึ่งบุญเครือก็ได้สัมผัสกับชีวิตจับกัง แยกข้าวสารขึ้น-ลงเรือมาแล้ว

มีบางครั้งที่เขาเคยนั่งเรือเดินสมุทร ซึ่งเป็นเรือบรรทุกข้าวสาร ขนาดใหญ่จากท่าเรือคลองเตยไปเกาะสีชัง แล้วรับจ้างทำงานสารพัด อย่างในเรือ ทั่วๆ ที่อากาศภายในห้องเรือร้อนระอุและมีเสียงดังเหมือนกับอยู่ในขุมนรก แต่เขาก็ไม่ได้บ่นปากบ่น มันเป็นเรื่องธรรมดาชีวิตที่ สมบุกสมบันและสนุกสนานสำหรับเด็กหนุ่มเช่นเขา

“สมัยนั้นผมเกเรฉิบ... ทั้งเล่นการพนัน ทั้งหนีเรียน เรื่องโดนครู ตีไม่ต้องพูดถึง โดนมาทุกรูปแบบ แต่ผมก็ไม่ได้เกรเหมือนเด็กสมัยนี้ที่ ยกพวกไปตีกัน สมัยนั้นก็มีบ้างพวกที่เฮี้ยวถึงขั้นไปดักต่อยครู แต่ผมไม่ เอาอย่างนั้น” บุญเครือสรุปตัวตนของเขาในช่วงวัยเรียน

วัยรัก : มีเมียตอนเรียนอยู่ชั้น ม.7

ประสบการณ์นอกห้องเรียนของบุญเครือยังไม่ได้หยุดอยู่เพียงแค่นี้ เพราะเมื่อเขาเรียนอยู่ชั้น ม.7 เขาก็ริที่จะมีเมียแล้ว เนื่องจากในตอนนั้นบุญเครือมีเพื่อนคนหนึ่งเป็นลูกครึ่งฝรั่ง หน้าตาหล่อเหลามาก เพื่อนคนนี้ได้ไปแสดงหนังเรื่องหนึ่ง ได้รับบทเป็นพระเอก แล้วก็มีผู้หญิงพาร์ทเนอร์มาชอบ ผู้หญิงคนนี้มีสามีเป็นฝรั่ง เธอแอบหนีสามีฝรั่งมาหาเพื่อนของบุญเครืออยู่บ่อยๆ โดยเธอจะขับรถสปอร์ตเปิดประทุนคันหรูมา แล้วพาเพื่อนๆ ในกลุ่มของเขาไปดื่มเหล้า ไปกินเลี้ยง ต่อมาเธอก็พาเพื่อนผู้หญิงของเธอมาด้วย มารู้จักกับเพื่อนๆ ของบุญเครือ ใครถูกใจชอบพอกันก็ว่ากันไปตามธรรมชาติของหญิงสาวกับชายหนุ่ม

“มีผู้หญิงพาร์ทเนอร์คนหนึ่งมาชอบกับผม เธออายุ 34 ปี ชื่อ บังอร เป็นคนสวย หน้าตาดี เธอรู้ว่าผมชอบเล่นการพนันก็เอาใจผม ตกกลางคืนเธอจะมารับผมไปเที่ยว หรือบางทีบาร์เล็กตอนตีหนึ่งเธอก็จะมาตะโกนเรียกหน้าบ้าน คุณพ่อคุณแม่ของผมท่านก็ไม่รู้จะว่าอย่างไร บางครั้งเธอก็จะมารับผมที่หน้าโรงเรียนตอนเลิกเรียน คบหากันมาแบบนี้อยู่ระยะหนึ่ง ตอนหลังผมอยากไปเล่นสนุกเกอร์ เธอก็ห้ามโน่น ห้ามนี้ ผมไม่ชอบ เพราะรู้สึกไม่เป็นอิสระ จึงเลิกกับเธอ”

บุญเครือเล่าต่อไปว่า พอตัดสินใจเลิก ผู้หญิงคนนี้ก็มาร้องไห้ร้องให้อ้อนวอนให้เขาไปกับเธอเหมือนเดิม แต่บุญเครือก็ไม่อยากมีพันธะผูกพันไปมากกว่านี้ อีกทั้งตัวเองก็ยังเรียนอยู่ ตอนนั้นเรียนอยู่ชั้น ม.7 จึง

ตัดสินใจ เลิกกับเธอเด็ดขาด คุณครูประจำชั้นของบุญเครือเป็นผู้หญิง
ท่านยังไม่ได้แต่งงาน และเคยเห็นผู้หญิงคนนี้มีรับบุญเครือที่หน้าโรงเรียน
บ่อยๆ คุณครูยังพูดประชดกับบุญเครือว่า **“เธอมันเรียนมหาวิทยาลัย
โลกแล้ว ฉันยังเรียนมหาวิทยาลัยโลกอ่อนกว่าเธอก็”** แต่ผลการเรียน
มหาวิทยาลัยโลกของนักศึกษาชีวิตอย่างบุญเครือก็ไม่ได้ดีนัก เพราะมัน
ทำให้เขาต้องเรียนซ้ำชั้น ม.7 อีกหนึ่งปี!!

เมื่อบุญเครือตัดสายใยสวาทแล้ว เขาก็ไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงคน
ไหนอีก และอันที่จริงแล้วบุญเครือมีความรักอยู่แล้วกับเด็กสาวคนหนึ่ง
ที่อยู่ในย่านตรอกจันทน์ด้วยกัน เธอชื่อ **‘ธิดา’** ซึ่งทั้งสองรู้จักกันมาตั้ง
แต่ครั้งที่บุญเครือเรียนอยู่ชั้น ม.4 แต่มันเหมือนกับเป็นนิยายรักน้ำเน่า
เพราะเด็กสาวที่บุญเครือชอบพอนอนอยู่นั้นเป็นลูกสาวเศรษฐี ขณะที่บุญเครือ
เป็นลูกชาวบ้านธรรมดาๆ แถมยังดูไม่มีอนาคตอีกต่างหาก ครอบครัว
ของเธอจึงพยายามกีดกันไม่ให้เธอมาคบหากับเขา

ในช่วงที่บุญเครือเรียนอยู่ชั้น ม.4 บุญเครือมีจักรยานเสือหมอบ
อยู่คันหนึ่ง เขาชอบขี่จักรยานตระเวนไปทั่ว บางครั้งรวมกลุ่มกับเพื่อนๆ
ขี่จักรยานไปไกลถึงบางปู จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งในสมัยนั้นเป็นสถานที่
ที่ท่องเที่ยวยอดนิยมของคนกรุงเทพฯ บรรดานักปั่นเสือหมอบ ก็ชอบขี่
จักรยานเกาะกลุ่มไปเที่ยวที่บางปูด้วยเช่นกัน

ส่วนเธอก็ชอบขี่จักรยานเหมือนกัน ยามว่างเธอจะปั่นจักรยาน
อยู่ใกล้บ้านในละแวกตรอกจันทน์ เพราะบ้านเธออยู่ปากตรอก ส่วน

บุญเครืออยู่ท้ายตรอก ทั้งสองจึงมีโอกาสซึ่งจักรยานเจอกันบ่อยๆ เมื่อเจอกันก็ยิ้มทักทายกัน พูดคุยกันจนกลายเป็นความสนิทสนม แต่ก็อย่างที่ว่านั่นแหละมันเหมือนกับ ‘ดอกฟ้ากับหมาวัด’ เพราะฐานะความเป็นอยู่ที่แตกต่างของคนทั้งสอง

ในขณะที่เธอเรียนอยู่โรงเรียน ‘มาแตร์เดอีวิทยาลัย’ ซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชนที่มีแต่นักเรียนระดับลูกหลานเศรษฐี หรือไม่ก็ต้องเป็นระดับเจ้านายหรือเชื้อพระวงศ์ ส่วนเขาเรียนอยู่โรงเรียนวัด ซึ่งอุดมไปด้วยหัวทะโมน และจอมแก่นทั้งหลาย ในเรื่องการอยู่การกินก็แตกต่างกัน เพราะครอบครัวของเธอจะเลือกกินแต่ของดีๆ เช่น ถ้าเธออยากจะกินทุเรียนก็ต้องเป็นหมอนทอง หรือไม่ก็ต้องเป็นทุเรียนตันฤดู ซึ่งมีราคาแพงบรรลัย

ส่วนครอบครัวของบุญเครือ หากจะกินทุเรียนคุณแม่ก็จะซื้อทุเรียนในช่วงที่ทุเรียนออกเยอะๆ และซื้อแบบเหมาแข่งจะได้ราคาถูกกว่า หรือหากเธอทานแอปเปิ้ล ทานเชอร์รี่ บุญเครือก็จะได้กินแค่พุทรา แต่อย่างไรก็ตาม บุญเครือไม่ได้อิจฉาขบในเรื่องการอยู่การกินมากนัก มีอะไรเขาก็กินได้ ไม่ว่าข้าวเปล่าคลุกกับกะปิ หรือคลุกน้ำปลา ขอให้อิ่มท้องเป็นพอ

“เมื่อสนิทสนมกันมากขึ้น พ่อแม่ของเธอก็ไม่ค่อยพอใจนักที่ลูกสาวมาอยู่เกี่ยวกับผม วันไหนถ้าเห็นลูกสาวเขาเดินคู่กับผม เขาต้องเรียกลูกสาวไปต่อว่า หาวว่าผมเป็นคนจน เป็นลูกห้องแถว”

คำสบประมาทดังว่า ไม่ได้ทำให้บุญเครือน้อยเนื้อต่ำใจ เพราะ

คณะกรรมการสมาคมพ่อค้าข้าวไทยชุดแรก ซึ่งมีนายยอร์คเป็นนายกสมาคม

ความจริงมันก็เป็นเช่นนั้น ด้วยเธอเป็นลูกหลานของ ‘นายยอร์ค’ ซึ่งมีชื่อจีนว่า ‘โหวงเพ็กง้ำ’ มหาเศรษฐีเจ้าของธุรกิจค้าข้าวเชื้อสายจีนซึ่งหากใครเคยอยู่แถวตรอกจันทน์จะรู้จัก ตรอกนายยอร์ค ดี เหตุที่เรียกว่า ‘ตรอกนายยอร์ค’ ก็เนื่องจากนายยอร์คเป็นนายกสมาคมพ่อค้าข้าวคนแรกของประเทศไทย ท่านเป็นมหาเศรษฐี มีภรรยาหลายคน ตั้งแต่หัวตรอกยันท้ายตรอกท่านจะปลูกบ้านให้ภรรยาอยู่คนละหลัง พร้อมรถเบนซ์รุ่น 170 คนละหนึ่งคัน ท่านรวยมากถึงขนาดที่ว่าลูกหลานไม่ต้องทำงานก็มีชีวิตอยู่อย่างสุขสบายหรือที่เรียกว่า “เกิดมาบนกองเงินกองทอง” นั้นแหละ

แม้ว่าจะถูกกีดกันจากครอบครัวของเธอ แต่บุญเครือก็พยายามจะเอาชนะใจเธอให้ได้ พอถึงวันเสาร์-อาทิตย์ บุญเครือก็กับพี่น้องก็ต้องช่วยกันซัก-รีดเสื้อผ้า เธอก็จะเอาชุดนักเรียนมาให้บุญเครือรีดบ้าง ซึ่งบุญเครือก็เต็มใจรีดชุดนักเรียนให้เธออย่างประณีตสุดฝีมือ และดูเหมือนว่าเทพเจ้าแห่งความรักจะเห็นใจเขา เพราะหลังจากนั้นสัมพันธภาพระหว่างเขากับเธอก็งอกงามยิ่งขึ้นทุกวัน

มหาวิทยาลัยหลังเที่ยงคืน

ในช่วงที่บุญเครือเรียนอยู่ชั้น ม.4 จนถึงช่วงก่อนเรียนจบชั้น ม.8 นั้น เป็นช่วงที่บุญเครือออกเที่ยวเตร่ในยามค่ำคืนกับเพื่อนฝูงเป็นประจำ ทั้งสนุกเกอร์ เล่นไพ่ เล่นการพนัน หรือแม้กระทั่งไปคลุกคลีอยู่กับพาร์ทเนอร์ที่มีอายุมากกว่าเขา เกิน 1 รอบ เมื่อกลับมาถึงบ้านก็เลยเที่ยงคืนไปแล้ว บางครั้งตึกมากกว่านั้น ประมาณตี 3-ตี 4 คุณพ่อคุณแม่เมื่อตื่นขึ้นมาแล้วท่านก็จะคุยกันเรื่องการตำมาหากิน ทั้งเรื่องนายหน้าค้าที่ดิน ค่าเพชร ค่าพลอย บุญเครือซึ่งนอนอยู่ในห้องติดกันก็จะได้ยินเสียงที่ท่านปรึกษาหารือกันตลอด

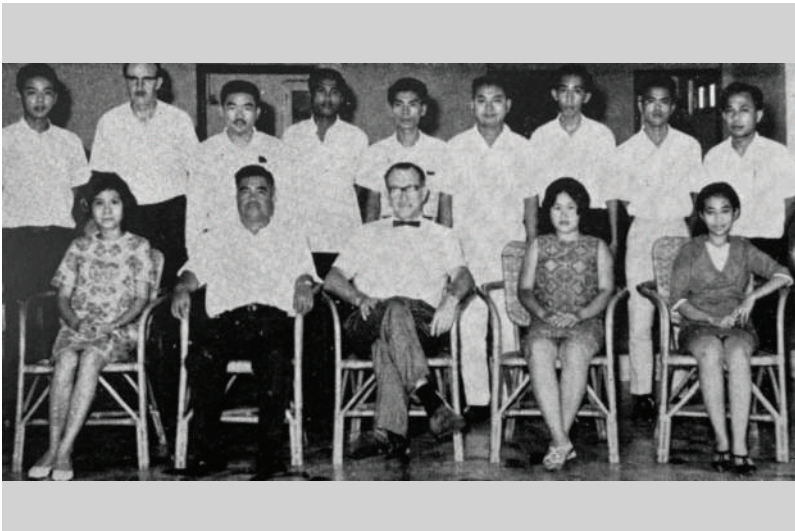
“ตอนนั้นคุณแม่เป็นนายหน้าค้าขายที่ดิน ท่านก็จะตื่นมานั่งคุยเรื่องการตำมาหากิน หรือคุยเรื่องการค้าที่ดิน พูดถึงปัญหาต่างๆ ในแวดวง ผมนอนอยู่ข้างห้องท่านจึงได้ยินเรื่องที่คุยกันทุกเรื่อง เช่น คนนั้นโกงที่ดินคนนี้ถูกโกงที่ดิน คนนี้เป็นอย่างนั้น คนนั้นอย่างนี้ เรื่องที่ดินต้องทำอย่างนั้นอย่างนี้ ผมก็จำ แต่ไม่ได้ไปใส่ใจอะไรมากนัก เพราะตอนนั้นผมยังเที่ยวอย่างเดียว” บุญเครือเล่าย้อนเหตุการณ์

บางครั้งพี่สาวคนโตถัดจากเขาจะตื่นแต่เช้ามีดเพื่อทบทวนและท่องจำตำราเรียนวิชาต่างๆ บุญเครือก็จะนอนฟังไปด้วยจนจำได้ขึ้นใจ โดยที่เขาไม่ต้องท่องจำตำราเหมือนกับพี่สาว เมื่อถึงคราวที่บุญเครือ ต้องเรียนวิชานั้นๆ บุญเครือจึงได้เปรียบเพื่อนๆ เพราะเหมือนกับว่าเขาได้เรียนล่วงหน้ามาแล้วเป็นปี โดยเฉพาะวิชาวรรณคดีไทย ซึ่งเขามักจะทำคะแนนได้ดีกว่าวิชาคำนวณ

แต่ถึงแม้ว่าความจำจะแม่นยำหรือสมองจะดีเลิศปานใดก็ตาม แต่หากไม่หมั่น ไม่ขยันเรียน ก็เชื่อว่าเอาตัวรอดได้ ดังตัวอย่างของบุญเครือที่เข้าเรียนบ้าง ไม่เข้าเรียนบ้าง หรือเข้าเรียนแต่ใจไปจดจ่ออยู่กับเรื่องอื่นๆ นอกห้องเรียน ดังสำนวน เปรียบเทียบว่า “**ฟังหูซ้ายทะลุหูขวา**” โดยเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์ที่บุญเครือทำคะแนนได้ศูนย์ จนคุณครูที่สอนวิชานี้ท่านเอือมระอา หากเห็นบุญเครือนั่งอยู่ในห้อง ก่อนที่ท่านจะเข้าสอนท่านก็จะเดินผ่านเลยไป บุญเครือก็ต้องออกไปจากห้องท่านจึงจะกลับเข้ามาสอน

ด้วยผลการเรียนที่ย่ำแย่เช่นนี้ บุญเครือจึงต้องเรียนซ้ำชั้นและจบช้ากว่าเพื่อนๆ ถึง 2 ปี ขณะที่คนอื่นเรียนจบชั้น ม.8 อายุก็จะตกประมาณ 18 ปี แต่บุญเครือเมื่อเรียนจบชั้น ม.8 จากโรงเรียนวัดสุทธิวรารามในปี พ.ศ. 2505 นั้น เขามีอายุย่างเข้า 21 ปีแล้ว !!

แต่ถึงอย่างไรก็ตาม แม้ว่าผลการเที่ยวเตร่ในยามค้ำคืนจะทำให้เขาต้องเรียนจบช้ากว่าเพื่อนๆ ก็ตาม แต่สิ่งที่เขาได้รับการชดเชยมานั้นก็คือ การได้ฟังคุณพ่อและคุณแม่ท่านเลคเชอร์ในยามดึกๆ หลังเที่ยงคืน เป็นมหาวิทยาลัยชีวิตที่ไม่มีสถาบันการศึกษาใดเคยสอนมาก่อน และทำให้เขาได้ ซึมซับเอาความรู้เหล่านั้นมาใช้สร้างเนื้อสร้างตัวจนถึงทุกวันนี้ !!

(2) ชีวิตใหม่ที่ไทยออยล์

เด็กฝึกงาน

หลังจากบุญเครือเรียนจบชั้น ม.8 แผนกศิลปศาสตร์จากโรงเรียน วัดสุทธิวรารามในปี 2505 แล้ว บุญเครือไม่ได้คิดจะเรียนต่อในระดับ มหาวิทยาลัยเหมือนกับพี่คนอื่นๆ เพราะรู้ตัวเองดีว่าเขาคงจะเอาดีทาง ร่ำเรียนไม่ได้แน่ ได้เรียนจบถึงชั้น ม.8 ก็ถือว่าเป็นบุญหนักหนาแล้ว ดังนั้นบุญเครือจึงคิดหางานทำ อย่างน้อยๆ ก็จะได้ไม่เป็นภาระแก่ ครอบครัว

บุญเครือพลิกดูประกาศรับสมัครงานตามหน้าหนังสือพิมพ์ต่างๆ จนกระทั่งพบประกาศของ ‘บริษัท ไทยออยล์ จำกัด’ กำลังเปิดรับสมัคร พนักงานฝึกหัดจำนวนมาก มีคุณสมบัติจบการศึกษาระดับชั้นมัธยมปีที่ 6 เพื่อรับเข้าทำงานในโรงกลั่นน้ำมัน ซึ่งตั้งอยู่ที่อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี แต่ตอนนั้นโรงกลั่นน้ำมันไทยออยล์กำลังอยู่ในระหว่างการก่อสร้าง จึงเปิดศูนย์รับสมัครและฝึกอบรมพนักงานที่ บริษัท เซลล์แห่งประเทศไทย จำกัด แขวงถนนนทรี กรุงเทพฯ

บุญเครือคิดว่าตัวเองเรียนจบแค่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 8 หากทำงานในกรุงเทพฯ ก็คงจะสู้คนอื่นๆ ไม่ได้ เพราะในกรุงเทพฯ มีแต่คนเรียนจบสูงๆ และไม่รู้ว่เมื่อไหร่ตัวเองจะก้าวหน้า ดังนั้นบุญเครือจึงตัดสินใจไปสมัครงานที่ศูนย์ฝึกอบรมบริษัทเซลล์ฯ หลังจากอ่านเจอประกาศรับสมัครงานหน้าหนังสือพิมพ์เพียงไม่กี่วัน

ในวันที่ไปสมัครงานนั่นเอง เจ้าหน้าที่ที่รับสมัครงานก็จัดให้ผู้สมัครทุกคนทำข้อสอบคณิตศาสตร์ เพื่อเป็นการคัดเลือกพนักงานทันที โดยแบ่งห้องสอบออกเป็น 3 ห้อง มีผู้สมัครประมาณห้องละ 50 คน พร้อมทั้งแจกอุปกรณ์สำหรับทำข้อสอบให้ มีดินสอ ปากกา สมุด เมื่อถึงเวลาสอบเจ้าหน้าที่ก็เปิดกระดานออกมาเป็นโจทย์คณิตศาสตร์ 10 ข้อ ทุกคนที่เข้าไปนั่งสอบต้องทำโจทย์เดียวกันหมด ใครทำเสร็จแล้วก็ให้นำคำตอบใส่ซองจดหมาย จ่าหน้าซอง เขียนชื่อ - ที่อยู่ของตัวเอง แล้วคืนซองจดหมายพร้อมคำตอบให้แก่ทางเจ้าหน้าที่

บุญเครือเล่าว่า ในวันนั้นเขาสามารถทำข้อสอบคณิตศาสตร์ได้ประมาณ 6-7 ข้อ จากทั้งหมด 10 ข้อ เขาไม่รู้เหมือนกันว่าตนเองทำข้อสอบคณิตศาสตร์ได้อย่างไร เพราะสมัยเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 7-8 เขาเรียนแผนกศิลปศาสตร์ ด้านอักษรศาสตร์ ส่วนวิชาคณิตศาสตร์เขาก็ทำสถิติได้คะแนน 0 มาแล้ว ขนาดคุณครูพอเห็นเขานั่งอยู่ในห้องก็ยังไม่ยอมเข้าห้องสอน

หลังจากสอบคัดเลือกไปแล้ว บุญเครือก็นั่งรอนอนรอจดหมาย

เรียกตัวอยู่ที่บ้านด้วยความกระวนกระวายใจ จนเวลาผ่านไป 3 เดือนก็
ยังไม่มีจดหมายส่งกลับมาถึงเขา บุญเครือจึงถามญาติที่ทำงานอยู่ใน
บริษัทเซลล์ว่า ตอนนี้คนที่สมัครทำงานทำงานโรงกลั่นน้ำมันไทยออยล์
ได้เข้าไปฝึกงานหรือยัง และได้รับคำตอบจากญาติว่าเวลานี้มีคนเข้ามา
ฝึกอบรมแล้ว แต่ยังไม่ได้ส่งไปทำงานที่ศรีราชา

ตอนนั้นบุญเครือคิดว่าเขาคงไม่ผ่านการสอบแน่แล้ว เขาจึงไม่ได้
สนใจเรื่องงานนี้อีก แต่ละวันบุญเครือจะเข้าบ่อนเล่นการพนันอยู่แถว
บ้าน ใช้ชีวิตไปวันๆ ไม่ได้ทำอะไรเป็นโล้เป็นพาย ไม่ต่างไปจากคนแถว
นั้นที่ชอบเล่นการพนันกันทั้งวัน บุญเครือคิดว่าชีวิตเขาคงจะหนีจาก
บ่อนการพนันไม่พ้นแน่

*“อยู่มาวันหนึ่งผมกลับถึงบ้านตอนเย็นก็เห็นจดหมายส่งมา
ถึงผม ผมตกใจว่าทำไมมีจดหมายมาถึงเรา แลผมลายมือเจ้าหน้าที่ของก็
คุ้นตาเหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อน ที่แท้เป็นลายมือของผมเองเมื่อ
ครึ่งไปทำข้อสอบที่ศูนย์อบรมบริษัทเซลล์ เนื้อความในจดหมายแจ้ง
ว่า บริษัท ไทยออยล์ จำกัด เรียกให้ไปสอบสัมภาษณ์โดยด่วน”*

เมื่ออ่านจดหมายจบ บุญเครือหัวใจพองโตอย่างไม่เคยเป็นมา
ก่อนเขามารู้ทีหลังว่าผู้ที่ผ่านการคัดเลือกก่อนหน้านี้คนหนึ่งลาออกไป
ส่วนอีกคนหนึ่งโดนไล่ออก ทางบริษัทจึงเรียกผู้ที่อยู่ในลำดับถัดไปมา
สอบสัมภาษณ์ โชคจึงมาตกอยู่ที่บุญเครือ

คณะเจ้าหน้าที่ผู้ทำการฝึกอบรมในตอนนั้นประกอบด้วย อาจารย์คนไทย 2 คน และอาจารย์ก็ใหญ่ชาวฝรั่ง 2 คน เมื่อถึงเวลานัดสัมภาษณ์ อาจารย์ทั้งหมดก็เรียกบุญเครือเข้าไปซักถาม พูดคุย อธิบายให้ฟังว่าการฝึกอบรมเป็นอย่างไร ซึ่งจะต้องมีการเรียนหนังสือด้วยโดยทางบริษัทจะให้อัตราเงินเดือนเริ่มแรก 550 บาท บุญเครือตอบตกลงทันที ในใจคิดว่าให้เท่าไรก็เอาทั้งนั้นแหละ เพราะเขาก็เบื่อชีวิตนักพนันเต็มที บริษัทไทยออยล์รับบุญเครือเข้าไปเป็นพนักงานฝึกหัดฝ่ายห้องแล็บแทนคนเก่าที่ออกไป

พนักงานฝึกหัดที่เข้ารับการอบรมในรุ่นนั้น แบ่งออกเป็น 3 ฝ่าย มีจำนวนทั้งหมด 90 คน คือ

1. ฝ่ายปฏิบัติการ (Operation) จำนวน 60 คน มีหน้าที่คอยควบคุมดูแลเครื่องกลั่น และโรงกลั่น
2. ฝ่ายซ่อมบำรุง (Artisan) จำนวน 15 คน มีหน้าที่ซ่อมบำรุงและทำงานด้านช่างเหล็ก
3. ฝ่ายห้องแล็บ (Lab) จำนวน 15 คน

นอกเหนือจากบุญเครือแล้ว คนที่ตื่นเต้นและดีใจมากที่สุดเมื่อรู้ว่าเขาได้งานทำ แม้จะเป็นเพียงพนักงานฝึกหัดก็ตาม ก็คือคุณแม่ของบุญเครือนั่นเอง เพราะก่อนหน้านั้นท่านเป็นห่วงกลัวว่าบุญเครือจะเป็นโจรสลัดก่อน เมื่อทราบข่าวท่านจึงดีใจมาก ท่านดาวนัรรถจักรยานยนต์ฮอนด้าให้บุญเครือหนึ่งคัน เพราะเห็นว่าบ้านอยู่ไกลจากที่ทำงานจากตรอกจันทน์ไปทำงานที่ช่องนนทรี หากปล่อยให้เขานั่งรถเมล์มาทำงาน

ท่านกลัวว่าจะมาทำงานสายแล้วบริษัทจะไล่ออก ท่านจึงดาวนอร์ดจักรยานยนต์ให้บุญเครือเป็นเงิน 2,000 บาท จากราคา เต็ม 5,000 บาท

เมื่อได้เงินเดือนจากบริษัทเดือนละ 550 บาท บุญเครือจึงนำเงินเดือนที่ได้ไปผ่อนรถจักรยานยนต์เดือนละ 300 บาท แล้วขี่รถไปทำงานทุกวัน บุญเครือไปอบรมอยู่ที่ศูนย์ฝึกในบริษัทเซลล์ประมาณ 6 เดือน ซึ่งการอบรมในแต่ละวันจะไม่เหมือนกับการทำงานมากนัก เพราะทุกวันเขาต้องถือหนังสือไปเรียนตั้งแต่เช้าจรดเย็น ทั้งเรียนพีชคณิต เรขาคณิต ตรีโกณมิติ และวิทยาศาสตร์

ส่วนหนังสือเรียนเป็นหนังสือภาษาอังกฤษทั้งหมด ซึ่งอาจารย์ผู้สอนบอกว่าวิชาที่เรียนเหล่านี้เป็นหลักสูตรเดียวกันกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แต่บุญเครือก็เรียนไปอย่างงั้นๆ ไม่เข้าใจมากนัก เพราะเขาไม่ชอบเรียนหนังสืออยู่แล้ว ยิ่งเป็นวิชาคำนวณยิ่งไม่ชอบเข้าไปใหญ่ แต่เขาก็เอาตัวรอดมาได้เป็นอย่างดีไม่ต่างไปจากตอนที่เขาผ่านการสอบคัดเลือกวิชาคณิตศาสตร์นั้นแหละ

การฝึกอบรมของที่นี่จะแบ่งการเรียนออกเป็น 2 คาบ ตอนเช้าเรียนภาคทฤษฎี ส่วนตอนบ่ายเรียนภาคปฏิบัติ เวลาเรียนภาคปฏิบัติอาจารย์จะฝึกให้จับหลอดแก้วเพื่อจับเวลา โดยนำน้ำใส่หลอดแก้วแล้วปล่อยให้มันค่อยๆ หยดจนเต็มหลอดแก้วขนาด 25 ซี.ซี. พร้อมกับจับเวลาไปด้วย

จากนั้นก็เรียนการผสมสารเคมี อาจารย์จะสอนเรื่องธาตุ คืออะไร สารเคมีแต่ละตัวผสมกันแล้วจะมีปฏิกิริยาอย่างไร ผลที่ได้ คืออะไร ซึ่งเวลาคำนวณนั้น บุญเครือก็ทำไม่ค่อยได้เหมือนเคย เพราะเขาไม่เคยเรียนเรื่องพวกนี้มาก่อน ช่วงแรกของการเรียนบุญเครือจึงรู้สึกเบื่อหน่าย แต่พอค่อยๆ เรียนไปจึงรู้มากขึ้น แล้วกลายเป็นเรื่องสนุก บุญเครือเข้าเรียนแบบนี้ทุกวันจนครบหลักสูตร 6 เดือน หลังจากนั้นทางบริษัทจึงส่งพนักงานที่ผ่านการฝึกอบรมทั้งหมดไปประจำอยู่ที่อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี และปรับเงินเดือนเพิ่มขึ้นอีก 1 เท่าตัวเป็นเดือนละ 1,100 บาท

โรงกลั่นไทยออยล์

โรงกลั่นน้ำมันไทยออยล์ก่อตั้งเมื่อปี 2504 ถือเป็นบริษัทเอกชนแห่งแรกของประเทศไทยที่ทำธุรกิจกลั่นน้ำมัน เริ่มก่อสร้างโรงกลั่นน้ำมันที่ชายฝั่งทะเลอำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ในปี 2505 และเริ่มเปิดโรงกลั่นน้ำมันหน่วยแรกอย่างเป็นทางการในปี 2507 ซึ่งในขณะที่บุญเครือและเพื่อนที่ผ่านการฝึกอบรมหลักสูตร 6 เดือนมาประจำอยู่ในปี 2506 นั้นยังเป็นช่วงที่โรงกลั่นกำลังเตรียมเปิดทำการผลิต

อำเภอศรีราชาในขณะนั้นยังเป็นดินแดนทุรกันดาร เพราะเลยจากตัวเมืองชลบุรีมาทางศรีราชายังมีบ้านเรือนตั้งอยู่ไม่กี่หลัง ร้านค้าก็มีอยู่ไม่กี่แห่ง ก่อนที่โรงกลั่นไทยออยล์จะมาตั้งมีโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่อยู่เพียงแห่งเดียวในศรีราชา คือ ‘บริษัท ศรีมหาราชา’ ซึ่งทำธุรกิจ

โรงเลื่อยไม้ ใครได้เข้าไปทำงานที่นั่นถือว่ามิหน้ามีตา เวลาไปจีบสาวๆ ก็มักจะมีภาษีดีกว่าหนุ่มอื่นๆ แต่เมื่อโรงกลั่นไทยออยล์เข้ามาตั้ง หนุ่มไทยออยล์ก็เริ่มแปลงรัศมีออกมา จนเกิดการเขม่นกันเรื่องจีบผู้หญิงถึงกับพาดปากกันระหว่างหนุ่มๆ ทั้งสองโรงงานก็มีอยู่บ่อยๆ

เมื่อมาทำงานอยู่ที่ศรีราชา ในช่วงแรกๆ บริษัทไทยออยล์ยังไม่ได้สร้างบ้านพักให้พนักงานอยู่ ดังนั้นพนักงานจึงต้องหาบ้านเช่ากันเอาเอง บุญเครือกับเพื่อนที่สนิทสนมกันมาจากการฝึกอบรมที่กรุงเทพฯ จึงหาบ้านเช่าในราคาเดือนละ 300 บาท อยู่ด้วยกัน 3 คนก็ช่วยกันออกค่าเช่าคนละ 100 บาท

ส่วนเรื่องอาหารการกินก็ไม่ลำบากมากนัก เพราะบริษัทไทยออยล์มีสวัสดิการอาหารสำหรับพนักงาน มีโรงอาหารเอาไว้บริการพนักงาน 2 มื้อ คือมื้อเช้าและมื้อกลางวัน สำหรับพนักงานที่ไม่ได้เข้ากะร้านค่าจะคิดราคาข้าวแกงจานละ 15 บาท แต่ให้พนักงานจ่ายเงินเพียงจานละ 3.50 บาท ส่วนที่เหลืออีก 11.50 บาท ร้านค่าจะไปเรียกเก็บกับไทยออยล์ ส่วนอาหารมื้อเช้าก็จะถูกกว่ามื้อกลางวัน เพราะพนักงานจะจ่ายเงินค่าอาหารเพียงจานละ 1.50 บาท ส่วนที่เหลือบริษัทจ่ายแทนแต่ถ้าเป็นพนักงานเข้ากะก็จะกินอาหารฟรีได้ทั้งสองมื้อ แล้วคนขายก็จะนำคูปองไปขึ้นเงินกับบริษัทราคาจานละ 15 บาท

มีเพื่อนของบุญเครือที่ทำงานด้วยกันคนหนึ่งเป็นคนใต้ เขาเป็นคนที่ประหยัดมากๆ เขาไม่เคยควักเงินออกไปซื้ออาหารนอกบริษัทไทยออยล์

มากินเลย เพราะเขาสามารถกินกับข้าวที่ซั้ๆ กันได้ ข้าวเข้ากินฟรี ข้าวกลางวันก็กินฟรี พอเลิกงานบ่ายสองโมง เขาก็ไปซื้อกับข้าวที่เหลือมาจากมือกลางวันราคา 3.50 บาท แล้วใส่ปั่นโตกลับบ้านเก็บเอาไว้กินตอนเย็น (ปัจจุบันนี้ได้ข่าวว่าเขาร่ำรวยมีเงินเก็บเยอะ)

เมื่อเริ่มทำงานที่ศรีราชาใหม่ๆ บุญเครือยังติดเพื่อนๆ ที่กรุงเทพฯ และที่สำคัญก็คือ **'ธิดา'** หวานใจของเขานั่นเอง!! พอถึงวันหยุดสุดสัปดาห์เป็นไม่ได้ บุญเครือจะต้องรีบนั่งรถ บขส. กลับเข้ากรุงเทพฯ แล้วตรงดิ่งไปตรอกจันทน์ถิ่นเก่าของเขาทันที แต่นานวันเข้าเพื่อนเก่าของเขาต่างก็แยกย้ายกันไปทำงานหรือไปเรียนต่อกันหมดแล้ว ไม่มีใครจะมานั่งเฝ้าบ่อนการพนันหรือโต๊ะสนุกๆ ไปตลอดชีวิต กระทบร้านกาแฟที่เคยเป็นแหล่งชุมนุมเพื่อนฝูงก็ไม่มีใครนั่งอยู่...

หลังจากนั้นบุญเครือจึงกลับมาทำงานที่ศรีราชาต่อไป ซึ่งงานในห้องแล็บที่บุญเครือทำอยู่ก็ไม่ได้แตกต่างไปจากที่เขาเคยไปฝึกอบรมมาแต่อย่างใด ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างเขากับธิดาก็ยังดำเนินต่อไปเป็นปกติแม้ว่าจะห่างไกลจากกัน

เมื่อความรักของทั้งคู่สุกงอม บุญเครือและธิดาจึงตกลงแต่งงานกันแบบเรียบง่ายที่กรุงเทพฯ หลังจากที่เขามาทำงานอยู่ที่ศรีราชาได้ประมาณ 1 ปีแล้ว และหลังจากแต่งงานแล้วธิดาก็ต้องขยับย้ายข้าวของที่จำเป็นมาอยู่กับเขาที่บ้านเช่าในอำเภอศรีราชา พร้อมด้วยเงินช่วยเหลือที่ได้จากงานแต่งงาน ซึ่งถือว่าเป็นเงิน **'ขวัญฤกษ์'** จำนวน 700 บาท !

เริ่มต้นชีวิตคู่ด้วยเงิน 700 บาท

หลังจากที่ธิดาภรรยาของเขามาอยู่ที่บ้านเช่าได้ไม่นานนัก บริษัทไทยออยล์ก็จัดหาที่พักให้แก่พนักงาน โดยเช่าบ้านพักมาจากเอกชน พนักงานหนึ่งคนจะได้สิทธิเช่าบ้านพัก 1 หลังในราคาถูก เป็นสวัสดิการที่บริษัทจัดให้ ไม่ต้องอยู่ปะปนกับคนอื่น นับว่าเหมาะอย่างยิ่งสำหรับคนที่มีครอบครัวแล้วเช่นบุญเครือ แต่บริษัทก็จะจัดแบ่งบ้านเช่าเป็นเกรดตามตำแหน่งของพนักงาน บ้าน A สำหรับพนักงานระดับ Senior บ้าน B สำหรับพนักงานระดับ Supervisor และบ้าน C สำหรับพนักงานระดับ Junior

ตำแหน่งงานของบุญเครือในห้องแล็บตอนนั้นอยู่ในระดับ Junior เขาจึงได้สิทธิเช่าบ้าน C ในราคาเดือนละ 50 บาท ลักษณะบ้าน C เป็นบ้านสองชั้น เรียงเป็นแถวยาวต่อกัน โดยบริษัทไทยออยล์เป็นผู้เช่าบ้าน

ในราคาหลังละ 300 บาท/เดือน แล้วออกค่าเช่าให้พนักงาน 250 บาท พนักงานจึงจ่ายเงินเพียงเดือนละ 50 บาท แถมยังมีสวัสดิการรถรับ-ส่ง จากบ้านพักไปโรงกลั่นด้วย ทำให้ชีวิตช่วงนั้นของบุญเครือ สะดวกสบาย ชื่นมาก

นอกจากสวัสดิการเรื่องที่พัก อาหาร รถรับ-ส่ง รวมทั้งชุดทำงาน ต่างๆ ที่ บริษัทจัดให้แล้ว สิ่งหนึ่งที่บริษัทไทยออยล์ยังไม่ได้จัดให้แก่พนักงานก็คือ การหา ‘ภรรยา’ ให้ ทำให้พนักงานหนุ่มๆ ของไทยออยล์ ต้องตะเกียกตะกายไปขายขนมจีบแข่งกับคนงานบริษัทศรีมหาราชาในตัวอำเภอศรีราชาจนมีเรื่องมีราวกันอยู่บ่อยๆ

หลังจากที่ทำงานในบริษัทไทยออยล์มาได้ 4 ปี ในปี 2509 บุญเครือ และภรรยาจึงมีบุตรชายคนแรกด้วยกัน แต่ถึงจะมีภาระความรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้น แต่บุญเครือก็ยังมินิสัยที่ติดตัวมาตั้งแต่สมัยยังเรียนอยู่ชั้นมัธยมนั่นคือการพนัน! ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาชอบ เมื่อมาทำงานที่ศรีราชาใหม่ๆ บุญเครือก็พยายามสืบเสาะว่าที่ไหนมีบ่อนการพนันอยู่บ้าง เมื่อรู้แหล่งแล้วเขาก็ไปทดลองเล่น

ปกติแล้วบุญเครือจะเข้าทำงานกะเช้า พอถึงบ่าย 2 โมงก็ได้เวลาเลิกงาน เมื่อรู้ว่ามีบ่อนใหญ่อยู่ในตัวเมืองชลบุรี บุญเครือก็จะนั่งรถเมล์จากศรีราชาไปชลบุรี ซึ่งที่นั่นมีเซียนพนันระดับขาใหญ่ ระดับเจ้าพ่อและบรรดามือป็นสุ่มหัวกันอยู่ทีนั้น หากเอ่ยชื่อออกมาคงต้องร้อง “อ้อ” กันทั้งบาง

บุญเครือเข้าไปเล่นสนุกเกอร์บ้าง เล่นไพ่ เล่นรัมมีในบ่อนอยู่บ่อยๆ จนทำให้รู้จักมักคุ้นกับบรรดาคนใหญ่คนโตทั้งหลายในจังหวัดชลบุรี อาศัยทั้งดวง เก่งบวกเฮง ทำให้บุญเครือเล่นการพนันได้เงินบ่อยๆ บางครั้งได้เงินเป็นแสน หากเทียบกับสมัยนี้ก็คงจะหลายล้านบาท เมื่อได้เงินง่ายๆ บุญเครือจึงเข้าบ่อนเกือบจะทุกวัน เข้าไปทำงานเลิกงานออกมาป้าย 2 โมงก็ไปบ่อนในเมืองชลฯ ต่อ บ้านช่องไม่กลับกว่าจะกลับก็ตอน 3-4 ทุ่ม ภรรยาก็นั่งรอด้วยความเบื่อหน่ายอยู่ที่บ้าน

ในช่วงนั้นรถเมล์เที่ยวสุดท้ายจากชลบุรีมาศรีราชาจะหมดเวลา 6 โมงเย็น เมื่อออกจากบ่อนตอนดึกบุญเครือจึงต้องไปเช่ารถแท็กซี่ป้ายดำให้ขับมาส่งที่ศรีราชา เวลาไปเช่ารถป้ายดำแต่ละครั้งบุญเครือก็ต้องชวนเพื่อนไปด้วยเพื่อให้ช่วยจดทะเบียนรถเอาไว้ว่าเขาไปกับรถคันไหน

“สมัยนั้นพวกรถป้ายดำชอบพาคนไปฆ่า พาคนไปปล้น บางครั้งก็ทำทีไปแวะซื้อโลงศพ พอได้โอกาาก็จับผู้โดยสารนั้นแหละฆ่าใส่โลงศพซะเลย ผมก็ต้องระวังตัวเอาไว้ก่อน ยิ่งตอนนั้นเส้นทางจากชลบุรีมาศรีราชายังไม่ค่อยมีบ้านคน กลางคืนยิ่งเปลี่ยว ไฟฟ้าริมถนนก็ยังไม่มียะ” บุญเครือเล่าเหตุการณ์ชวนระทึกขวัญ ยิ่งในคืนไหนที่เขาเล่นการพนันได้เงินมากๆ ก็ต้องนั่งลุ้นไปตลอดทาง

แม้ว่าบุญเครือจะเข้าไปเล่นการพนันในตอนเกือบทุกวัน แต่การทำงานในหน้าที่ที่เขารับผิดชอบอยู่ในห้องแล็บก็ไม่ได้บกพร่อง แถมยังมีผลการทำงานอยู่ในระดับเกรด 9 จากพนักงานทั้งหมดในห้องแล็บจำนวน 15 คน ทำให้มีสิทธิ์ได้รับการโปรโมทให้เลื่อนตำแหน่งสูงขึ้น แต่เนื่องจากบุญเครือไม่มีนิสัยชอบประจบคน หัวหน้าฝ่ายห้องแล็บจึงไม่ค่อยชอบเขา

ตอนนั้นบุญเครือมีความคิดว่า ถ้าตัวเองยังทำงานอยู่ที่ไทยออยล์แบบนี้ตลอดไปก็คงจะไม่ร่ำรวย คงจะตั้งเนื้อตั้งตัวไม่ได้แน่ แต่มีกินมีใช้ไปวันๆ แถมลูกเต้าก็โตขึ้นทุกๆ วัน บุญเครือจึงต้องมองหาช่องทางทำกินอื่นๆ บางครั้งเขาถึงกับติดสอยห้อยตามบรรดาเซียนพนันระดับเจ้าพ่อในเมืองชลฯ ขึ้นเครื่องบินไปบ่อนกาสิโนที่ฮ่องกง แต่เขาไม่ได้ไปเล่นการพนันแบบเอาเสียเงินถุงเงินถังพวกนั้นหรอก เขาเพียงอยากไปดูลู่ทางทำมาหากิน เพราะบรรดาเจ้าพ่อเหล่านั้นไม่ได้ขนเงินไปเล่นกาสิโนเพียงอย่างเดียวแต่พวกนั้นก็ไปติดต่อทำมาค้าขายกับพ่อค้าฮ่องกงด้วย มันเป็นธุรกิจที่ต้องใช้เงินระดับหลายสิบล้านบาท บุญเครือที่ยังไม่มีทุนรอนในระดับนั้นจึงต้องถอยห่างออกมา

“ถึงแม้ว่าผมจะไปเล่นการพนันเกือบทุกวัน แต่ผมก็ไม่ได้เล่น
อย่างเดียว ผมพยายามแสวงหาช่องทางทำมาหากินไปด้วย ส่วนเรื่องการ
เงินในครอบครัว ผมก็จะแบ่งเอาไว้เป็นสัดส่วน เช่นเวลาผมเล่นการพนัน
ได้เงินมา หรือเวลาเงินเดือนออก ผมจะแบ่งเงินส่วนหนึ่งเอาไว้เป็นของ
ครอบครัวโดยเฉพาะ ไม่เคยเอาเงินส่วนนี้ไปเล่นการพนัน” บุญเครือเผย
ความคิดในช่วงนั้น

วันหนึ่งบุญเครือไปเปิดแฟ้มรายการสั่งซื้อสินค้า ของฝ่ายห้อง
แล็บ และมีอยู่รายการหนึ่งคือ ‘สารส้ม’ ซึ่งตอนนั้นมีการสั่งซื้อเข้ามา
ราคาตันละ 4,000 บาท เดือนหนึ่งประมาณ 10 ตัน เพื่อนำมาใส่ลงใน
บ่อบำบัดน้ำ ทำให้สารแขวนลอยต่างๆ ตกตะกอนก่อนปล่อยน้ำที่บำบัด
แล้วลงสู่ทะเล

สมองของบุญเครือจึงสั่งการทันที ประกอบกับเป็นจังหวะที่เขา
ต้องเข้าไปทำธุระที่กรุงเทพฯ บุญเครือจึงไปสืบราคาตามร้านค้าต่างๆ
จนรู้ว่าเขาขายสารส้มกันตันละ 1,300 บาท บวกราคาค่าขนส่งอีกตันละ
100 บาท นอกจากนี้ในแต่ละเดือนบริษัทไทยออยล์จะสั่งซื้อสินค้าอื่นๆ
เป็นจำนวนมาก เช่น ถ้วยน้ำดื่มกระดาษทราย กระดาษเช็ดมือ เป็นต้น
แต่การสั่งซื้อจากโรงงานที่ศรีราชาเข้ามากรุงเทพฯ ตอนนั้นค่อนข้าง
ลำบากและยุ่งยาก เพราะยังไม่มีระบบโทรศัพท์ทางไกล ต้องโทรฯ ผ่าน
ศูนย์ บางทีขอจองเวลาเพื่อโทรศัพท์ไว้ตั้งแต่เช้า กว่าจะได้พูดโทรศัพท์
ก็กินเวลาไปถึงห้าโมงเย็น คนที่รับผิดชอบเรื่องจัดซื้อก็โดนผู้ใหญ่อำหนิ
บุญเครือจึงมองเห็นช่องทางที่จะทำเงินได้

บุญเครือรู้ว่าที่กรุงเทพฯ มีโรงงานผลิตกระดาษตั้งอยู่ และสามารถผลิตด้วยกระดาษกรวยและกระดาษเช็ดมือให้ได้ เขาจึงเกิดความคิดที่จะนำสินค้าเหล่านี้เข้ามาขายให้กับบริษัทไทยออยล์ แต่บริษัทไทยออยล์จะไม่รับซื้อสินค้าจากบุคคลธรรมดา บุญเครือจึงตัดสินใจชักชวนพ่อตาให้มาร่วมหุ้นจดทะเบียนการค้าในรูปแบบห้างหุ้นส่วนจำกัด โดยใช้ชื่อว่า ‘ห้างหุ้นส่วนจำกัด เจเนอรัล เทรดิง’ มีพ่อตาของบุญเครือเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ แล้วเขาก็ให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด เจเนอรัล เทรดิง เป็นผู้ขายสินค้าให้กับบริษัทไทยออยล์ เริ่มแรกก็คือด้วยกระดาษและกระดาษเช็ดมือ ซึ่งบุญเครือไปติดต่อกับโรงงานเอาไว้แล้วที่ตรอกกัปตันบุช ถนนเจริญกรุง

“หลังจากนั้นผมก็เข้าไปหาหัวหน้าฝ่ายจัดซื้อ ไปขอเขาว่าหลังจากนี้ให้ผมขายสารส้มส่งให้ไทยออยล์ได้ไหม เพราะสารส้มของผมราคาเท่ากับที่สั่งซื้ออยู่ในตอนนี้ ทางหัวหน้าฝ่ายจัดซื้อก็เห็นด้วย จึงสั่งซื้อสารส้มจากห้างหุ้นส่วนจำกัด เจเนอรัล เทรดิง ซึ่งผมเป็นผู้ถือหุ้นอยู่เดือนละ 10 ตัน ทำให้ผมได้กำไรเดือนละสองหมื่นกว่าบาท” บุญเครือเล่าถึงการเริ่มต้นทำธุรกิจกับไทยออยล์

บุญเครือทำกำไรจากการขายสารส้มให้ไทยออยล์ได้ราว 7-8 เดือน กระทั่งหัวหน้าฝ่ายห้องแล็บ ซึ่งเป็นหัวหน้าแผนกของบุญเครือรู้เข้าจึงสอบถามไปยังหัวหน้าฝ่ายจัดซื้อว่า “ทำไมจึงมาซื้อสารส้มจากบุญเครือ” หัวหน้าฝ่ายจัดซื้อก็ตอบว่าได้อนุญาตให้บุญเครือเป็นคนนำเข้ามาขายแล้ว หัวหน้าห้องแล็บไม่มีสิทธิ์ที่จะมายุ่งเกี่ยว แต่จริงๆ แล้วหัวหน้าฝ่ายจัดซื้อไม่ทราบว่าการขายสารส้มจะทำกำไรได้มาก

เรือขนถ่ายน้ำมันของบริษัทไทยออยล์

ตอนนั้นหัวหน้าฝ่ายห้องแล็บโภชนาบุญเครือ แต่ทำอะไรเขาไม่ได้ และด้วยความที่หัวหน้าไม่ยอมให้เขาขายสารส้มได้ หัวหน้าจึงแจ้งเรื่องไปที่สำนักงานใหญ่ของไทยออยล์ แล้วแจ้งให้ไทยออยล์ส่งสารส้มจากองค์การสารส้มมาใช้โดยตรง เพราะซื้อได้ในราคาที่ถูกกว่าห้างหุ้นส่วนจำกัด เจเนอรัล เทรดิง

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าบุญเครือจะไม่ได้ขายสารส้มให้กับไทยออยล์ อีกต่อไป แต่ธุรกิจตัวนี้ก็ถือว่าเป็นการเริ่มต้นที่ไม่เลวนัก เพราะใช้เวลาเพียงไม่กี่เดือนบุญเครือก็ทำกำไรได้เกือบ 200,000 บาท

นอกจากนี้บุญเครือยังเคยบินเดี่ยวไปประเทศพม่า เพื่อหวังจะซื้อกุ้งก้ามกรามตัวโตๆ ราคาถูกจากพม่าเข้ามาขายในเมืองไทยด้วย บุญเครือเล่าว่า เขาอ่านหนังสือพิมพ์แล้วพบว่ามีพ่อค้าไทยบินไปซื้อกุ้งจากประเทศพม่าเข้ามาขาย เขาจึงสนใจ เพราะราคากุ้งก้ามกรามในเมืองไทยตอนนั้นกิโลกรัมหนึ่งก็ร้อยกว่าบาท

บุญเครือจึงนั่งเครื่องบินไปดูแล้วเห็นว่ากุ้งพม่ามีราคาถูกจริงๆ กุ้งก้ามกรามตัวใหญ่ๆ ราคาเพียงกิโลกรัมละ 25 บาท หากนำมาขายในเมืองไทยคงรวยอ้อ แต่ความจริงไม่ง่ายอย่างนั้น เพราะประเทศพม่าปกครองด้วยระบอบสังคมนิยม หากจะค้าขายก็ต้องซื้อกุ้งผ่านรัฐบาล ซึ่งมีขั้นตอนต่างๆ มากมาย กว่าจะขนกุ้งมาถึงกรุงเทพฯ กุ้งก็จะเน่าเสียก่อน และที่สำคัญคือต้องใช้เงินดอลลาร์ซื้อเท่านั้น แต่อัตราแลกเปลี่ยนระหว่างทางการกับตลาดมืดแตกต่างกันมาก คนที่ค้าขายกับรัฐบาลพม่าก็จะขาดทุนจากอัตราแลกเปลี่ยน บุญเครือจึงล้มแผนการร่ำรวยจากการค้ากุ้งไปโดยปริยาย

Lab Trust

วันหนึ่งขณะที่บุญเครืออยู่ในห้องแล็บของบริษัทฯ เขาเกิดความคิดที่จะให้เพื่อนในแผนกนำเงินมาออกร่วมกัน เพื่อไว้ยามฉุกเฉิน ยามจำเป็น ถ้าใครมีความต้องการใช้เงินก็มากู้กับเงินออมก้อนนี้ โดยเสียดอกเบี้ยร้อยละ 1 บาทต่อเดือน ตอนนั้นพนักงานในห้องแล็บมีอยู่ทั้งหมด 15 คน ทุกคนต่างก็เห็นดีด้วย และตกลงกันว่าให้หักเงินจากเงินเดือน

ของตนเองเดือนละ 300 บาท มาเก็บรวมกันไว้ แล้วนำไปฝากธนาคาร โดยฝากในชื่อของกรรมการ 3 คน และ 1 ใน 3 คนนั้นก็มิบุญเครือเป็น กรรมการรวมอยู่ด้วย

นานวันเข้าจำนวนเงินที่ทุกคนออมรวมกันก็มีเยอะพอสมควร เมื่อพนักงานคนใดต้องการใช้เงินก็มาขอกู้เงินจากบัญชีนี้ โดยเสียดอกเบี้ยเงินกู้ตามอัตราที่ตกลงกันไว้ คือร้อยละ 1 บาท ต่อเดือนทำให้เงินในบัญชีที่เก็บมาหลายปีมีจำนวนสูงขึ้นไปถึงหลักแสนบาท พนักงานห้องแล็บทั้ง 15 คน จึงมาคุยกันว่าจะทำอย่างไรกับเงินจำนวนนี้ดี จะปล่อยเอาไว้แบบนี้เพื่อกินดอกเบี้ยไปเรื่อยๆ หรือจะนำเงินไปลงทุนทำธุรกิจหลายคนบอกว่าควรจะนำไปลงทุนทำธุรกิจดีกว่า เพื่อนคนหนึ่งเสนอให้ไปเช่าตึกในตัวเมืองศรีราชา เพื่อเปิดร้านก๋วยเตี๋ยวลูกชิ้นน้ำใสขาย

ส่วนบุญเครือก็เสนอความคิดเห็นว่าน่าจะนำเงินไปซื้อที่ดินใกล้ๆ หมู่บ้านพนักงานไทยออยล์ แล้วเปิดเป็นร้านสหกรณ์ขายของให้กับพนักงานบริษัทไทยออยล์ เพราะเมื่อก่อนยังไม่มีห้างสรรพสินค้าจะมีก็แต่ร้านโชห่วย แต่ร้านค้าก็ยังมัน้อยมาก โดยเฉพาะแถวโรงกลั่นน้ำมัน ไม่มีร้านขายของเลย และขณะนั้นบริษัทลิเวอร์บราเธอร์ (ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นบริษัทยูนิลีเวอร์) ตัวแทนจำหน่ายสินค้าหลายอย่างเข้ามาติดต่อกับบุญเครือ บอกว่าถ้าเขาจะตั้งร้านขายของ บริษัทจะส่งสินค้ามาให้เขาขาย

“ผมยกตัวอย่างให้เพื่อนๆ ฟังว่า โรงอาหารของไทยออยล์วัน
หนึ่งๆ มีพนักงานมากินข้าว 700-800 คน เขาก็ต้องมาซื้อข้าวสารน้ำปลา
จากร้านสหกรณ์ของเรา แล้วถ้าเราทำเป็นสมาชิกแบบสหกรณ์ เอาของ
มาขายโดยตั้งเป็นร้านค้า คิดดูง่ายๆ ว่าคนในหมู่บ้านพนักงานไทยออยล์
มีกี่ร้อยคน กี่ร้อยครอบครัว ทำไมจะต้องไปซื้อของที่ตลาดล่ะ ทำไมต้อง
ไปซื้อไกลๆ ให้เสียค่ารถ ยกตัวอย่างพนักงานไทยออยล์ 600 ครอบครัว
แต่ละครอบครัวมีลูกกี่คน อย่างน้อยก็ต้องซื้อน้ำมันพืช 600 ขวด ต่อเดือน
แล้วต้องซื้อข้าวเดือนหนึ่งหลายกระสอบอีก ทั้งลูกหลานของพนักงานมี
เป็นร้อยคน พอเปิดเทอมลูกๆ ต้องซื้อชุดนักเรียน เราก็หาชุดนักเรียน
ถุงเท้า ไปขายในสหกรณ์” บุญเครือยกเหตุผลมาชี้แจงกับเพื่อนๆ

แต่คนที่อยากทำร้านก๋วยเตี๋ยวลูกชิ้นน้ำใสก็บอกว่า เปิดร้าน
สหกรณ์ไปไม่นานก็ต้องมีคนมาติดเงิน มาซื้อของเงินเชื่อ สุดท้ายก็ไม่ยอม
จ่ายเงิน บุญเครือจึงแย้งไปว่า ถ้าเขาไม่จ่ายเงินที่ค้างเราก็ไม่ต้องไปขาย
ให้เขาอีก แล้วขึ้นบัญชีดำเอาไว้ ซื้อของไปเท่าไรๆ ติดเงินอยู่เท่าไรเงิน
ที่เขามีอยู่ในหุ้นสหกรณ์เราก็เก็บเข้าร้าน

เมื่อความเห็นแตกต่างกัน ดังนั้นทุกคนจึงมีมติให้มาลงคะแนน
เสียงกัน ความเห็นของใครได้คะแนนมากกว่าก็ไปลงทุนทำอย่างนั้น
ปรากฏว่าคะแนนเสียงส่วนใหญ่อยากไปทำก๋วยเตี๋ยวลูกชิ้นน้ำใสเมื่อเป็น
ดังนั้นในเวลาต่อมาเพื่อนๆ จึงไปเปิดร้านก๋วยเตี๋ยวในอำเภอศรีราชา แต่
เงินในบัญชีที่ออมเงินร่วมกันมีไม่เพียงพอ ต้องกู้เงินจากธนาคารมาเพิ่ม
และในฐานะที่บุญเครือมีชื่อเป็นกรรมการด้วยจึงต้องลงชื่อร่วมกู้เพื่อเป็น
หลักประกันกับทางธนาคาร

ตลาดสดศรีราชาที่มีอายุเก่าแก่อันยาวนานจนถึงปัจจุบัน

ต่อมาหลังจากที่บุญเครือได้ลาออกจากการเป็นพนักงานไทยออยล์ เพื่อผันตัวเองเป็นผู้รับเหมาแล้ว แต่บุญเครือก็ยังมีชื่อเป็นกรรมการใน บัญชีเงินฝากก้อนนั้นอยู่ด้วย ปรากฏว่าร้านก๋วยเตี๋ยวลูกชิ้นน้ำใสที่เพื่อนๆ ร่วมกันลงทุนเงินไม่เป็นท่า สุดท้ายร้านติดเงินธนาคารนับแสนบาทธนาคาร จะมาเรียกเก็บเงินจากบุญเครือ เพราะมีชื่อของเขาเซ็นร่วมก้อยู่ด้วย เป็น 1 ใน 3 คน แต่มีคนหนึ่งเสียชีวิตไป และอีกคนก็เบี้ยว ธนาคารจึง มาเรียกเก็บเงินกับบุญเครือ 80,000 บาท แต่เขาปฏิเสธ บอกว่าถ้าจะ จ่ายก็จ่ายแค่ 50,000 บาท ถ้าไม่เอา ก็ไปฟ้องมา

“ผมไม่ได้ยุ่งกับร้านนี้มาตั้งนานแล้ว เพราะร้านมันเจ๊ง เงินก็หายสาบสูญกันไป ผมยังบอกพวกเพื่อนๆ ในห้องแล็บว่า ถ้าคุณเชื่อผมเปิดร้านสหกรณ์ในไทยออยล์ตอนนั้น ห้างแหลมทอง (ศรีราชา) ไม่ได้เกิดหรอก ถ้าให้ผมทำป่านนี้ร้านก็ใหญ่ไปแล้ว และคงต่อยอดเปิดเป็นห้างสรรพสินค้าในศรีราชาไปแล้วด้วย” บุญเครือเล่าย้อนถึงการลงทุนใน Lab Trust

หากินกับเมียเช่าทหารอเมริกัน

พนักงานบริษัทไทยออยล์ที่ทำงานมาครบ 10 ปี บริษัทจะมีรางวัลเป็นเงิน 10 เท่า ของเดือน ขณะนั้นบุญเครือซึ่งตอนนั้นมีเงินเดือนประมาณ 3,500 บาท จึงให้เงินรางวัลมา 35,000 บาท เขาตัดสินใจนำเงินจำนวนนี้ไปซื้อรถโตโยต้า มาร์คทู รถมือสองจากฝรั่งมาคันหนึ่ง ราคา 80,000 บาท ส่วนเงินที่เหลืออีก 50,000 บาทก็กู้ธนาคารมาจ่ายค่ารถแล้วผ่อนกับธนาคารเป็นรายเดือน

นั่นเป็นครั้งแรกที่บุญเครือกู้เงินจากธนาคาร แต่ไม่ได้กู้เพราะต้องการนำเงินไปทำธุรกิจ เขากู้เพื่อซื้อรถยนต์พาครอบครัวไปเที่ยวด้วยกัน เพราะตอนนั้นนอกจากเงินเดือนประจำแล้ว บุญเครื่อยังหารรายได้พิเศษด้วยการออกเงินให้กู้ คิดดอกเบี้ยร้อยละ 3 บาท บ้าง 5 บาทบ้าง ตอนนั้นใครๆ ก็มากู้เงินกับบุญเครือ จึงทำให้เขามีรายได้เพิ่มขึ้นกว่าเดิม

สนามบินอุตะเถา อ.สัตหีบ จ.ชลบุรี

ช่วงปี 2516 ขณะนั้นสงครามเวียดนามกำลังจะเลิก ทหารอเมริกันที่เข้ามาตั้งฐานทัพในประเทศไทยกำลังจะย้ายกลับประเทศจึงทำให้มีข้าวของเครื่องใช้ของทหารอเมริกันหลงเหลืออยู่เป็นจำนวนมาก ร้านค้าของชาวบ้านแถวสัตหีบ บ้านฉาง ซึ่งเป็นที่ตั้งของฐานทัพอุตะเถา จึงเอาข้าวของเครื่องใช้เหล่านี้มาวางขายกันดาษดื่น

เมื่อมีรถยนต์แล้วในช่วงวันหยุดบุญเครือจึงพาครอบครัวไปเที่ยวแถวระยอง เมื่อเห็นร้านค้าเหล่านี้ขายของอเมริกันในราคาถูกรรยาของบุญเครือจึงลงไปเลือกซื้อของมากมาย ทั้งเครื่องสำอาง ลิปสติก เสื้อผ้า ผ้าปูที่นอน ผ้าเช็ดตัว เสื้อผ้าเด็ก ของเล่นเด็ก ฯลฯ ซึ่งเป็นของใหม่ๆ ทั้งนี้ พอซื้อกลับมาถึงบ้านพักในไทยออยล์ เพื่อนบ้านเห็นของ

ที่ซื้อมาต่างก็อยากได้ และพากันมาขอซื้อต่อ ใช้เวลาไม่นานก็ขายของ
ได้หมด บุญเครือเห็นว่ามีการดี ตอนหลังเขาจึงขับรถยนต์ไปซื้อมาขาย
ต่ออีก

เมื่อไปซื้อของบ่อยๆ เข้า บุญเครือจึงรู้ว่าร้านค้าที่ขายของใช้
อเมริกันเหล่านี้จะไปปรับซื้อสินค้าต่างๆ มาจากเมียเช่าของทหารอเมริกัน
โดยพวกเมียเช่าจะเอาสินค้ามาขายให้ที่ร้าน เพราะทหารอเมริกันช่วงที่
ตั้งฐานทัพอยู่ในประเทศไทยนั้นจะมีสิทธิ์ซื้อข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ ใน
ราคาถูกจากร้าน PX ซึ่งเป็นร้านค้าสวัสดิการสำหรับทหาร และเจ้าหน้าที่
อเมริกัน บรรดาเมียเช่าของทหารอเมริกันก็จะนำสินค้าเหล่านี้มาขาย
ให้กับร้านค้าอีกต่อหนึ่ง

เมื่อรู้ข้อมูลแล้ว บุญเครือจึงคิดว่าทำไมเราต้องไปซื้อของมาจาก
ร้านค้า เวลาเอาไปขายต่อก็ได้กำไรไม่มากนัก วันหนึ่งบุญเครือจึงไปยืน
รออยู่หน้าร้าน เพื่อรอดูว่าเมียเช่าคนไหนจะนำของมาขายให้กับทางร้าน
บ้าง ไม่นานก็มีเมียเช่าคนหนึ่งอายุมากแล้ว เธอมาของบางอย่างมาขาย
ให้กับทางร้าน เมื่อซื้อขายเสร็จแล้วเธอก็เดินกลับบ้านไปบุญเครือจึงเดิน
ตามเธอไปจนถึงบ้าน และได้พูดคุยกับเธอว่าให้เอาสินค้าเหล่านี้มาขาย
ให้เขา ไม่ต้องไปขายที่ร้านอีก โดยบุญเครือจะให้เงินเธอไปซื้อสินค้าจาก
ร้าน PX มาก่อน และจะให้กำไร 30 เปอร์เซ็นต์เมียเช่ารายนี้จึงตอบตกลง

หลังจากนั้นบุญเครือจึงซื้อสินค้าจากหลายๆ แหล่ง ทั้งซื้อกับทาง
ร้านและซื้อจากเมียเช่าโดยตรง ตอนนั้นพนักงานไทยออยล์กำลังพู่ฟ่า

เพราะมีเงินรางวัลจากการทำงานครบ 10 ปี คนละ 10 เดือน ข้าวของเครื่องใช้ของทหารอเมริกันเต็มคันรถที่บุญเครือบรรทุกกลับมาปรากฏว่าขายเพียงชั่วโมงเดียวก็หมดเกลี้ยง พนักงานไทยออยล์แย่งกันซื้อเหมือนแจกของฟรี เพราะมีสินค้าทุกอย่าง ทั้งถ้วยชาม ชุดน้ำชาตกไม้แตกขายแค่ 400 บาท (ตอนนี้ชุดละ 4,000 บาท) บุญเครือค้าขายกับเมียเช่าอเมริกันอย่างน้อยอยู่เกือบ 5 ปี ได้กำไรไปไม่น้อย แต่เมื่อทหารอเมริกันถอนทัพกลับประเทศไปในปี 2519 จึงไม่มีสินค้ามาขายอีก

ต่อมาคนรู้จักในบ่อนที่ชลบุรี มาชวนบุญเครือขายเครื่องใช้ไฟฟ้า หนีภาษี ประเภททีวีสี เครื่องเล่นวิทยุเทป ฯลฯ ซึ่งนำเข้ามาจากต่างประเทศ บุญเครือก็ไปรับมาขายบ้าง เพราะคิดว่าเขาก็แค่รับต่อจากคนอื่นมาอีกทีไม่ได้ขนมาขายเอง ข้าราชการสมัยนั้นบางคนยังรับมาขายเลย บุญเครือขายของหนีภาษีเหล่านี้นานพอสมควร สุดท้ายมีเงินเหลืออยู่ประมาณ 300,000 บาท เขาจึงเลิกขาย

“ทีวีสี วิทยุเทปหนีภาษีพวกนี้เวลาเรารับมาขายต่อ ถ้ามันเสียจะส่งซ่อมศูนย์ไม่ได้ เพราะเอเยนต์ไม่รับประกัน ผมก็คิดว่าถ้าขายให้พนักงานไทยออยล์ไปแล้ว หากสินค้ามีปัญหาเราก็ต้องมารับซ่อมให้คนซื้อก็ไม่ไหว เพราะกำไรไม่ได้มากอะไร ทีวีสีเครื่องหนึ่งขายราคาเครื่องละ 15,000 บาท ผมได้กำไรแค่ 500 บาทต่อเครื่อง บางครั้งลูกค้าสั่งเครื่องหนึ่ง 20 เครื่อง ได้กำไร 10,000 บาท แต่ถ้าจะไม่ซ่อมให้เขา เราอยู่บ้านใกล้เรือนเคียงกันก็จะเป็นสุข” บุญเครือบอกถึงสาเหตุที่ต้องโบกมือลาจากธุรกิจร้อน

นอกจากนี้บรรดาของหนึ่ภาชีพวกนี้ บุญเครือก็ต้อเอามาเก็บไว้
ในบ้านพักของไทยออยล์ หากตำรวจมาตรวจคั้นเรื่องก็จะไปกันใหญ่ แม้
ว่าการขายของหนึ่ภาชีจะไม่ขาดทุน แต่เมื่อได้มาก็ใช้ไป มันเป็นเงินร้อน
เหมือนกับคนเล่นไฟ ได้บ้างเสียบ้าง ไม่ใช่จะได้มาเป็นกอบเป็นกำ เมื่อทำ
ไปแล้วได้เงินไม่มากนัก บุญเครือจึงเลิกทำ หางานอย่างอื่นที่สุจริตดีกว่า

รับงานจากบริษัทข้ามชาติ

(3) จากลูกจ้างมาเป็นผู้รับเหมา

ลาออกจากไทยออยล์

ในช่วงที่บุญเครือค้าขายกับเมียเช่าอเมริกันอยู่นั้น บุญเครือมีความสนิทสนมกับผู้ใหญ่ในบริษัทไทยออยล์จากการที่เขาเอาสินค้าต่างๆ มาขายให้ในราคาถูก ทำให้ผู้ใหญ่พึงพอใจ อีกทั้งบุญเครือยังบริการดีเป็นพิเศษ นอกจากนี้การที่บุญเครือเป็นเด็กกรุงเทพฯ ทำให้เขารู้จักตรอกซอกซอยในกรุงเทพฯ เป็นอย่างดี ซึ่งต่างจากพนักงานไทยออยล์คนอื่นๆ ที่มาจากสารทิศทั่วประเทศ จึงไม่ค่อยรู้จักกรุงเทพฯ ดังนั้นผู้ใหญ่ในไทยออยล์จึงมักเรียกใช้ให้บุญเครือไปทำธุระต่างๆ ในกรุงเทพฯ ทำให้บุญเครือได้ใกล้ชิดกับผู้ใหญ่

ตอนนั้นบุญเครือขยับตำแหน่งขึ้นเป็นสตีเดอร์แล้ว อัตราเงินเดือน 8,000 บาท เมื่อรวมรายได้จากการค้าขายทางอื่นด้วย เขาก็จะมีรายได้ประมาณเดือนละ 13,000 บาท ซึ่งนับว่าไม่น้อยเลยสำหรับค่าเงินในช่วงปี 2520-2521 แต่บุญเครือรู้สึกเบื่อกับงานประจำเสียแล้ว ประกอบกับหัวหน้าบางคนก็ไม่ชอบเขา เพราะเขาประจบใครไม่เป็นขึ้นทำงานอยู่ต่อไปก็คงจะไม่รุ่ง เขาจึงคิดจะไปหางานข้างนอกทำอย่างจริงๆ จังๆ

พอดีตอนนั้นบุญเครือเห็นว่ามิผู้รับเหมาของโรงกลั่นไทยออยล์ คนหนึ่งเป็นคนจีนมีอายุมากแล้ว แก่อ่านหนังสือไม่ออก เขียนหนังสือ ไม่ได้พิมพ์ลายมือเป็นอย่างเดียว แต่แกยังสามารถรับเหมาตัดหญ้าในโรงกลั่นน้ำมันไทยออยล์ได้ แล้วเขาซึ่งหนุ่มกว่า มีความรู้ดีกว่า ทำไมจะรับเหมางานของไทยออยล์ไม่ได้? อีกทั้งงานของไทยออยล์ก็มีอยู่หลายอย่างที่จำทำให้คนนอกเข้ามารับเหมา เช่น งานตัดหญ้า ต่อก่อน้ำมันลงเรือ ทำความสะอาดโรงงาน จัดส่งแรงงาน ฯลฯ

เมื่อเห็นช่องทางที่ดีกว่าจะเป็นลูกจ้างไปตลอดชีวิต บุญเครือจึงตัดสินใจไปบอกกับหัวหน้าว่า ขอให้เขาเป็นผู้รับเหมาได้ไหม ซึ่งผู้ใหญ่ในไทยออยล์ที่สนิทกับบุญเครือก็ช่วยสนับสนุนให้เขาได้เป็นผู้รับเหมางานจากโรงกลั่นน้ำมัน แต่มีข้อแม้ว่าเขาต้องลาออกจากการเป็นพนักงานจะมายื่นสองขาไม่ได้ และเตือนเขาว่า

“ลื้อต้องคิดให้ดีนะ ถ้าลาออกไปแล้วถ้าไม่ดีลื้อจะกลับมาอีกไม่ได้”

“ผมสู้ได้” บุญเครือตอบสั้นๆ ด้วยความมั่นใจ

ด้วยเหตุนี้บุญเครือจึงลาออกจากการเป็นพนักงานไทยออยล์ ในปี 2521 หลังจากที่เขาทำงานมานานประมาณ 14 ปีกับอีก 10 เดือนนับตั้งแต่วันแรกที่ย่างเท้าเข้ามาเป็นพนักงานฝึกหัดที่ช่องนนทรี กรุงเทพฯ ซึ่งตอนลาออกบุญเครือได้เงินจากบริษัทไทยออยล์มา 90,000 บาท และเขานำมาฝากธนาคารไว้และไม่เคยเบิกมาใช้จนกระทั่งบัดนี้

ชีวิตผู้รับเหมา

สมัยก่อนใครจะเป็นผู้รับเหมางานจากบริษัทไทยออยล์ ต้องไปจดทะเบียนเป็นผู้รับเหมาก่อน แล้ว ‘หัวหน้า’ หรือผู้จัดการฝ่ายวิศวกรรมของไทยออยล์จะเซ็นรับรองให้ ซึ่งหลังจากที่เขาลาออกจากการเป็นพนักงานบริษัทไทยออยล์แล้ว บุญเครือจึงเริ่มต้นชีวิตใหม่ ด้วยการเป็นผู้รับเหมารายเล็ก รับเหมางานตัดหญ้าภายในโรงกลั่นน้ำมันไทยออยล์ ถือเป็นงานรับเหมาครั้งแรก เพราะผู้รับเหมาคนเก่าช่วงหลังๆ ทำงานไม่ค่อยถูกใจหัวหน้า บุญเครือจึงได้งานมาทำแทน

สาเหตุเพราะผู้รับเหมารายนี้มีปัญหาไม่ค่อยจ่ายเงินคนงาน พอถึงเวลาสิ้นเดือนคนงานมาขอเบิกเงิน แกก็จะให้ข่าวสารไปหนึ่งถุงให้น้ำปลา ให้น้ำตาล แล้วอีก 5-10 วัน จึงให้คนงานกลับมาเอาเงินนั้นเป็นลูกเล่นของแก เพื่อไม่ให้คนงานหนีไปทำงานที่อื่น โดยให้คนงานเป็นเจ้าหนี้ จะได้ทำงานอยู่กับแก แต่ด้วยความที่ผู้รับเหมารายนี้แม้จะแก่มากแล้ว แต่กลับมีเมื่อยอะ เอาเงินไปบำรุงเมื่อยเสียหมดจึงไม่มีเงินเหลือไปจ่ายค่าแรงคนงาน เมื่อไม่มีเงิน งานก็ไม่เดิน

ในเวลานั้นโรงกลั่นน้ำมันไทยออยล์ มีพื้นที่อยู่ประมาณ 700 ไร่ ส่วนใหญ่ใช้เป็นพื้นที่สำหรับถังเก็บน้ำมัน เมื่อมีหญ้าขึ้นรอบๆ บริเวณถังเก็บน้ำมัน จะใช้เครื่องตัดหญ้าหรือรถตัดหญ้าที่ใช้น้ำมันไม่ได้เพราะอาจเกิดประกายไฟทำให้ไฟไหม้ได้ ต้องใช้แรงงานคนใช้มีดตัดหญ้าอย่างเดียว เมื่อตัดหญ้าเสร็จก็ขึ้นไปทิ้ง เป็นอันเสร็จงาน

บุญเครือได้รับเงินจากงานรับเหมาตัดหญ้าเดือนละ 24,000 บาท ซึ่งเป็นรายได้ที่เขายังไม่พอใจนัก แต่ถือเป็นการเริ่มต้นยื่นบนลำแข้งของตัวเอง เป็นนายของตัวเอง แม้บุญเครือยังมีทุนไม่มาก แต่เขาก็เป็นคนกล้าได้กล้าเสีย ตามวิสัยของนักเลงการพนัน

“ตอนผมลาออกจากบริษัทไทยออยล์ เพื่อนๆ ก็ด่ากันว่า ‘มึงจะอดตาย จะลาออกมาทำไม’ ผมก็ไม่สนใจ เพราะผมซังน้ำหนักดูแล้วว่า หลังจากที่ผมทำงานให้กับไทยออยล์มา 14 ปีกว่า เงินเดือนล่าสุดที่ผมได้คือ 8,000 บาท ไม่รวมรายได้จากทางอื่นที่ผมหามาได้ ส่วนผู้รับเหมาตัดหญ้าคนเก่า มีรายได้เดือนละ 22,000 บาท มีลูกน้อง 30 คนคำนวณดูแล้วว่าตอนนั้นค่าแรงขั้นต่ำวันละ 34 บาท คูณด้วย 30 คนคิดเป็นค่าแรงคนงาน 1,020 บาท หลังหักค่าใช้จ่ายต่างๆ เดือนหนึ่งผมแค่รับเหมาเฉยๆ ไม่ต้องทำงาน ผมจะมีรายได้เดือนละ 7,000 บาท จากเดิมที่ได้เงินเดือนประจำ 8,000 บาท แต่ผมไม่ต้องทำงานทุกวันผมยังมีเวลาเหลือที่จะไปทำมาหากินอย่างอื่นได้อีกมากมาย” บุญเครือสาธยายเหตุผล

เมื่อลาออกจากการเป็นพนักงานบริษัทไทยออยล์ บุญเครือก็ต้องย้ายออกจากบ้านพักพนักงานไปหาที่อยู่ใหม่ บุญเครือจึงไปเช่าตึกแถวอยู่เดือนละ 3,000 บาท เพื่อเป็นเอเยนต์ขายตู้เย็นซัมโน้ อາซีพีใหม่ อีกอย่างหนึ่ง ส่วนภรรยาของบุญเครือตอนนั้นไม่พอใจที่เขาลาออกจากไทยออยล์เพราะเห็นว่าเป็นงานที่มั่นคงดีอยู่แล้ว เธอจึงขอแยกตัวไปใช้ชีวิตอยู่ที่สหรัฐอเมริกาเพราะมีน้องของเธอไปทำมาหากินอยู่ที่นั่น ส่วน

ลูกๆ ทั้ง 4 คน ไม่ได้ตามไปอยู่ด้วย โดยมีคุณยายคอยช่วยเหลืออยู่
ที่บ้าน

เวลานั้นบุญเครือต้องใช้ชีวิตเพียงคนเดียวในตึกแถว สภาพห้อง
แถวที่เช่าอยู่อากาศร้อนอบอ้าวมาก เพราะตอนกลางวันจะโดนแดดส่อง
ส่วนตอนกลางคืนก็นอนไม่หลับ เพราะผนังปูนคลายความร้อนออกมา
ต้องเอาพัดลมมาเป่า กว่าจะนอนหลับก็ราวเที่ยงคืน ในช่วงนั้นบุญเครือ
ต้องออกตระรอนๆ ทุกวันเพื่อติดต่อกานทุกอย่างในอำเภอศรีราชา ทั้ง
ขายของและรับงานหลายๆ อย่าง เช่น งานรับเหมาเล็กๆ น้อยๆ ถือเป็น
การเริ่มต้นที่ลำบากไม่น้อย

แต่ในที่สุดความอดทนสาหัสสู้งานไม่ย่อท้อของบุญเครือ ประกอบ
กับมีผู้ใหญ่ในไทยออยล์ ช่วยสนับสนุนและเปิดโอกาสให้เขาได้รับงาน
ซึ่งก็คือ ‘คุณสรชัย สรเสริญ’ ผู้จัดการฝ่ายวิศวกรรมของไทยออยล์ใน
ขณะนั้น จึงทำให้เขามีงานรับเหมาจากไทยออยล์เข้ามาเรื่อยๆ นอกเหนือ
จากงานรับเหมาตัดหญ้าเดือนละ 24,000 บาท เช่น

ให้เช่ารถตรวจการ หลังจากรับเหมาตัดหญ้าเพียงไม่นาน บริษัท
ไทยออยล์ก็ให้บุญเครือรับเหมาให้เช่ารถตรวจการ จำนวน 2 คัน เป็น
รถยนต์ปีค้อพ เพื่อให้ยามขับตระเวนรอบโรงกลั่นไทยออยล์ทั้งวันโดยได้
ค่าเช่ารถเดือนละ 5,000 บาท /คัน แต่งานนี้ได้กำไรไม่มากนัก

รับเหมาทำความสะอาดสำนักงาน เมื่อบุญเครือได้รับความไว้

วางใจมากขึ้น เขาจึงได้รับงานเหมาทำความสะอาดสำนักงานไทยออยล์
ในช่วงเวลาหลังเลิกงาน ซึ่งหลังจากที่พนักงานไทยออยล์เลิกงานบุญเครือ
ก็จะให้คนงานเข้ามาจัดโต๊ะ เก็บดินสอปากกาและสิ่งของให้เรียบร้อยพร้อม
กับปิดกวาดเช็ดถูภายในสำนักงาน ใช้เวลาทำความสะอาดประมาณ 2 ชม.
ตั้งแต่เวลา 16.00-18.30 น. ทุกวันจันทร์-ศุกร์ ส่วนวันเสาร์-อาทิตย์
ทำงานครึ่งวัน เพื่อลงแว็กซ์พื้น ใช้เครื่องขัดพื้นให้ดูเป็นมันวาวสำหรับ
คนงานทำความสะอาด บุญเครือก็ไปจ้างชาวบ้านในย่านใกล้เคียงบริษัท
ไทยออยล์ให้มาทำ

รับเหมางานต่อท่อลงเรือ ปกติเรือบรรทุกน้ำมันขนส่งไปกรุงเทพฯ
และต่างประเทศจะเข้ามารับน้ำมันที่โรงกลั่นไทยออยล์ทุกวัน ซึ่งขณะที่
เรือจอดรับน้ำมันจะต้องมีการต่อท่อน้ำมันลงเรือด้วย งานนี้บุญเครือต้อง
ใช้คนงาน 3 กะๆ ละ 4 คน จำนวน 4 ทีม เพื่อทำงานตลอด 24 ชั่วโมง
วิธีการทำงานคือ เมื่อเรือน้ำมันมาจอดเทียบท่าที่โรงกลั่นเพื่อรอรับน้ำมัน
ทีมงานจะต้องนำท่อน้ำมัน ไปต่อจากท่อขนถ่ายน้ำมันแล้วถ่ายลงสู่เรือ
พอถ่ายน้ำมันเต็มเรือก็เป็นอันเสร็จงาน คนงานก็จะทำความสะอาดเก็บ
ท่อ เก็บของ แต่ต้องมีคนงานอยู่ประจำการตลอด 24 ชั่วโมง เพราะจะ
มีเรือเข้ามาตลอดเวลา

จักรยานเงินล้าน : กำไรทั้งชิ้นทั้งกล่อง

โรงกลั่นน้ำมันไทยออยล์มีพื้นที่กว้างใหญ่ ซึ่งในขณะนั้นมีเนื้อที่ทั้งหมดประมาณ 700 ไร่ บริษัทจึงจัดรถจักรยานให้พนักงานใช้ขี่ในบริเวณโรงงานหรือติดต่อกับฝ่ายต่างๆ ภายในบริษัท เหตุที่ไม่ให้พนักงานใช้รถยนต์ภายในโรงงานก็เพื่อเป็นการป้องกันอุบัติเหตุ ที่อาจจะทำให้เกิดประกายไฟ หรือทำให้เกิดไฟไหม้ถึงเก็บน้ำมันได้ แต่จักรยานที่บริษัทจัดให้พนักงานใช้นั้น เมื่อใช้ไปไม่นานก็จะพังเสียหาย เช่น ยางแตก ยางรั่ว โช้ขาด เนื่องจากพนักงานไม่ค่อยดูแลเอาใจใส่ เพราะถือว่าไม่ใช่จักรยานของตน อีกทั้งบริษัทก็ไม่มีฝ่ายรับผิดชอบซ่อมแซม

เมื่อจักรยานพังบริษัทก็ต้องซื้อใหม่ แต่ใช้ไปไม่นานก็เป็นแบบเดิมอีก ทำให้ฝ่ายจัดซื้อต้องซื้อจักรยานรุ่นใหม่ที่คันใหญ่กว่าเดิมมาให้ อีกเพราะคิดว่าจักรยานรุ่นเก่าอาจไม่ทนทาน จึงทำให้ชำรุดง่ายแต่พอพนักงานนำจักรยานไปใช้ได้ประมาณ 1 สัปดาห์ จักรยานก็พังเสียหายอีก หัวหน้าฝ่ายจัดซื้อจึงมาปรึกษาบุญเครือ เพื่อให้บุญเครือจัดหาจักรยานมาให้บริษัทเช่าบริษัทจะได้ไม่ต้องรับผิดชอบดูแลหรือต้องซื้อจักรยานใหม่บ่อยๆ

บุญเครือสนใจงานนี้ทันที ทั้งๆ ที่มีคนเตือนเขาว่า “อย่ารับเหมางานเช่าจักรยานเชียว เพราะต้องเจ๊งแน่ๆ” แต่บุญเครือมองเห็นช่องทางทะลุปรุโปร่งดีแล้ว จึงคิดว่าตัวเองทำได้แน่ บุญเครือจึงไปรวบรวมรายชื่อพนักงานที่มีสิทธิ์ได้ใช้จักรยานทั้งหมดจำนวน 125 คน จากนั้นเขาก็

ไปดูจักรยานในตัวเมืองศรีราชา ราคาคันละ 1,100 บาท จำนวน 125 คัน รวมเป็นเงิน 137,500 บาท โดยทางร้านให้ผ่อนชำระ 4 เดือน

เมื่อบุญเครือรู้ต้นทุนราคาจักรยานแล้ว ก่อนจะสั่งซื้อจากทางร้าน เขาก็เสนอราคาไปที่บริษัทไทยออยล์ว่า ปีแรกค่าเช่าจักรยานต่อเดือน ราคา 250 บาท พอขึ้นปีที่สองค่าเช่าจักรยานเพิ่มขึ้นเป็นคันละ 275 บาท เพราะว่าต้องมีค่าซ่อมบำรุง ซึ่งบุญเครือจะเป็นฝ่ายรับผิดชอบดูแลให้ทั้งหมด โดยมีข้อแม้ว่าบริษัทไทยออยล์ต้องเช่าจักรยานของเขาเป็นเวลา 24 เดือนหรือ 2 ปี ซึ่งทางไทยออยล์ไม่ขัดข้อง

หลังจากที่ทำสัญญาเช่าระยะเวลา 2 ปี กับไทยออยล์แล้ว หัวหน้าฝ่ายจัดซื้อก็ให้รายชื่อพนักงานที่มีสิทธิ์ได้ใช้จักรยาน เพื่อให้บุญเครือทำราวจอดรถจักรยาน บุญเครือต้องหาวิธีการว่าจะทำอย่างไร รถจักรยานจึงจะใช้งานได้นานถึงสอง 2 ปี เมื่อมองดูรายชื่อพนักงานไทยออยล์ ที่มีสิทธิ์ได้ใช้รถจักรยานแล้ว แต่ละรายชื่อล้วนแต่เป็นเพื่อนที่เข้ามาทำงานรุ่นเดียวกันกับบุญเครือทั้งนั้น

เมื่อบุญเครือนำรถจักรยานใหม่เอี่ยมทั้ง 125 คัน มาจอดเรียงที่ราวจอดแล้ว เขาก็ไปถามเพื่อนทุกคนที่มีสิทธิ์ใช้รถจักรยานว่า รถจักรยานใหม่ๆ ที่จอดเรียงอยู่ตรงนี้จะขายให้ในราคาคันละ 300 บาท จะเอาไหม? ส่วนค่าจักรยาน 300 บาท ยังไม่ต้องจ่ายให้นำจักรยานไปใช้ฟรีก่อนได้เลย แต่มีข้อแม้ว่าต้องใช้จักรยานภายในโรงกลั่นจนครบ 2 ปี เท่านั้น พอครบ 2 ปี จึงค่อยมาจ่ายเงิน 300 บาท แล้วนำรถจักรยาน

กลับบ้านได้เลย ทุกคนตอบตกลง

เมื่อรถจักรยานเป็นของพนักงานแล้ว ทุกคนต่างก็ดูแลรักษารถจักรยานของตนเป็นอย่างดี เอากุญแจมาล็อค ห้ามคนอื่นขี่ แล้วบุญเครือก็จ้างลูกน้องคนหนึ่งไปดูแลตามสำนักงาน หากรถจักรยานใครยางแบนให้รีบซ่อมทันที ปรากฏว่าแผนการนี้ใช้ได้ผล ทุกคนดูแลจักรยานของตนเองเป็นอย่างดี พอครบ 2 ปี ต่างคนก็ต่างขี่จักรยานกลับบ้านไปเลย พร้อมจ่ายเงินให้บุญเครืออีกคนละ 300 บาท บุญเครือรับเหมาเช่ารถจักรยานแบบนี้ได้ทั้งหมด 6 ปี (ต่อสัญญาอีก 2 ครั้ง) ได้กำไรทั้งสิ้นทั้งสองรอบ รวมเบ็ดเสร็จเมื่อหักต้นทุนต่างๆ ทั้งค่าซื้อจักรยาน อะไหล่ และค่าซ่อมแซมแล้ว งานนี้บุญเครือได้กำไรไม่ต่ำกว่า 1 ล้านบาท !!

“งานทุกอย่างผมต้องวางแผนไว้ล่วงหน้า ถ้าพนักงานเป็นเจ้าของรถจักรยานเอง เขาก็ต้องดูแลรถของตัวเองเป็นอย่างดี ตอนที่ผมเซ็นสัญญากับไทยออยล์แน่นอนแล้ว ผมจึงไปคุยกับเพื่อนๆ ที่มีสิทธิ์ใช้รถจักรยานผมคิดอยู่แล้วว่าพวกเขาต้องรับข้อเสนอของผมแน่ๆ ตอนนั้นผมซื้อรถจักรยานผ่อนกับทางร้านเป็นเวลา 4 เดือน พอถึงเดือนที่ 5 ผมได้กำไรเดือนละ 31,000 บาท เรื่อยมาจนครบ 2 ปี จากนั้นผมยังขายจักรยานได้อีกคันละ 300 บาท งานนี้ผมดังเลย ทุกคนในบริษัททงกันหมดเลยว่าผมคิดได้อย่างไร” บุญเครือเล่าด้วยความภาคภูมิใจ

มิสเตอร์ซูเปอร์มาร์เก็ต

ในช่วงปีแรก (ประมาณปี 2521) ที่บุญเครือรับเหมางานจากไทย ออยล์ ขณะนั้นประเทศซาอุดีอาระเบียกำลังมีงานก่อสร้างต่างๆ ให้ทำมากมาย คนงานไทยส่วนใหญ่ต่างก็ยกขบวนไปทำงานที่ซาอุดีอาระเบียกัน มีตั้งแต่แรงงานไร้ฝีมือหรือจับกัง ไปจนถึงระดับพวกช่างและหัวหน้างาน พวกช่างเชื่อมก็ไปซาอุดีอาระเบียกันมากเพราะเงินเดือนดี ทำให้ช่างเชื่อมในเมืองไทยขาดแคลน

ขณะนั้นเอง บริษัท ชลบุรีเมืองทอง จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทรับเหมาเกี่ยวกับงานช่างเชื่อม ช่างประกอบต่างๆ และเป็นผู้รับเหมางานช่างเชื่อมให้กับบริษัทไทยออยล์ เกิดมีปัญหาภายในบริษัท คือเจ้าของบริษัทชลบุรีเมืองทองเป็นคนแข็ง ไม่ยอมใคร แล้วไปทะเลาะกับพวกช่างเชื่อม บรรดาช่างเชื่อมจึงยกขบวนลาออก เผอิญตรงกับจังหวะโรงกลั่นน้ำมันไทยออยล์ กำลังจะ ‘shut down’ หรือหยุดซ่อมประจำปี

เมื่อไทยออยล์ติดต่อไปยังบริษัทชลบุรีเมืองทอง เพื่อให้เข้ามาซ่อมแซมโรงกลั่น บริษัทชลบุรีเมืองทองจึงไม่สามารถรับงานนี้ได้เพราะขาดช่างเชื่อม ผู้ใหญ่ในไทยออยล์จึงบอกให้บุญเครือช่วยไปหาช่างเชื่อมมาทำงานให้ ซึ่งบุญเครือก็รับปากแต่ยังไม่รู้ว่าจะหาได้เท่าไร เพราะช่างเชื่อมฝีมือดีหนีไปทำงานต่างประเทศกันหมด บุญเครือจึงต้องใช้วิธีติดป้ายประกาศรับสมัครช่างเชื่อมตามย่านแหล่งงานต่างๆ ในกรุงเทพฯ รวมทั้งใช้วิธีลงโฆษณาในหนังสือพิมพ์ด้วย

เป็นโชคดีของบุญเครือ เพราะมีหัวหน้าช่างเชื่อมเพิ่งกลับมาจาก
ซาอุดีอาระเบีย และได้อ่านโฆษณาในหนังสือพิมพ์จึงได้ติดต่อพูดคุยกับ
บุญเครือ หัวหน้าช่างเชื่อมถามบุญเครือว่าจะรับทีมช่างเชื่อมของเขาทั้ง
หมดได้ไหม มีอยู่ด้วยกัน 20 กว่าคน บุญเครือดีใจมากบอกให้รีบเอามา
เลย และจะจ่ายค่าทดสอบฝีมือให้คนละ 100 บาท/วัน วันต่อมาทาง
โรงกลั่นไทยออยล์ จึงทำการทดสอบฝีมือช่างเชื่อม ปรากฏว่าผ่านการ
ทดสอบจำนวน 17 คน

เมื่อได้ช่างเชื่อมเรียบร้อยแล้ว พอจะเริ่มทำงานปรากฏว่าเครื่อง
เชื่อมของไทยออยล์ที่มีอยู่เดิมเก่าเกินไป ใช้งานได้ไม่เต็มประสิทธิภาพ
หัวหน้าทีมช่างเชื่อมจึงบอกทางไทยออยล์ว่าควรจะหาเครื่องเชื่อมมาใหม่
ผู้ใหญ่ในไทยออยล์ จึงให้บุญเครือไปหาเช่าเครื่องเชื่อมมาให้ บุญเครือไป

ได้เครื่องเชื่อมมาจาก บริษัท เลิศวิไล จำกัด โดยคิดค่าเช่าเครื่องเชื่อม จากบุญเครือวันละ 250 บาท/เครื่อง (ระยะเวลา 12 ชั่วโมง)

บุญเครือจึงเอาเครื่องเชื่อมไปให้ไทยออยล์ใช้งาน คิดค่าเช่า 1 เครื่อง ระยะเวลาใช้งาน 8 ชั่วโมง ราคา 500 บาท หากทำงานล่วงเวลาไทยออยล์ ต้องจ่ายค่าเช่าให้บุญเครือเพิ่มอีกชั่วโมงละ 62 บาท รวมแล้วบุญเครือได้ ค่าเช่าเครื่อง 750 บาท/วัน/1 เครื่อง เท่ากับ มีกำไรวันละ 500 บาท งานนี้ไทยออยล์เช่าเครื่องเชื่อมจากเขาทั้งหมด 17 เครื่อง เป็นเวลา 21 วัน ทำให้เขาได้กำไรเหาะๆ จากการให้เช่าเครื่องเชื่อมทั้งหมด 178,500 บาท !!

หลังจากที่บุญเครือส่งช่างเชื่อมไปให้ไทยออยล์ 17 คน เพื่อซ่อมแซมโรงกลั่นประจำปีเสร็จเรียบร้อย โดยมีผลงานเป็นที่น่าพอใจ และครั้งนั้นมีฝรั่งชาวอังกฤษมาดูงานซ่อมประจำปีด้วย เขาพอใจมาก และ ตั้งฉายาให้บุญเครือว่า **‘มิสเตอร์ซูปเปอร์มาร์เก็ต’** เพราะไม่ว่าจะขาดเหลืออะไรหรือโรงงานต้องการอะไร มาหาบุญเครือคนเดียว ทุกอย่างก็เรียบร้อย บริษัทไทยออยล์จึงให้งานเขาทำต่อมาเรื่อยๆ

ในช่วง 2 ปีที่โรงกลั่นน้ำมันไทยออยล์ shut down ปิดโรงกลั่นซ่อมประจำปี บริษัทไทยออยล์ก็จะให้บุญเครือเข้าไปรับเหมางานช่างเชื่อม และต่อมาก็ให้เขาคัดช่างประกอบอีก 90 คนเพื่อป้อนคนงานให้กับไทยออยล์ สาเหตุที่โรงกลั่นไทยออยล์ไม่จ้างคนงานโดยตรงแต่จ้างผ่านผู้รับเหมา เพราะไทยออยล์ไม่ต้องการแบกรับภาระต้นทุนในส่วนของคนงาน หากไทยออยล์จ้างคนทำงานเข้ามาเป็นพนักงานในบริษัทไทยออยด์ก็จะต้อง

รับภาระจัดหาบ้านพักให้คนงาน ต้องมีชุดฟอร์มให้คนงาน ต้องมีสวัสดิการอาหารให้คนงาน ฯลฯ ซึ่งไทยออยล์ไม่ต้องการรับผิดชอบมากขนาดนั้น จึงใช้วิธีจ้างแบบชั่วคราว

ดังนั้นถ้าไทยออยล์มีงานที่ต้องใช้คนงานเหล่านี้ ไทยออยล์ จะติดต่อผ่านผู้รับเหมาให้เป็นผู้รับผิดชอบแทน ผู้รับเหมา ก็จะมีรายได้จากการหักเปอร์เซ็นต์ เช่น ไทยออยล์ให้ค่าแรงคนงานวันละ 300 บาท ผู้รับเหมาอาจจะไปจ้างคนงานวันละ 270 บาท ผู้รับเหมา ก็จะได้กำไร 10 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งแต่ละครั้งไทยออยล์ ต้องการจ้างแรงงานเป็นร้อยคน ผู้รับเหมาส่งแรงงานเดือนหนึ่งจึงมีรายได้ไม่น้อยเลย ซึ่งในตอนนั้นบุญเครือก็มีรายได้จากการส่งแรงงานเดือนละไม่ต่ำกว่า 40,000 บาท

นอกจากนั้นไทยออยล์ก็ไว้วางใจให้บุญเครือรับเหมางานต่างๆ ของบริษัทเรื่อยมา เช่น ล้างถังน้ำมัน ซ่อมถังน้ำมัน จัดส่งแรงงาน ฯลฯ เมื่อรวมรายได้แต่ละงานแล้ว บุญเครือจะมีรายได้สูงถึง 200,000 บาท ต่อเดือน โดยที่ไม่ต้องทำงานให้เหนื่อยแรงเลย

หลังจากนั้นบุญเครือก็พัฒนาขึ้นไปอีกขั้น ด้วยการเป็นผู้รับเหมาซ่อมบำรุง และก่อสร้างงานต่างๆ ของไทยออยล์ ในปี 2522 ไทยออยล์มีโครงการที่จะหยุดซ่อมประจำปี และว่าจ้างให้บุญเครือหาทีมงานเข้ามารับผิดชอบโครงการ ไม่ว่าจะเป็นการหาช่างเชื่อม การซ่อมบำรุงและการจัดส่งอุปกรณ์ซ่อมแซมต่างๆ ใช้เวลาซ่อมแซมเพียง 21 วัน บุญเครือก็สามารถโกยรายได้สูงถึง 400,000 บาท

(4) ก่อกำเนิด บริษัท ศรีราชาคอนสตรัคชั่น (1994) จำกัด

บริษัทพันล้านเริ่มต้นจากคนเพียงแค่ 4 คน

ในช่วงที่บุญเครือเป็นผู้รับเหมางานจากบริษัทไทยออยล์ (ช่วงปี 2521) บุญเครือได้ตั้งบริษัทขึ้นมา ใช้ชื่อว่า ‘บริษัท ศรีราชาคอนแทรกเตอร์ จำกัด’ เริ่มต้นมีทีมงานทั้งหมดเพียง 4 คน คือ คุณสมศักดิ์ ซึ่งเป็นน้องชายของภรรยาบุญเครือ คุณเทวิน รับผิดชอบเป็นหัวหน้างานช่างทั่วไปคอยช่วยดูแลงานก่อสร้างต่างๆ เช่น เเทอิฐ เทปูน ขุดหลุม ขุดท่อ วางสายไฟ ฯลฯ คุณเยี่ยม เป็นช่างปูน ดูแลงานก่อสร้าง และคุณมงคล ช่วยติดต่องานทางโทรศัพท์และธุรการ ส่วนบุญเครือจะมีหน้าที่จัดหาแรงงาน และจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ด้วยตนเอง เพราะเขารู้ว่าจะหาซื้อเครื่องมือได้จากแหล่งใดบ้าง ซึ่งในสมัยนั้นต้องเข้าไปหาซื้อที่กรุงเทพฯ ตรงย่านวรจักรกว่าจะซื้อได้บุญเครือต้องขับรถกระบะเข้ากรุงเทพฯ เพื่อไปนอนค้างคืนที่โรงแรมบูรพาล่วงหน้าก่อนซื้อของ 1 คืน

โรงแรมบูรพาเป็นโรงแรมเล็กๆ แบบโรงน้ำชา ค่าเช่าห้องวันละ 300 บาท ในตอนเข้าบุญเครือจะจอดรถทิ้งไว้ที่โรงแรม แล้วเดินซื้อของตามร้านค้าย่านคลองถม และวรจักรเพราะแถวนั้นจอดรถไม่ได้ พอซื้อของเสร็จบุญเครือก็จะให้ทางร้าน ขนของมาวางไว้หน้าร้านเมื่อหาซื้อ

ของตามร้านต่างๆ ได้ครบถ้วนตามที่ต้องการแล้ว บุญเครือก็จะกลับไปเอารถที่จอดไว้ที่โรงแรม แล้วขับรถมาที่ร้าน ปีบแตรให้คนงานช่วยขนของขึ้นรถ ขั้ววนไปรับของตามร้านต่างๆ เสร็จเรียบร้อยจึงบ่ายหน้ากลับศรีราชา

งานรับเหมาของบริษัทศรีราชาฯ ส่วนใหญ่จะรับงานจากบริษัท ไทยออยล์มาตลอด เพราะที่โรงกลั่นไทยออยล์มีงานให้ทำเยอะแยะ บุญเครือเป็นผู้รับเหมาที่มีผลงานดี หัวหน้าที่รับผิดชอบงานในไทยออยล์ จึงไว้วางใจ และให้งานติดต่อมาเรื่อยๆ เป็นสิบปี ซึ่งงานรับเหมานั้นมีแต่กำไร และได้ผลกำไรสูงถึง 90 เปอร์เซ็นต์ บริษัทศรีราชาจึงเติบโตขึ้นมาเรื่อยๆ

“แม้ว่าผมจะไม่มีความรู้ด้านงานรับเหมาโรงกลั่นมาก่อน แต่ผมทำไปศึกษาไป งานพวกนี้ไม่ใช่งานวิศวกรรมปลูกสร้างขนาดใหญ่ที่ต้องใช้ทักษะพิเศษในการออกแบบก่อสร้าง เป็นงานทั่วไปในโรงกลั่น เช่น ชุดท่อ เดินสายไฟ ซ่อมถังน้ำมัน เทปูน ทำฐาน บางครั้งก็ไปซ่อมห้องน้ำบ้าง ไปดูบ้านพักพนักงานบ้าง แต่ผลงานไม่ใช่งานที่ต้องใช้ความรู้มากนักก็ให้ลูกน้องไปทำ ส่วนผมก็เหมือนเป็นโบรกเกอร์ที่รู้ช่องทางว่าต้องทำอะไร รู้ว่าใครทำงานเป็น ไม่ใช่ทำงานแบบมั่วซั่วส่วนงานส่งแรงงานให้ไทยออยล์ ผมก็เป็นนายหน้าจัดจ้างแรงงานส่งไปให้ มีหน้าที่บริหารงานไม่ต้องลงมือทำเอง แต่ต้องออกเงินสำรองเป็นค่าแรงคนงานไปก่อนอีก 30 วันจึงไปเก็บเงินจากไทยออยล์” บุญเครือ เล่าถึงลักษณะงานรับเหมา

แต่กว่าที่ บริษัท ศรีราชาคอนแทรกเตอร์ จำกัด จะเติบโตขึ้นมา บุญเครือซึ่งมีทีมงานอยู่ 4 คน ก็ค่อยๆ รับเหมางานมาเรื่อยๆ ในแวดวง จึงเริ่มรู้จักฝีมือ เวลาประมาณงานกัน ใครฝีมือดีก็เอาไป บางครั้งบริษัท ศรีราชาฯ ได้งานรับเหมามาทำครั้งหนึ่งถึง 10 งาน แต่กว่าจะได้งาน ก็ต้องแข่งขันกันสุดลูกดันทอนหลังวิศวกรไทยออยล์บางคนก็ตั้งบริษัท ขึ้นมา เพื่อมารับเหมางานของไทยออยล์ ซึ่งก็ต้องมาประมาณงานแข่งกับ บุญเครือ

“มีอยู่ครั้งหนึ่ง ไทยออยล์จะเปลี่ยนหลังคาสังกะสีเพราะของเดิม มันผุแล้ว ผมก็เสนอราคาไปถูกมาก แต่ผมกลับไม่ได้งาน ส่วนวิศวกรของไทยออยล์ได้งานนี้ไป เพราะเขาเสนอราคาต่ำกว่า ผมก็สงสัยว่าราคาขนาดนี้จะทำได้หรือ? แ่ค่าสังกะสียังไม่พอเลย ผมก็ไปยื่นดูลูกน้องเขา ทำ ปรากฏว่าเขาเปลี่ยนสังกะสีไม่ครบ เปลี่ยนเฉพาะแผ่นที่มันผุ แล้ววิศวกรคนนี้มีค่างานเอง เช่นรับงานเอง จากนั้นจึงค่อยให้หัวหน้ามาดู แล้วใครจะป็นหลังคาขึ้นไปดู”

ขายน้ำมันกำไรมากเป็นสิบล้าน

ต่อมาไทยออยล์ก็ให้บุญเครือรับเหมาล้างถังน้ำมันดิบ ซึ่งมีอยู่ทั้งหมด 8 ถัง เนื่องจากมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการผลิตน้ำมันออกมาใหม่ กำหนดให้ทุกๆ 5 ปี จะต้องมีการล้างทำความสะอาดถังน้ำมันดิบ และตรวจเช็คซ่อมบำรุง ซึ่งที่ผ่านมานับตั้งแต่เปิดโรงกลั่นไทยออยล์ขึ้นมาก็ยังไม่เคยล้างทำความสะอาดถังน้ำมัน พอมีกฎหมายนี้ขึ้นมาไทยออยล์จึงเริ่มทำ

ถังน้ำมันดิบมีลักษณะเป็นวงกลม ถังหนึ่งมีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 2 ไร่ ซึ่งถือว่าใหญ่มาก ไทยออยล์ว่าจ้างให้บุญเครือไปล้างตะกอนที่ก้นถัง ซึ่งประกอบไปด้วย โคลน เกลือ น้ำมัน แร็กซ์ เรียกว่า “ซีสลัดจ์” (Sludge) ถังน้ำมันดิบ 1 ถัง จะมีซีสลัดจ์อยู่ประมาณ 2,000 คิว หรือประมาณ 2,000,000 ลิตร ซึ่งบุญเครือต้องเอาซีสลัดจ์ออกไปก่อนจะทำความสะอาดตัวถัง หลังจากนั้นจึงตรวจดูรอยรั่ว

ตอนแรกไทยออยล์ว่าจ้างให้บุญเครือรับเหมาล้างถังน้ำมันดิบ ลูกแรก ราคา 35,000 บาท ส่วนขั้นตอนการล้างถังน้ำมันดิบ บุญเครือก็ให้ลูกน้องเอารถสูบลมดูดซีสลัดจ์เหล่านี้ แล้วนำไปทิ้งบนภูเขา ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ไทยออยล์จัดเตรียมไว้ เนื่องจากซีสลัดจ์ไม่สามารถนำไปทิ้งที่อื่นได้ เพราะเป็นคราบน้ำมันและสารเคมี หลังจากสูบล้างซีสลัดจ์ขึ้นมาหมดแล้ว บุญเครือจึงให้ลูกน้องทำความสะอาดถังถังน้ำมันดิบอย่างเรียบร้อย

หลังจากนั้น 1 เดือน บุญเครือก็ขึ้นไปดูซีส์ลัดจ์ที่นำไปทิ้งบนภูเขา ขณะนั้นตรงกับเวลาเที่ยงพอดีอากาศจึงร้อนมาก ปรากฏว่า ซีส์ลัดจ์ที่นำไปทิ้งพอเจอกับความร้อนมันก็ละลาย กลายเป็นน้ำมันลอยฟ่องอยู่เต็มบ่อ บุญเครือบอกกับตัวเองว่าซีส์ลัดจ์นี้ น่าจะทำเงินได้ ไม่น่าเอามาทิ้งไว้แบบนี้ ด้วยเหตุที่บุญเครือเคยทำงานอยู่ในห้องแล็บของไทยออยล์มาก่อน และยังเดินเข้าออกห้องแล็บได้ตามปกติ บุญเครือจึงตักน้ำมันที่ได้จากซีส์ลัดจ์ไปทดสอบในห้องแล็บของไทยออยล์ ผลปรากฏว่าเป็นน้ำมันที่มีคุณภาพพอใช้ได้

เมื่อรู้ผลแล้ว บุญเครือจึงนำตัวอย่างน้ำมันเข้ากรุงเทพฯ เพื่อไปหาร้านเจ๊กที่ทำน้ำมันเครื่องและทำสีขาย เจ้าของร้านตรวจสอบแล้วตกลงจะให้ราคาลิตรละ 1 บาท เพื่อนำไปทำน้ำมันซีไล์หรือน้ำมันดีเซลหมუნซ่า แถมยังจะนำรถไปขนเองด้วย พอบุญเครือกลับมาที่ไทยออยล์ เขาจึงไปเสนอข้อตกลงใหม่กับทางไทยออยล์ว่า เขาจะล้างถังน้ำมันดิบลูกที่ 2 ให้ฟรี ไม่คิดเงิน แต่ขอซีส์ลัดจ์ทั้งหมดเลย ซึ่งหัวหน้าที่ไทยออยล์ก็เห็นดีด้วย เนื่องจากโรงกลั่นไม่มีพื้นที่ทิ้งซีส์ลัดจ์เหล่านี้ บังเอิญว่าหัวหน้าอีกท่านหนึ่งออกมาท้วงว่า ทำงานไม่เอาค่าแรงไม่ได้หรอก จะทำให้ฟรีไม่ได้ หากหน่วยงานอื่นมาตรวจสอบอาจเกิดปัญหาได้ ตกลงไทยออยล์จึงให้ค่าจ้างรับเหมาล้างถังน้ำมันดิบลูกละ 40,000 บาท พร้อมกับยกซีส์ลัดจ์ให้ด้วย

จากนั้นบุญเครือก็ไปหาสรรพสามิตจังหวัด เพื่อให้ออกใบอนุญาตขนย้ายน้ำมัน เพราะก่อนที่จะนำน้ำมันซีส์ลัดจ์ออกจากไทยออยล์ไปทิ้งได้

ทางสรรพสามิตจังหวัดจะต้องเข้ามาตรวจสอบว่าเป็นกาน้ำมันที่ไม่มีคุณค่าทางการค้าหรือไม่คุ้มที่จะนำมาทำให้เกิดมูลค่าทางการค้า เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงนำไปทิ้งได้ หรือหากจะทำการขนย้ายน้ำมันไปที่ใดๆ ก็ตามต้องได้รับอนุญาตจากสรรพสามิตก่อน

ดังนั้นบุญเครือจึงไปแจ้งสรรพสามิตจังหวัดว่า น้ำมันจำนวนนี้เป็นน้ำมันที่ไทยอยล์ต้องการทิ้ง เพราะไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้แล้ว แต่เราสามารถนำไปขายได้ จึงขออนุญาตนำน้ำมันซีลัดจ์นี้ออกไปข้างนอก ซึ่งทางสรรพสามิตจังหวัดก็อนุญาต อีกเหตุผลหนึ่ง ที่บุญเครือต้องไปขออนุญาตจากสรรพสามิตจังหวัดก่อน เพื่อป้องกันไม่ให้นำมาจับ เพราะหากไม่มีใบอนุญาตประทับตราจากสรรพสามิต ยื่นให้ตำรวจดูเวลาตรวจค้น ตำรวจอาจจะแจ้งข้อหาว่ามีน้ำมันเถื่อนไว้ในครอบครองก็ได้

“ตอนนั้นผมเอาน้ำมันซีลัดจ์ออกไปขายได้ทั้งหมด 6 ถังๆ ละ 2 ล้านลิตร ราคาขายลิตรละ 1 บาท เป็นเงินทั้งหมด 12 ล้านบาท ถือเป็นเงินที่ผมได้มาอย่างคาดไม่ถึง ตอนแรกผมก็คิดจะทำเตากลั่นเอง โดยลงทุนประมาณ 7,000 บาท ทำเป็นเตากลั่นเล็กๆ จะได้กลั่นน้ำมันไปขายได้กำไรอีกต่อ แต่ไม่ทันไรก็มีฝ่ายเคลื่อนย้ายน้ำมันของไทยอยล์ ซึ่งเป็นเพื่อนกับผมนำเรื่องนี้ไปฟ้องหัวหน้าอีกคนว่า ทำไมต้องเอาน้ำมันซีลัดจ์ที่ยังขายได้ไปให้บุญเครือ ขอให้เขาทำเองดีกว่า เขาก็เลยได้น้ำมันซีลัดจ์ 2 ลูกสุดท้ายไป” บุญเครือเล่าถึงช่องทางการทำเงินได้อย่างง่ายๆ แต่ก็ถือว่าไม่ใช่เรื่องฟลุ๊ค เพราะหากไม่ใช่ภูมิภาคนี้หวงพิริบ ซีลัดจ์หลายล้าน

ลิตร์ ก็คงจะถูกปล่อยทิ้งอยู่บนภูเขาต่อไป แทนที่จะเปลี่ยนเป็นเงินล้าน อยู่ในบัญชีธนาคารของบุญเครือ

สะสมที่ดิน

ในช่วงที่บุญเครือรับเหมางานจากบริษัทไทยออยล์อยู่นั้น บุญเครืออยากได้ที่ดินใกล้ๆ โรงกลั่น เพราะเวลาคนงานตัดหญ้าเสร็จ หรือผสมปูนเสร็จ จะได้นำเครื่องมือเครื่องมืองานช่างต่างๆ เหล่านี้มาเก็บไว้ใกล้ๆ ไทยออยล์เพื่อความสะดวก เพราะที่ผ่านมาบุญเครือจะต้องขนเครื่องมือต่างๆ กลับไปเก็บไว้ที่บ้านทุกวัน เนื่องจากไทยออยล์ไม่อนุญาตให้เก็บเครื่องมือเอาไว้ อีกทั้งบ้านของบุญเครือก็อยู่ไกลจากโรงกลั่นเขาจึงอยากจะทำที่ดินใกล้ๆ เอาไว้สักแปลง

ประกอบกับมีคนรู้จักกันมาชวนบุญเครือให้ไปร่วมทำธุรกิจขายน้ำจืดให้กับเรือเดินสมุทรที่จอดอยู่บริเวณเกาะสีชัง เวลาเรือเดินสมุทรพวกนี้ต้องการน้ำจืดก็จะสั่งซื้อจากคนขายที่อยู่บนฝั่ง เพราะต้นทุนจะถูกกว่าการใช้เครื่องกลั่นน้ำทะเลให้เป็นน้ำจืด ราคาขายน้ำจืดตกคิวละ 70 บาท บุญเครือดีดลูกคิดในสมองเห็นว่าน้ำจืดคิวละ 70 บาทได้กำไรงามไม่น้อย แต่ปัญหามีอยู่ว่าน้ำจืดธรรมดาที่ดูตลกจากบ่อน้ำบาดาลแถวอำเภอดมไม่ค่อยจะมี

พอดีมีเพื่อนของบุญเครือซึ่งเป็นลูกของครูใหญ่มาชวนบุญเครือให้ไปซื้อที่ดินของพ่อเขา จำนวน 2 ไร่ เพื่อนบอกว่าที่ดินตรงนี้มีมันเป็น

พรุสามารถดูน้ำขึ้นมาขายได้ แล้วเป็นที่ดินติดถนนด้วย พ่อของเขาจะขายให้ราคาไร่ละ 120,000 บาท จำนวน 2 ไร่ รวมเป็นเงิน 240,000 บาท บุญเครือจึงตกลงซื้อที่ดินแปลงนี้ โดยหุ้นกัน 3 คน ลงเงินกันคนละ 80,000 บาท คือ บุญเครือ ลูกชายของครูใหญ่ และหัวหน้าที่ไทยออยล์

หลังจากโอนที่ดินกันเรียบร้อยแล้ว บุญเครือก็เริ่มจ้างคนงานมาขุดบ่อน้ำ และจ้างรถแบ็คโฮมาขุดด้วย ขุดไปขุดมาอยู่หลายวัน น้ำก็ยังไม่พุ่งขึ้นมาให้เห็น บางบ่อขุดแล้วมีน้ำขึ้นมา แต่ก็ยังไม่มากพอตามที่ผู้ซื้อต้องการวันละ 400 คิว บุญเครือจึงตัดสินใจเลิกขุดบ่อน้ำ เพราะคิดว่าคงไม่มีน้ำมากพออย่างที่หวังเอาไว้ ส่วนหุ้นส่วนทั้ง 2 คนก็อดใจตามไปด้วย จึงเสนอขายหุ้นให้บุญเครือ หุ้นละ 80,000 บาท รวมเป็นเงิน 160,000 บาท ซึ่งบุญเครือก็รับเอาไว้ เพราะช่วงนั้นเขาพอมีเงินเก็บแล้ว

แม้จะขุดไม่เจอน้ำ แต่ที่ดินแปลงนี้ก็ได้ใช้ประโยชน์ตามที่เขาต้องการ คือใช้เป็นสถานที่เก็บเครื่องมือและอุปกรณ์การทำงานต่างๆ เพราะอยู่ไม่ไกลจากโรงกลั่นไทยออยล์ นอกจากนี้ก็ยังใช้ปลูกกระต๊อบให้คนงานอยู่ เวลาจะซ่อมแซมเครื่องมือก็ทำบนที่ดินแปลงนี้ได้ ในเวลาต่อมาบุญเครือได้งานรับเหมาเข้ามางานหนึ่ง ซึ่งผู้ว่าจ้างต้องการให้เอาดินไปทิ้งด้วย บุญเครือจึงขนดินมาถมในที่ดินแปลงนี้ ทำให้เขาไม่ต้องเสียเงินถมที่ดินของตัวเองเลยสักบาท และในเวลาที่คุณงานของเขาว่างจากการทำงานที่ไทยออยล์ บุญเครือก็จะให้คนงานมาปลูกบ้านให้เขาบนที่ดินแปลงนี้อีกด้วย แต่ถ้าเวลาว่างงานข้างนอกก็ต้องออกไปทำงานกัน

ก่อน อย่างไรก็ตาม แม้จะค่อยๆ ปลุกบ้านไป แต่ที่ดินแปลงนี้ก็ยังคงใช้เป็นบ้านพักคนงานและเป็นที่พักเก็บเครื่องมือด้วย

เมื่อบุญเครือได้ที่ดินแปลงนี้แล้ว ต่อมาเจ้าของที่ดินรายเดิมที่เป็นครูใหญ่ได้ติดต่อขายที่ดินอีกแปลงหนึ่งที่อยู่ติดกันเนื้อที่ 6 ไร่ แต่ครั้งนั้นเขาให้ผู้จัดการธนาคารมาติดต่อขายกับบุญเครือ เพราะที่ดิน 6 ไร่แปลงนี้กำลังจะโดนธนาคารยึดในอีกไม่กี่วัน ผู้จัดการธนาคารจึงขอให้บุญเครือช่วยซื้อที่ดินแปลงนี้ไว้ ตอนแรกบุญเครือก็ปฏิเสธไม่อยากจะซื้อเพราะมีที่ดินอยู่แล้ว 2 ไร่

ผู้จัดการจึงตอบกลับมาว่า “คุณบุญเครือ คุณรู้ไหมที่ดินแถวนี้เขาขายกันไร่ละ 200,000 บาท แต่ที่ดินแปลงนี้ครูใหญ่เสนอขายคุณแค่ไร่ละ 90,000 บาท ทำไมไม่ซื้อเก็บเอาไว้” ผู้จัดการธนาคารบอกต่อไปว่าที่ดินแปลงนี้กำลังจะถูกธนาคารยึด ขอให้คุณบุญเครือช่วยซื้อที่ดินของครูใหญ่เก็บไว้ ครูใหญ่จะได้มีเงินเหลือใช้บ้างหลังจากชำระหนี้สินธนาคาร

ตอนนั้นบุญเครือมีเงินแล้ว เขาจึงช่วยซื้อที่ดิน 6 ไร่ของครูใหญ่ไว้ในราคา 540,000 บาท เมื่อรวมกับของเดิมที่มีอยู่ 2 ไร่ ทำให้บุญเครือมีที่ดินข้างไทยออยล์ทั้งหมดจำนวน 8 ไร่ ต่อมาไม่นานเจ้าของที่ดินที่อยู่ติดกันก็มาบอกขายที่ให้บุญเครืออีก เนื้อที่ 4 ไร่ ราคาไร่ละ 60,000 บาท รวมเป็นเงิน 240,000 บาท แต่ที่ดินตรงนี้เป็นที่ตาบอดไม่มีทางเข้าออก เพราะถูกที่ดินของบุญเครือ กับคนอื่นล้อมเอาไว้แต่ตอน

นั้นบุญเครือยังไม่ได้ซื้อที่ดินแปลงนี้เอาไว้

หนึ่งปีผ่านไปเจ้าของที่ดินคนเดิมก็ยังมีมาติดต่อขายที่ดินแปลงนี้กับบุญเครืออีก คิดราคาขายเท่าเดิม คือราคาไร่ละ 60,000 บาท ครั้งนี้บุญเครือจึงตกลงซื้อเมื่อรวมที่ดินแปลงนี้ 4 ไร่กับที่ดินเดิมที่มีอยู่ 8 ไร่ ทำให้บุญเครือมีที่ดินข้างไทยออยล์ทั้งหมด 12 ไร่

ไทยออยล์ตัดสัมพันธ์ : รับงานกับญี่ปุ่น

ในช่วงปี 2533 มีอยู่วันหนึ่ง บุญเครือไปทำธุระบนที่ว่าการอำเภอศรีราชา บังเอิญได้พบกับลูกน้องคนหนึ่งของหัวหน้างานที่ไทยออยล์ เขารู้ว่าบุญเครือมีที่ดินอยู่ติดกับไทยออยล์จำนวน 12 ไร่ จึงบอกกับบุญเครือว่าไทยออยล์กำลังจะสร้างโรงกลั่นน้ำมันไทยลูป ซึ่งเป็นโรงงานผลิตน้ำมันหล่อลื่น ต้องการซื้อที่ดินของบุญเครือจำนวน 12 ไร่ ราคา 30 ล้านบาทตกลงไหม? บุญเครือยังไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธแต่อย่างใด เพราะเห็นว่าเป็นการพูดคุยหักทลายกันตามประสาคนที่รู้จักกัน ยังไม่ได้เจรจาซื้อขายอย่างจริงจัง จังๆ

หลังจากวันนั้นแล้วทางไทยออยล์ก็ติดต่อกลับมาเพื่อซื้อที่ดินแปลงดังกล่าวอีก แต่บุญเครือก็ตอบไปว่าเพิ่งคุยกันแค่ครั้งเดียว จะโอนเงินซื้อขายที่ดินเลยหรือ ยังคุยไม่เป็นเรื่องเป็นราวเลย ขอไปเช็คดูที่ดินแปลงอื่นก่อนว่าเขาขายกันราคาไร่ละเท่าไร? เพราะตอนนั้นเป็นช่วงที่ดินกำลัง

มีราคาแพง แลวนั้นไร่หนึ่งราคาไม่ต่ำกว่า 3 ล้านบาท

คราวนี้พวกผู้ใหญ่ในไทยออยล์ก็เลยโกรธ หาวว่าบุญเครือไปลองของบอกว่าจะขายที่ดินแล้วไม่ยอมขาย ทางไทยออยล์จึงมีคำสั่งออกมาว่าเรื่องสัญญารับเหมางานนั้น จะไม่ให้บุญเครือทำอีกต่อไป ส่วนงานที่เซ็นสัญญาไปแล้วให้ทำต่อจนครบได้ แต่งานที่ยังไม่ได้เซ็นสัญญาจะไม่ให้ทำอีก และถ้าเปิดประมูลครั้งใหม่ก็จะไม่ให้ร่วมประมูลด้วย นอกจากนี้ก็ยังไปบอกกับทาง ‘ซีโอดี’ บริษัทญี่ปุ่นที่รับเหมางานจากไทยออยล์ว่าไม่ให้แบ่งงานให้บุญเครือทำ คือพยายามบีบเขาทุกวิถีทาง

วันต่อมาพี่คนหนึ่งที่เคยเป็นหัวหน้าฝ่ายของบุญเครือที่ไทยออยล์ริบมาหาบุญเครือที่บ้านแต่เช้าตรู่ บอกว่าทำไมไม่ขายที่ดิน 30 ล้านบาทไปจะได้ไม่มีปัญหากับไทยออยล์ และจะได้ทำงานรับเหมาต่อไป แต่ถ้าไม่ขายที่ดินให้สุดท้ายจะไม่ได้งานทั้งหมด ซึ่งต่อมาบุญเครือก็ไม่ได้อะไรจริงๆ ส่วนลูกน้องของพวกเขาได้งานของบุญเครือไปทั้งหมด งานที่บุญเครือเคยได้จากไทยออยล์ มีกำไรเดือนละ 2 แสนบาทจึงหลุดลอยไป

“เขาจะบีบให้ผมขายที่ให้ผมเจ๊ง เพราะคิดว่าหากผมไม่ได้งานจากไทยออยล์แล้ว หากจะถือที่ดิน 12 ไร่ต่อไปก็คงจะไม่มีประโยชน์ และท้ายที่สุดผมก็คงต้องยอมขายที่ แต่ผมไม่ยอมหรอก ผมเป็นคนแก้ปัญหาคง ไม่มีทางจนมุมง่าย ๆ” บุญเครือเล่าย้อนเหตุการณ์ในครั้งนั้น

หลังจากที่มีปัญหากับบริษัทไทยออยล์ ทำให้บุญเครือไม่ได้งานรับ

เหมาจากไทยออยล์ต่อไปอีก แต่บุญเครือก็ยังไม่ถึงกับหมดสิ้นหนทางทำกินเพราะยังมีเงินที่เก็บออมเอาไว้จากการรับเหมางานประมาณ 6 ล้านบาท รวมทั้งยังมีที่ดินที่เขาซื้อเก็บเอาไว้อีกหลายแปลง นอกจากนี้เขายังโชคดีที่บริษัทซีโอดะ ที่เคยทำงานให้ไทยออยล์ร่วมกันมาก่อนและเห็นผลงานของบุญเครือมาแล้ว ได้แนะนำให้บริษัทญี่ปุ่นแห่งหนึ่งชื่อ ‘ไทเฮ’ ที่กำลังรับเหมาก่อสร้างโรงไฟฟ้าในจังหวัดระยองได้รู้จักกับบุญเครือ

ในปี 2533 นั้นเอง บริษัทญี่ปุ่นในนาม ‘ไทเฮ’ จึงว่าจ้างให้บุญเครือไปสร้างโรงไฟฟ้าที่ระยองในราคา 20 ล้านบาท บุญเครือจึงไปหาช่าง หากคนงานที่มีฝีมือมาสร้างโรงไฟฟ้าให้บริษัทไทเฮ ปรากฏว่างานของบุญเครือสามารถทำเสร็จก่อนครบกำหนดสัญญา 3 เดือน ทำให้นายจ้างชาวญี่ปุ่นพอใจมาก

เมื่อบริษัทไทเฮได้รับเหมาสั่งสร้างโรงไฟฟ้าโรงที่ 4 ญี่ปุ่นจึงให้บุญเครือรับเหมาทำรายเดียว เพราะญี่ปุ่นเห็นผลงานที่ผ่านมาว่ามีคุณภาพทำงานเสร็จก่อนเวลา และยังควบคุมได้ดีกว่าผู้รับเหมารายอื่นๆ บุญเครือรับผิดชอบงานหลัก งานเชื่อม ผลงานเป็นที่พอใจของญี่ปุ่น เช่นเคย

หลังเสร็จสิ้นงานที่ระยอง ในปี 2534 บริษัทมิติซูบิจากญี่ปุ่นก็ให้บุญเครือไปทำโรงไฟฟ้าที่บางปะกงต่อ เขาสร้างโรงไฟฟ้า Unit ที่ 3-4 ได้เงินค่าจ้าง 110 ล้านบาท ภายในระยะเวลาปีกว่าๆ โดยใช้ทีมงานชุดเดิมเหมือนที่เคยทำงานรับเหมาให้ไทเฮ

ส่วนกรณีที่ไทยออยล์ขึ้นบัญชีดำไม่ให้เขาเข้าไปทำงานอีก บุญเครือก็ไม่ได้สนใจอะไรมากนัก เพราะงานที่ได้รับจากบริษัทญี่ปุ่นทำให้เขามีรายได้มากกว่าด้วย หลังจากนั้นบุญเครือก็ทำงานกับญี่ปุ่นมาเรื่อยๆ มีวิศวกรเป็นสิบคน ค่าใช้จ่ายเดือนหนึ่งๆ เป็นเงินหลายล้านบาทแต่รายรับก็สูงขึ้นเป็นเงาตามตัว

“สิบปีแรกที่ทำงานรับเหมา ผมไม่เคยไปทำกับที่อื่นเลย ผมจะทำกับไทยออยล์ทีเดียว ใครจะมาเรียกให้ผมไปรับเหมาทำงานให้ ผมก็ไม่ทำ เพราะคิดว่าทำกับไทยออยล์ได้อยู่แล้ว ได้เงินแน่ๆ จะไปทำกับคนอื่นทำไม เดี่ยวโดนโกง โดนเบี้ยวเงิน ผมจึงไม่คิดจะไปทำที่อื่น แต่ตอนนั้นถ้าผมไม่มีปัญหาเรื่องที่ดินกับไทยออยล์ จนไทยออยล์บีบผมไม่ให้รับงาน แล้วผมยังทำงานรับเหมาอยู่กับไทยออยล์เพียงรายเดียว ผมก็คงไม่รวยเท่าทุกวันนี้” บุญเครือกล่าวถึงเหตุร้ายที่กลายเป็นดี

ได้เงินสิบล้านเพราะชั๊กโครก

ต่อมาบริษัทญี่ปุ่นได้งานรับเหมาสร้างโรงกลั่นจากไทยออยล์ บริษัทญี่ปุ่นต้องการน้ำ เพื่อนำไปใช้ในการก่อสร้าง แต่ในช่วงนั้นเกิดปัญหาขาดแคลนน้ำ เนื่องจากแหล่งน้ำใช้แต่เดิมคืออ่างเก็บน้ำบางพระมีน้ำไม่พอใช้ทางราชการจึงไม่ให้โรงงานอุตสาหกรรมใช้น้ำจากอ่างเก็บน้ำบางพระ เพราะจะเก็บน้ำไว้ให้ชาวบ้านได้ใช้ ส่วนทางไทยออยล์ก็กลัวมีน้ำไม่พอใช้เหมือนกัน ไทยออยล์จึงให้ญี่ปุ่นไปหาน้ำเอาเอง

อ่างเก็บน้ำบางพระ

งานนี้ญี่ปุ่นรับเหมาวางเงินหลายหมื่นล้านบาท บุญเครือจึงไปคุยกับทางญี่ปุ่นๆ บอกต้องการใช้น้ำวันละ 250 คิว ให้บุญเครือช่วยจัดหาให้ด้วย คุยกันเสร็จเรียบร้อย บุญเครือก็มานั่งวางแผน ชั้นแรกบุญเครือไปคุยกับกรมโยธาธิการก่อนว่าเขาต้องการน้ำประปาจากอ่างหนองค้อเพื่อจะส่งน้ำไปที่แหลมฉบัง จากนั้นก็วางแผนที่จะเดินท่อน้ำมาจากไทยออยล์ไปถึงไซต์งานก่อสร้างของญี่ปุ่น ระยะทาง 6 กิโลเมตร เมื่อสร้างเสร็จแล้วท่อน้ำประปาก็จะยกให้ไทยออยล์ด้วย เพราะทางญี่ปุ่นต้องการน้ำดิบอย่างเดียว ไทยออยล์เพียงคิดราคาค่าน้ำมาว่าจะเรียกเท่าไรต่อคิว ซึ่งญี่ปุ่นจะจ่ายตามนั้น หัวหน้ากรมโยธาธิการได้แผนงานของบุญเครือก็ตอบตกลง

บุญเครือจึงกลับไปรายงานให้ญี่ปุ่นทราบว่าขั้นตอนการดำเนินการ

ทุกอย่างเป็นอย่างไรร ทางญี่ปุ่นเห็นด้วยหรือไม่ ซึ่งญี่ปุ่นก็รับข้อเสนอแต่ต้องแจ้งกลับไปยังบริษัทแม่ที่ประเทศญี่ปุ่นก่อนจึงจะจ่ายเงินให้บุญเครือได้ เฉพาะค่าใช้จ่ายในการเดินท่อประปาที่ต้องสร้างระยะทาง 6 กิโลเมตร และค่าวางเหล็ก วางท่อไว้ข้างถนน รวมทั้งค่าดำเนินการอีก 5 แสนบาท คำนวณดูแล้วญี่ปุ่นต้องจ่ายเป็นเงินประมาณสิบล้านบาท ด้วยเหตุนี้ญี่ปุ่นจึงต้องแจ้งไปยังบริษัทแม่ก่อน

ฝ่ายกรมโยธาธิการก็ส่งลูกน้องมาเร่งบุญเครือให้ชำระเงินค่าดำเนินการ เพราะหัวหน้าของเขาจะย้ายไปอยู่ที่อื่นแล้ว กลัวว่าจะเซ็นอนุมัติไม่ทัน บุญเครือก็ตอบกลับไปว่าเขาจะชำระเงินได้อย่างไร เพราะทางญี่ปุ่นยังไม่แจ้งเรื่องกลับมา แต่พอญี่ปุ่นตอบตกลงให้ดำเนินการได้ทันที หัวหน้ากรมโยธาธิการคนนี้ก็ย้ายไปแล้ว เมื่อบุญเครือไปเจรจากับหัวหน้ากรมโยธาธิการคนใหม่ หัวหน้าคนใหม่กลับไม่ยอมอยู่ทำเดี่ยว ทำอย่างไรเขาก็ไม่อนุญาต

บุญเครือจึงกลับมานั่งคิดที่บ้านว่าจะทำอย่างไรดี บังเอิญว่าบ้านของเขาที่สร้างอยู่บนเนื้อที่ 12 ไร่ ข้างไทยออยล์นั้น ส้วมมักจะเต็มอยู่บ่อยๆ กดชักโครกไม่ค่อยลง บุญเครือคิดว่าที่ตรงนี้ต้องมีน้ำใต้ดินมากแน่ๆ เพราะน้ำจะเต็มทำให้กดชักโครกไม่ลง แล้วที่ดินตรงนี้มีน้ำพรูอยู่ด้วย เมื่อก่อนตอนที่ขุดบ่อเพื่อจะเอาน้ำไปขายให้เรือเดินทะเล แต่ขุดลงไปแล้วไม่เจอน้ำ คงเป็นเพราะขุดไม่ลึกพอเราต้องขุดให้ลึกมากกว่าเดิม

เมื่อคิดได้แล้วบุญเครือจึงไปจ้างบริษัทซัมเมอร์ ซึ่งตั้งอยู่ที่พระ

ประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ให้มาชุดใหม่ บริษัทคิดราคาค่าชุดบ่อน้ำบาดาล 400,000 บาท ชุดอยู่สามวัน พอวันที่สามก็เจอน้ำบาดาลพุ่งจากดินสูงขึ้นมาหนึ่งเมตร น้ำใสแจ๋วไหลไม่หยุดเลยเป็นน้ำที่ดีมาก บุญเครือดีใจรีบไปคุยกับการประปาศรีราชา ขอท่อน้ำประปານี้วครึ่งเอามาต่อน้ำเพื่อเป็นทางเลือกที่สอง

บุญเครือจ่ายเงินค่าท่อไป 4 หมื่นบาท ให้การประปาต่อท่อน้ำมาที่บริษัทไทยออยล์บริเวณไซต์งานรับเหมาก่อสร้างของญี่ปุ่น เจ้าหน้าที่การประปาบอกว่าพุดรตงนี้ จะได้น้ำวันละไม่ต่ำกว่า 100 คิว ซึ่งก็ยังไม่พอกับที่ญี่ปุ่นต้องการ บุญเครือจึงไปหาคนที่มืออาชีพขายน้ำ ชื่อ ‘จ๊อ’ เขาส่งน้ำบ่อขายทั่วไป ส่งน้ำได้ไม่อั้น ราคาขายคิวละ 25 บาท

บุญเครือจึงเข้าไปคุยกับญี่ปุ่นใหม่อีกครั้งว่า เรื่องส่งน้ำที่วางแผนไว้แต่เดิมนั้นขอยกเลิก แต่จะเปลี่ยนเป็นว่าเขาจะส่งน้ำให้ญี่ปุ่นได้อย่างต่ำวันละ 250 คิว โดยใช้น้ำบาดาลที่บ้านและน้ำจากคนที่ ชื่อจ๊อ แต่โดยวิธีนี้บุญเครือต้องคิดค่าใช้จ่ายจากทางญี่ปุ่นจำนวน 4 ล้านบาท เพื่อเป็นค่าชุดบ่อน้ำ ค่าเดินท่อประปา และอื่นๆ เพราะต้องชุดบ่อน้ำเพื่อให้จ๊อน้ำได้ 2,000 คิว เมื่อชุดบ่อน้ำเสร็จแล้วก็ต้องบุด้วยพลาสติกพีวีซีกันน้ำซึม โดยบุญเครือจะตีคิมเตอร์วัดปริมาตรน้ำสำหรับขายให้ทางญี่ปุ่น และวัดปริมาตรน้ำที่ซื้อจากนายจ๊อ ซึ่งนายจ๊อสามารถลงน้ำในบ่อได้ทั้งวันทั้งคืนเลย แต่ต้องมาลงน้ำที่มิเตอร์ติดไว้ เพื่อจะได้รู้ตัวเลขว่าส่งน้ำมากี่คิว ไม่ต้องมาเถียงกัน

“ผมทำแผนไปให้ญี่ปุ่นอย่างนี้ และญี่ปุ่นต้องจ่ายเงินให้ผม 4 ล้านบาท โดยผมจะประกันความเสียหายให้ 3 ล้านบาท ส่วนอีก 1 ล้านบาท เป็นค่าใช้จ่าย เพราะว่าตอนหลังพอสูบน้ำไปนานๆ น้ำเกิดหมด ผมก็ต้องดูดบ่อน้ำบาดาลลึกลงไปกว่าเดิมอีกเท่าหนึ่ง เป็นบ่อที่ขุดขึ้นมาใหม่ รวมดูดบ่อน้ำ 2 บ่อในบ้านผม แล้วผมก็ปั้มน้ำมาใส่ที่บ่อน้ำให้เต็ม จากนั้นก็ต่อท่อไปให้ญี่ปุ่นใช้ ผมขายน้ำให้ญี่ปุ่นราคาคิวละ 35 บาท ปรากฏว่าแต่ละเดือนญี่ปุ่นใช้น้ำของผมไม่ต่ำกว่า 3 แสนบาท นานถึง 3 ปี” บุญเครือเอ่ยถึงความสำเร็จที่มาจากการคิดวิเคราะห์ ไม่ละเลยสิ่งเล็กๆ น้อยๆ เพราะหากไม่คิดถึงเรื่องซักโครกที่มักจะเต็มอยู่บ่อยๆ แล้ว ป่านนี้บุญเครืออาจจะกุมขมับเพราะหาน้ำให้ญี่ปุ่นไม่ได้

บ่อน้ำบาดาลของบุญเครือจึงกลายเป็นบ่อเงินบ่อทอง บุญเครือขายน้ำส่งให้ญี่ปุ่นอยู่อย่างนี้ 3 ปี 2 บ่อ ปั้มน้ำทั้งวันทั้งคืนเหมือนกับปั้มเบ๊งค์ออกมาใช้เอง ได้เงินมา 10 ล้านบาท เดือนหนึ่งญี่ปุ่นก็มาจ่ายเงิน 1 ครั้ง ขนาดวิศวกรไทยออยล์ยังบอกว่า **“บุญเครือ คุณนี่แน่จริงๆ ขนาดผมยังคิดไม่ถึงเลย”**

ก่อตั้ง บริษัท ศรีราชาคอนสตรัคชั่น (1994) จำกัด

ในช่วงนั้นนอกจากจะส่งน้ำขายให้ญี่ปุ่นแล้ว บุญเครือก็ทำงานรับเหมาจากญี่ปุ่นไปด้วย เพราะญี่ปุ่นให้งานรับเหมามาร่ำเรื่อยๆ ระยะเวลา 3 ปีที่รับงานจากญี่ปุ่นนั้น บุญเครือเข้าขั้นรวยแล้ว บุญเครือจึงเริ่มคิดถึง

ปัญหาที่ติดขัดอยู่อย่างหนึ่ง เนื่องจากในตอนนั้นบุญเครือหมั้นเวียนรับงานอยู่ 3 แห่ง ได้แก่ นิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด จ.ระยอง โรงกลั่นไทยออยล์ จ.ชลบุรี และโรงไฟฟ้าบางปะกง จ.ฉะเชิงเทรา แต่พองานหมั้นมาถึงไทยออยล์ บุญเครือก็ทำไม่ได้ เพราะไทยออยล์ขึ้นบัญชีดำเอาไว้เนื่องจากบุญเครือไม่ยอมขายที่ดินให้ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าบุญเครือจะรับงานจากไทยออยล์ไม่ได้เลย เพราะญี่ปุ่นก็รับเหมางานจากไทยออยล์มาอีกทอดหนึ่งก่อนจะส่งให้บุญเครือรับช่วงไปทำต่อ

ที่นี้บางงานบุญเครือก็อยากรับเหมากับทางไทยออยล์โดยตรงแต่ไทยออยล์ก็ไม่ให้ ในที่สุดบุญเครือจึงตกลงยอมขายที่ดิน 12 ไร่ ข้างไทยออยล์ ซึ่งเป็นที่ดินที่ไทยออยล์ต้องการซื้อตั้งแต่เมื่อ 3 ปีก่อน และเป็นแปลงที่เขาใช้ปลูกบ้าน และซุดบ่อน้ำบาดาลเอาไว้ขายญี่ปุ่น บุญเครือเสนอขายที่ดินแปลงนี้เข้าไปใหม่ในราคา 67.5 ล้านบาท แต่มีเงื่อนไขว่าไทยออยล์จะต้องปลดชื่อบริษัทของบุญเครือออกจากแบล็คลิสต์

คราวนี้ทางไทยออยล์ยอมรับเงื่อนไขแล้วตกลงซื้อเลย แถมยังจ่ายเงินมาให้เขาก่อน แล้วยังอนุญาตให้อยู่บนที่ดินแปลงนี้ต่อไปได้อีก 1 ปี ตอนนั้นบุญเครือเอาเงินจำนวนนี้มาฝากธนาคารกินดอกเบี้ยย ได้ดอกเบี้ยร้อยละ 13 ต่อปี ฝากครบ 1 ปี ได้ดอกเบี้ยมาอีก 6-7 ล้านบาท เขาก็นำเงินที่ได้จากดอกเบี้ยมาปลูกบ้านในที่ดินใกล้เคียง เหมือนได้บ้านฟรีๆ มาอีก 1 หลัง

ในปี พ.ศ. 2537 โรงกลั่นไทยออยล์เริ่มขยายงานออกไปมากขึ้น

บุญเครือหลังจากที่ถูกไทยออยล์ปลดออกแบล็คลิสต์แล้ว จึงได้กลับเข้ามารับเหมางานจากไทยออยล์อีกครั้ง รวมทั้งมีงานรับเหมาย่างอื่นเข้ามาอย่างต่อเนื่อง บุญเครือจึงก่อตั้ง ‘บริษัท ศรีราชาคอนสตรัคชั่น (1994) จำกัด’ หรือ ‘SCC’ ขึ้นมาอีกบริษัท เพื่อดำเนินธุรกิจให้บริการในภาคอุตสาหกรรมแบบครบวงจร โดยเน้นไปทำงานก่อสร้างโลหะในโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ เช่น โรงกลั่นน้ำมัน โรงงานปิโตรเคมี โรงงานไฟฟ้า ฯลฯ ลักษณะงานที่รับเหมาก็มีตั้งแต่งานโครงสร้างเหล็ก งานประกอบ และติดตั้งระบบท่อก๊าซ ท่อลำเลียงของเหลว งานประกอบและติดตั้งถังบรรจุก๊าซของเหลว เครื่องจักร และอุปกรณ์ต่างๆ

ส่วนงานจากไทยออยล์ ส่วนใหญ่จะเป็นงานรับเหมาช่วงต่อมา จากบริษัทญี่ปุ่นในลักษณะ sub-contractor เช่น รับงานจากบริษัท ชิโยตะและบริษัทฮิตาชิเพื่อขยายโรงกลั่นไทยออยล์ มูลค่างานแต่ละโครงการประมาณ 30-50 ล้านบาท และในปี 2539 เมื่อไทยออยล์มีโครงการก่อสร้างโรงกลั่นน้ำมันหล่อลื่นในพื้นที่ 12 ไร่ที่บุญเครือขายที่ดินให้ โดยมีบริษัท JGC จากญี่ปุ่นเป็นผู้รับเหมา บุญเครือจึงได้รับงานมาทำต่อ มูลค่างานประมาณ 55 ล้านบาท กล่าวได้ว่าในช่วงนั้นบุญเครือมีเงินหมุนเวียนจากงานรับเหมาก่อสร้างอยู่ในระดับหลายร้อยล้านบาท

“เงินทั้งหมดที่ผมได้มานี้ ส่วนหนึ่งได้จากการทำงานและใช้ความคิดแก้ปัญหาเฉพาะหน้า เพราะการที่คนเราสามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดีก็เท่ากับว่าเรามองเห็นช่องทางได้มากกว่าคนอื่น และที่สำคัญคือโอกาส เราต้องหาโอกาสเดินตามหลังราชสีห์ ถ้าเราไปเดินตามหลังหมา

พอมันกินเหลือ เราก็ไม่ได้อะไร แต่ราชสีห์ถ้ามันกินเหลือเราก็ยังได้ประโยชน์ ฉะนั้นมันจึงมีโอกาสที่เราจะทำเงิน อย่างตอนแรกที่ผมไปทำงานกับไทยออยล์ เพราะไทยออยล์มีเงินมหาศาล” บุญเครือให้ข้อคิด

สัญญาสุขภาพบุรุษ

เสร็จจากงานสร้างโรงกลั่นน้ำมันเครื่องพื้นฐานให้ไทยออยล์ ต่อมาในปี 2538-2540 บริษัทไทเฮจากญี่ปุ่นได้จ้างให้บุญเครือรับเหมาก่อสร้างโรงไฟฟ้าที่มาบตาพุด จังหวัดระยอง ชื่อโรงไฟฟ้าโกโก้ (COCO) เป็นโรงงานผลิตกระแสไฟฟ้าใช้พลังงานจากถ่านหิน มีความสูง 70 เมตร บริษัทญี่ปุ่นให้บุญเครือรับเหมาก่อสร้างมูลค่างานประมาณ 40 ล้านบาท โดยใช้เหล็กถึง 24,000 ตัน เพื่อสร้างโรงไฟฟ้าโกโก้ บุญเครือรับทำงานเหล็ก งานเชื่อม แต่โรงไฟฟ้าแห่งนี้มีความสูงถึง 70 เมตร ไม่สามารถใช้แรงงานคนในการก่อสร้างได้ทั้งหมด บุญเครือจึงต้องไปเช่ารถเครนมาใช้ในเพื่อช่วยยกเหล็ก แต่ราคาค่าเช่ารถเครนค่อนข้างสูง

เมื่อบริษัทญี่ปุ่นเห็นว่าค่าเช่าแพง จึงนำรถเครนจากญี่ปุ่นมาให้บุญเครือใช้งาน โดยวางแผนให้บุญเครือเป็นคนสั่งซื้อรถเครนจากญี่ปุ่นมาทั้งหมด 6 คัน รถเครนจำนวน 6 คัน ราคาประมาณร้อยละล้านบาท บริษัทญี่ปุ่นสั่งซื้อโดยใช้ชื่อของบุญเครือ แต่บุญเครือไม่ต้องจ่ายเงิน เพราะบริษัทญี่ปุ่นออกเงินให้ แถมยังออกภาษีนำเข้าอีก 15 ล้านบาท รถเครนทั้งหมดจดทะเบียนในนามของบุญเครือ แม้เขาจะเป็นเจ้าของ

ตามกฎหมาย แต่ด้วยสัญญาสุภาพบุรุษ รถเครนทั้ง 6 คันนี้จึงเป็นของ บริษัทญี่ปุ่น

พอได้รถเครนมาการก่อสร้างโรงไฟฟ้าที่มาตาพุดก็สะดุดกิ้น แต่งานก่อสร้างยังไม่เสร็จดี เป็นจังหวะเดียวกับที่โรงไฟฟ้าบ่อนอกจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งบริษัทญี่ปุ่นรับเหมางานมามีปัญหาการประท้วงเรื่อง สิ่งแวดล้อมของชาวบ้านทำให้ไม่ได้สร้างต่อ บริษัทญี่ปุ่นจึงฝากรถเครน ทั้ง 6 คันไว้กับบุญเครือ

“รถเครนทั้ง 6 คันอยู่กับผมมาสิบปีแล้ว ตอนนี้อยู่เหลืออยู่ 4 คัน ญี่ปุ่นเอาไปใช้งาน 2 คัน ถ้าผมเอารถเครนไปขายก็คงได้เงิน 70-80 ล้านบาท เพราะเป็นชื่อของผม แต่ผมถือว่ารถเครนนี้เป็นของเขาเป็นสัญญา สุภาพบุรุษ” บุญเครือกล่าว

โครงการ Ambotovy

โครงการ เปียร์ซ้าง

(5) เติบโตสู่ความสำเร็จ

ก้าวอย่างสู่ความมั่นคง

ในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจฟองสบู่แตกในปี 2540 บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์และธนาคารกว่า 50 แห่งในเมืองไทยต้องปิดกิจการ และส่งผลให้ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ ตลอดจนบริษัทรับเหมาก่อสร้างต้องหยุดชะงักลงล้มตึงไปตามๆ กันเหมือนโดมิโน แต่ บริษัท ศรีราชาคอนสตรัคชั่นฯ กลับไม่ได้รับผลกระทบใดๆ เนื่องจากบริษัทของบุญเครือถือว่ามีฐานะการเงินที่ค่อนข้างมั่นคงแล้ว ไม่ต้องไปกู้หนี้ยืมสิน หรือได้รับผลกระทบจากค่าเงินบาทที่อ่อนตัวลง ประกอบกับบริษัทที่บุญเครือไปปฏิบัติงานส่วนใหญ่ต่างก็เป็นบริษัทที่ใหญ่โตมีฐานะที่มั่นคงเป็นปึกแผ่น ไม่ว่าจะเป็นบริษัทไทยออยล์ หรือบริษัทรับเหมาจากญี่ปุ่นและฝรั่ง

นอกจากนี้ บริษัท ศรีราชาคอนสตรัคชั่นฯ ก็ยังมีงานรับเหมาต่างๆ เข้ามาอย่างต่อเนื่อง ทั้งจากบริษัทญี่ปุ่นและฝรั่งที่เข้ามารับเหมางานในเมืองไทย รวมทั้งงานจากบริษัทในเมืองไทยอีกหลายราย เรียกว่ามีงานเข้ามาให้ทำไม่ขาดสาย ทั้งงานขยายโรงกลั่นน้ำมัน โรงงานไฟฟ้า โรงงานปิโตรเคมี โรงงานเครื่องตีพิมพ์ ฯลฯ มูลค่างานก็มีตั้งแต่ระดับหลักสิบล้านขึ้นไป จนถึงร้อยล้าน-พันล้านบาท

ตัวอย่างผลงานที่มีชื่อเสียงในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา (2544- 2554) เช่น บริษัท Bayer Thai งานประกอบและติดตั้งระบบท่อและซ่อมบำรุง ปี 2544 มูลค่างาน 150 ล้านบาท, บริษัท Japan Gas Corporation งานประกอบและติดตั้งเครื่องจักรและก่อสร้าง ปี 2545-2546 มูลค่างาน 220 ล้านบาท, บริษัท Kvaener งานประกอบและติดตั้งระบบเครื่องจักรและระบบท่อสำหรับโรงหลอม โรงกลั่น โรงผลิตกรด ปี 2546-2547 มูลค่างาน 590 ล้านบาท

บริษัท Beer Thai (เบียร์ช้าง) งานประกอบและติดตั้งเครื่องจักรและการก่อสร้างโรงงานเบียร์ช้างที่จังหวัดกำแพงเพชร ปี 2548-2549

มูลค่างาน 450 ล้านบาท, บริษัทไทยออยล์ งานประกอบและติดตั้งระบบเครื่องจักร ระบบท่อและฉนวน ปี 2550-2551 มูลค่างาน 1,440 ล้านบาท ฯลฯ

ตัวอย่างผลงานขนาดใหญ่ในเมืองไทยที่สร้างชื่อเสียงให้แก่ บริษัท ศิริราชาคอนสตรัคชั่นฯ เช่น ในปี พ.ศ. 2551 บุญเครือได้งานขยายโรงกลั่นน้ำมันไทยออยล์ขนาด 50,000 บาร์เรลต่อวัน ตอนแรกงานนี้มีบริษัทรับเหมาแห่งหนึ่งได้งานไป แต่พอเริ่มสร้างก็เกิดปัญหา เพราะบริษัทผู้ว่าจ้างต้องการให้โรงกลั่นแห่งนี้สร้างเสร็จโดยเร็ว แต่บริษัทผู้รับเหมาขอยืดเวลาออกไปอีก 7 เดือนครึ่ง จากที่ตกลงกันไว้ บริษัทผู้ว่าจ้างไม่ยอม จึงยกเลิกสัญญา สุดท้ายจึงมาให้บริษัทของบุญเครือสร้างโรงกลั่นต่อ เพราะเขามั่นใจว่าบริษัท ศิริราชาฯ ต้องทำงานเสร็จตามกำหนด งานนี้บุญเครือได้เงินมา 1,440 ล้านบาท ที่สำคัญคือโรงกลั่นสร้างเสร็จก่อนกำหนด 7 วัน ทำให้บริษัทผู้ว่าจ้างพอใจมากจึงให้เงินพิเศษอีกวันละ 1 ล้านบาท รวมเป็นเงิน 7 ล้านบาท

นอกจากนี้ในช่วง 10 ปี ที่ผ่านมา บริษัท ศิริราชาคอนสตรัคชั่น (1994) จำกัด ยังได้รับการยอมรับจากบริษัทต่างๆ ทั้งในเรื่องของผลงานยอดเยี่ยมเรื่องความปลอดภัยในการทำงาน (ดังตัวอย่างประกาศนียบัตรที่ได้รับในตาราง)

ตารางแสดงประกาศนียบัตรที่บริษัทฯ ได้รับในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา

ชื่อลูกค้า		ลักษณะโครงการ		ประกาศนียบัตรที่ได้รับ	
บริษัท ไทยผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม จำกัด (มหาชน)	นิคมอุตสาหกรรมแหลมฉบัง ศรีราชา	โครงการขยาย	ผู้รับจ้างยอดเยี่ยม		
บริษัท เอสซี (ประเทศไทย) จำกัด (มหาชน)		งานประกอบและติดตั้งระบบเครื่องจักร	ผลงานยอดเยี่ยม		
บริษัท ไทยออยล์ จำกัด (มหาชน)		ปรับปรุงและซ่อมบำรุงโรงงาน	ผลงานยอดเยี่ยม		
บริษัท ฮอร์เนติกส์ (ประเทศไทย) จำกัด (มหาชน)		Turnaround	ดำเนินการตามนโยบายด้านความปลอดภัยอย่างมีประสิทธิภาพ		
บริษัท ไทยผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม จำกัด (มหาชน)		งานประกอบและติดตั้งระบบเครื่องจักร	ผู้รับจ้างยอดเยี่ยม		
Electrowatt-Ekono (Thailand) Ltd.		สร้างโรงไฟฟ้า	ความปลอดภัยเป็นเลิศ		

เบื้องหลังความสำเร็จของ SCC

ความสำเร็จของ บริษัท ศรีราชาคอนสตรัคชั่น (1994) จำกัด หรือ ‘SCC’ ที่โด่งดังโตขึ้น ไม่อาจปฏิเสธได้ว่ามาจากมันสมองของบุญเครือ และความอุตสาหะมานะพยายามของเขา ที่ได้เต้ามาจากบริษัทเล็กๆ โดยมีทีมงานในยุคบุกเบิกเพียงแค่ 4 คน แต่อย่างไรก็ตาม บุญเครือก็ยอมรับว่าพนักงานทุกคนของเขาต่างก็มีความสำคัญและเป็นฟันเฟืองที่ทำให้เครื่องจักรอย่าง ‘SCC’ เดินเครื่องต่อไปได้

บุญเครือยกตัวอย่างว่า เมื่อก่อนเขาทำงานให้ญี่ปุ่นสำเร็จไปหลายงาน ทางญี่ปุ่นก็พอใจผลงานของเขา ที่นี้พอญี่ปุ่นได้งานใหม่ในเมืองไทย เขาก็รู้ว่าคราวนี้บริษัท SCC จะต้องได้งานใหญ่กว่าเดิมและจะต้องได้กำไรมากขึ้น เขาจึงต้องมองหาผู้จัดการที่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้มาช่วยงาน เพื่อให้การติดต่อเจรจาเป็นไปอย่างสะดวก

“เราต้องหาปากเอาไว้พูด เอาไว้เจรจา พอมีปากแล้วเราก็หาหัวหามือมาประกอบให้เป็นรูปร่าง ดึงคนที่มีความรู้ มีฝีมือมาร่วมงานแล้วงานก็จะสำเร็จ ส่วนประกอบต่างๆ ที่หามาก็ค่อยๆ โด่งดังโตขึ้นจนมาถึงทุกวันนี้ ผมต้องไปเรียกคนอื่นมาช่วย ผมไม่สามารถที่จะทำงานคนเดียวได้”

ส่วนการเลือกคนเข้ามาทำงานนั้น บุญเครือบอกว่ามันก็อยู่ที่เรา จะเลือกคนอย่างไร บางทีเราเลือกคนไม่ดีเข้ามาทำงาน ไม่นานลูกน้อง

ก็เบี้ยว แต่อาศัยว่าเขาทำงานมานานจึงดูคนออก ระหว่างที่ลูกน้องทำงาน เขาจะดูไปด้วย แล้วจึงเลือกคนที่มีความสามารถแต่ละอย่างเอามารวมกลุ่มกัน เป็นทีมงานที่มีฝีมือสู้กับบริษัทอื่นได้ เหมือนไม้ไผ่ลำเดียวเอามามัดรวมกัน พอคนงานมีความชำนาญรายได้ก็มีมากขึ้น

“พวกนี้มาใหม่ๆ ไม่ค่อยมีเงินหรอก พอบริษัทมีรายได้ก็เอามาแบ่งกัน ถ้าผมบอกจะให้ก็ต้องให้ไว้ตามที่บอก พวกลูกน้องที่เอามาช่วยงานผมก็แบ่งผลกำไรให้เป็นเปอร์เซ็นต์ ไม่คิดที่จะเอาเปรียบพวกเขาและผมก็ไม่อยากมาเถียงว่าต้องได้เงินกันเท่าไร เมื่อทำโครงการนี้ผมก็บอกให้พวกเขาไปเลย 40 เปอร์เซ็นต์จากกำไร ส่วนอีก 60 เปอร์เซ็นต์ที่เหลือเป็นของผม เพราะทุกอย่างผมลงทุนมาทั้งหมด เงินทุน ที่ดินโรงงาน เครื่องมือ ผมหามาเอง” บุญเครือเผยเคล็ดลับในการบริหารพนักงาน

ปัจจุบันมีพนักงานระดับบริหาร 11 คนที่ได้แบ่งปันผลกำไรจำนวน 40 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งในปีหนึ่งๆ บริษัท SCC จะนำผลกำไรไม่ต่ำกว่า 30-40 ล้านบาท มาให้พนักงานระดับบริหารแบ่งปันกันเอง ไม่รวมเงินเดือนประจำในแต่ละเดือน เมื่อบุญเครือแบ่งผลกำไรให้พวกเขาอย่างยุติธรรม พวกเขาก็ไม่เคยมีปัญหาในการทำงาน และส่วนใหญ่ทำงานอยู่กับบุญเครือมานานกว่า 20 ปีแล้ว บางคนมีบ้านหลังใหญ่กว่าบุญเครือเสียอีก อย่างระดับผู้จัดการบริษัท SCC ทำงานอยู่ที่นี้มานานหลายปีก็ได้เงินไปร้อยกว่าล้านบาทแล้ว แต่บุญเครือยอมรับว่าเขาเก่งสมกับราคาที่ต้องจ่ายไป

ส่วนพนักงานทั่วไป บริษัท SCC ก็จะมีสวัสดิการและจ่ายค่าแรงให้แก่พนักงานตามที่กฎหมายกำหนด นอกจากนี้ยังมีโรงอาหารให้แม่ค้ามาขายโดยไม่คิดค่าเช่า-ค่าน้ำ-ค่าไฟ เพื่อขายอาหารให้พนักงานในราคาถูก และไม่ต้องออกไปหาซื้อกินข้างนอกเพราะบริเวณที่ตั้งโรงงานหาของกินลำบาก โดยจัดโต๊ะรับประทานอาหารและสถานที่ไว้ให้เรียบร้อย บางวันบริษัทมีงานเร่งด่วนต้องทำงานล่วงเวลา หากเลยเวลา 18.00 น. บริษัทจะแจกข้าวกล่องให้ฟรี วันหนึ่งไม่ต่ำกว่า 800 กล่อง หรือตามจำนวนพนักงาน

“การทำงานทุกอย่างเราต้องมีวิธีผูกใจคน ทำอย่างไรให้เขาอยากทำงานร่วมกับเรา ผมก็ค่อยๆ ใช้สติปัญญาคิดว่าควรจะทำอย่างไรเขาถึง

จะเต็มใจทำงานให้กับเรา ผมคิดว่าทุกคนต้องเป็นเจ้าของกิจการร่วมกัน รับผิดชอบร่วมกัน เพราะไม่อย่างนั้นใครจะมาทุ่มเทการทำงาน ถ้าทุกคน เป็นลูกน้องเรา เป็นลูกจ้างอย่างเดียว หากเกิดความขัดแย้งขึ้นมาเขาเป็น ลูกจ้าง ถ้ามีการประท้วงก็ไปกันหมด แต่ถ้าเขาถือหุ้นเขาจะได้คิด เออ! เราก็เป็นเจ้าของด้วย” บุญเครือเผยแฉ่คิด

หลักการบริหารธุรกิจแบบบุญเครือ

“ถ้าคุณเป็นเจ้าของธุรกิจหรือเป็นเถ้าแก่ คุณจะมาถือตัวกูแต่ ผู้เดียวไม่ได้ เพราะงานอย่างนี้มีหลายเรื่องที่ต้องรู้ บางทีผมก็ต้องฟัง คนอื่นด้วย บางเรื่องก็ต้องยอมเขา ถ้าคุณไปออกความคิดเห็นผิดๆ แล้ว บังคับให้เขาทำผิดๆ ก็ไม่มีใครอยากทำงานด้วยหรอก คือใครเข้ามาก็ ต้องออก เราก็ไม่สามารถที่จะทำให้บริษัทเจริญเติบโตได้ เพราะเราไม่มี ความรู้ ตรงนี้มีเป็นร้อยๆ เรื่องที่เราต้องเรียนรู้ แล้วเราจะเรียนรู้มันหมด หรือ ก็ต้องอาศัยเรียนรู้จากคนอื่นไปด้วย ตามความคิดของผม ผมไม่ถือ ตัวว่าตัวเองเป็นใหญ่ ผมทำงานเพื่อมุ่งหาเงินเป็นตัวตั้งทำเพื่อมุ่งหวังให้ บริษัทมีกำไรตั้งนั้นถ้ามีปัญหาต้องช่วยกันแก้ไข”

“สิ่งที่มีค่าที่สุดของ บริษัท SCC คือ ‘คน’ หมายถึงบุคลากรที่ทำให้ เราได้มาถึงทุกวันนี้ ไม่ได้เกี่ยวกับเงิน หรือเครื่องมืออะไรหรอก เพราะของพวกนี้ไม่มีความหมาย เราต้องได้คนที่ดีมีฝีมือมาช่วยงานอย่าง การรับงานโครงการหนึ่ง ถ้าเราไปทำงานก็ต้องมีเงินค่าประกันถ้าไปรับ

งานมา 20 ล้าน ก็ต้องมีเงินประกัน 2 ล้านบาท ทีนี้ถ้าเกิดโปรเจกต์อื่นหรือบริษัทอื่นให้เงินค่าจ้างสูงกว่า แล้วพนักงานของเราลาออกไปทำงานที่อื่น เราจะทำอย่างไร? คนทำงานประเภทนี้ ต้องมีฝีมือ ไม่มีฝีมือทำไม่ได้หรอก” บุญเครือเน้นย้ำความสำคัญทางบุคลากร ของ SCC

แม้ว่าวันนี้ธุรกิจของ บริษัท SCC จะใหญ่โตขึ้น และต้องบริหารงานในรูปแบบของบริษัทสมัยใหม่ก็ตาม แต่งานบางอย่างบุญเครือก็ยังเคยชินกับการทำงานแบบเก่าๆ เหมือนเก่าแก่สมัยก่อน บุญเครือชอบไปเสาะหาคนที่จะมาร่วมงานด้วย ไปดูว่ามีนิสัยใจคอเป็นอย่างไรมีความซื่อสัตย์มากน้อยเพียงใด เพื่อหาคนที่เชื่อใจได้ มาคอยเป็นหูเป็นตา รายงานให้บุญเครือรับรู้

“งานของผมมีโอกาสรั่วไหลเยอะมาก อย่างงานในโรงงาน ลูกน้องจะทำได้เท่าไร ผมไม่สามารถที่จะไปเดินดูได้หมดหรอก เพราะกว่าจะเข้าโรงงานได้ต้องไปเปลี่ยนชุด ใส่ชุดเซฟตี้ เปลี่ยนรองเท้า มีแว่นตายุ่งยากแล้วต้องนั่งรถเข้าไปอีก บางโรงงานมีเนื้อที่เป็นพันไร่ ผมจะไปเดินอย่างไรไหว ผมก็เลยไม่ไป ให้ลูกน้องไปแทน แล้วมารายงานว่าแต่ละวันเป็นอย่างไร ลูกน้องก็จะรายงานให้ผมฟังว่ามันติดขัดตรงไหนสั่งซื้อของมาหรือยัง งานก้าวหน้าไปอย่างไร หรือหากพนักงานที่ไปทำงานที่ต่างประเทศกลับมา ผมก็จะคุยกับเขาว่างานที่นั่นเป็นอย่างไรมีปัญหาอะไรบ้าง ผมรับทราบไว้ก็พอ ไม่ต้องเข้าไปยุ่ง สมัยก่อนนี้ผมยังไปดูที่หน้างานบ้าง เดียวนี้ผมก็ไม่ได้เข้าไปดู ปล่อยให้ทีมงานทำกันเองเขาเก่งกันทุกคน”

นอกจากนี้ในการจ้างงานในตำแหน่งที่สำคัญๆ เช่น วิศวกร บุญเครือบอกว่า บริษัท SCC จะไม่รับวิศวกรเป็น permanent คือไม่รับเป็นพนักงานประจำ แต่จะทำเป็น contract หรือสัญญา 2 ปี พอครบ 2 ปี ถ้าผลงานดีก็ต่อสัญญาจ้างไปอีก 2 ปี

“เวลาผมจะรับใครเข้ามาทำงานด้วย ผมต้องดูด้วยตัวผมเองเสมอ ผมจะดูว่าคนคนนี้มีคุณสมบัติไหม? ความซื่อสัตย์ต้องมาก่อนเพราะคนบางคนก็คิดจะเอาแต่เงิน อยากรไ้หนุนไ้นี้ แต่ไม่สู้งาน”

บุญเครือยกตัวอย่างว่ามีผู้จัดการคนหนึ่งของ SCC เคยเป็นซุเปอร์ไวเซอร์ของบริษัทไทยออยล์มาก่อน มีเงินเดือน 70,000 บาท แต่หลายปีก่อนเกิดอุบัติเหตุไฟไหม้ในโรงงานที่เขารับผิดชอบจึงถูกไทยออยล์ไล่ออก โดนยึดบ้านยึดทรัพย์สิน แล้วยังมีปัญหาเรื่องคดีความอีก เพื่อนสนิทของบุญเครือที่ไทยออยล์จึงพามาฝากงานกับบุญเครือที่ SCC

“ตอนแรกผมให้เงินเดือน 25,000 บาท น้อยกว่าไทยออยล์หลายเท่า แต่ทำไปทำมาเขาก็ดูแลงานให้ SCC เป็นอย่างดี มีความซื่อสัตย์ตอนนี้ตั้งตัวได้แล้ว บางปีเขาได้เงินจากผมไปเกือบ 1 ล้านบาท บางปีผมก็ให้รถ ซึ่งคนลักษณะแบบนี้จะไม่คิดหนีไปไหนและไม่โกงด้วย เพราะเขาต้องสู้ตาย เหมือนกับว่าเขากำลังจะจมน้ำ แล้วเราไปดึงเขารขึ้นมา”

ปุ๋ยมะพร้าว

นอกจากหลักการบริหารงานบุคคลของบุญเครือที่นำมาใช้จากประสบการณ์ในการทำงานดังกล่าวมาข้างต้นแล้ว ในด้านการบริหารการเงินและบัญชีของบริษัท SCC บุญเครือก็พยายามที่จะหาทางอุดหนุนรัฐวิสาหกิจ โดยเฉพาะงานด้านการจัดซื้อ เพราะปีหนึ่งๆ บริษัท SCC จะต้องซื้อสินค้าและวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ เป็นเงินประมาณ 1,000 ล้านบาท หากรัฐวิสาหกิจไปสัก 10% ก็คิดเป็นเงินถึง 100 ล้านบาท!

ที่ผ่านมาบุญเครือจะเป็นคนกำหนดว่าควรซื้อของอะไรบ้างจากแหล่งใด และราคาควรเป็นเท่าใด จากนั้นฝ่ายจัดซื้อของบริษัทจะเป็นผู้ดำเนินการต่อไป แต่ในขั้นตอนการสั่งซื้อจริงวิศวกรของบริษัทจะบอกฝ่ายจัดซื้อว่าให้ไปซื้อของอะไรบ้าง ที่ร้านนั้น ร้านนี้ แต่เมื่อบุญเครือดูแล้วบางครั้งก็พบว่าราคาที่ซื้อมาแพงเกินไป หากจะไปจ้างคนเก่งๆ มาอยู่ฝ่ายจัดซื้อก็เกรงว่าจะไม่คุ้มค่าจ้างและอาจมีช่องทางรัฐวิสาหกิจ

ดังนั้นบุญเครือจึงตั้งบริษัทขึ้นมาใหม่ โดยดึงเอาหลานของบุญเครือที่เรียนจบจากมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจหรือ ABAC มาดูแลและให้ถือหุ้น 20% บุญเครือถือ 40% และอีก 40% จะคืนกำไรให้บริษัท SCC ทำให้บริษัทลดค่าใช้จ่ายด้านการจัดซื้อไปได้หลายสิบล้านบาท เช่นในการซื้อเนื้อตครั้งหนึ่งจำนวน 200,000 ตัว วิศวกรของบริษัทส่งรายชื่อมาให้ฝ่ายจัดซื้อเลือกจำนวน 3 บริษัท บริษัทแห่งหนึ่งเสนอราคาที่มาที่ 16 ล้านบาท บุญเครือจึงให้หลาน

เชื้อไปที่เมืองจีน เมืองจีนเสนอราคามาแค่ 6 ล้านบาท แต่ทางวิศวกรของ SCC ไม่พอใจ หาว่าไปซื้อของจีนคุณภาพไม่ดี

“ผมให้หลานนั่งเครื่องบินไปเมืองจีน ไปเอาตัวอย่างมาดู จนวิศวกรยอมรับ แต่ผมไม่ได้ให้บริษัท SCC ซื้อโดยตรง โดยให้บริษัทที่ตั้งขึ้นมาใหม่ไปซื้อมา พอซื้อมาแล้วก็มาขายต่อให้บริษัท SCC ในราคา 8 ล้านบาท คือเอากำไรด้วย แต่บริษัท SCC ก็ยังประหยัดเงินไปได้หลายล้านบาท และบริษัท SCC ยังได้คืนกำไรอีก 40% ส่วน 20% ก็เป็นของคนที่ดีต่อ และ 40% ก็เป็นของผม ใครก็มาว่าผมไม่ได้เพราะผมสามารถหาซื้อของได้ในราคาที่ถูกที่สุดและก็เป็นการรักษาผลประโยชน์ให้บริษัท SCC ด้วย” บุญเครือเผยถึงวิธีการประหยัดต้นทุนให้บริษัทชนิดที่ไม่มีตำราบริหารธุรกิจเล่มใดเคยสอนมาก่อน แถมยัง Win...Win...กันทุกฝ่าย

อีกตัวอย่างหนึ่ง คือ การซื้อถังแก๊ส 3,000 ลูก เพื่อนำไปใช้ในงานเชื่อมโลหะที่ประเทศมาดากัสการ์ เนื่องจากประเทศในทวีปแอฟริกาส่วนใหญ่จะขาดแคลนวัสดุอุปกรณ์ในการก่อสร้างแทบทุกชนิด แม้แต่ตะปูที่นั่นก็ยังคงนับตัวขาย ตอนแรกบุญเครือสอบถามราคาค่าเช่าถังแก๊สในเมืองไทย ปรากฏว่าราคาเช่าตกลูกละ 1,200 บาทต่อเดือน ไม่รวมแก๊ส เมื่อแก๊สหมดก็ต้องบรรทุกใส่เรือกลับมาเติมที่เมืองไทยใช้เวลาเที่ยวละ 1 เดือน รวมแล้วต้องใช้เวลาวิ่งไป-กลับมาเติมแก๊ส 3 เดือนต่อรอบ เสียค่าเช่าเฉพาะถังแก๊ส 3,600 บาทต่อลูก

บุญเครือจึงให้บริษัทที่หลานของคุณดูแลไปซื้อถังแก๊สที่ประเทศจีนราคาถูกละ 4,000 บาท ซื้อมาทั้งหมด 3,000 ลูก รวมเป็นเงิน 12 ล้านบาท แล้วมาเติมแก๊สที่เมืองไทย เวลาใช้หมดก็ส่งถังเปล่ากลับมาเติมแก๊ส ส่วนค่าขนส่งถังที่จ้างเป็นคนออกเงินแล้วส่งใส่ตู้คอนเทนเนอร์ครั้งละ 160 ลูก ทำให้ประหยัดเงินไปได้ถึง 50 ล้านบาท เพราะระยะเวลาทำงานหนึ่งปีครึ่งหรือ 18 เดือน หากเช่าถูกละ 1,200 บาท จำนวน 3,000 ลูก ระยะเวลา 18 เดือน ก็จะเป็นเงินค่าเช่าทั้งหมดประมาณ 64.8 ล้านบาท แต่บุญเครือซื้อถังแก๊สทั้งหมดเพียง 12 ล้านบาท หรือหากเสร็จงานแล้วและไม่ได้ใช้ต่อก็ยังสามารถขายถังแก๊สได้อีกถูกละ 2,000 บาท ก็ยังมีคนมาแย่งกันซื้อ

“นี่เป็นสาเหตุหนึ่งที่ผมจะต้องมานั่งเป็นปู่โสมเฝ้าทรัพย์รักษาผลประโยชน์ให้บริษัท SCC เพราะเมื่อบริษัท SCC ซื้อของได้ถูกกว่าใครก็เหลือมาก เวลาที่แบ่งผลกำไรตอนสิ้นปี พวกหุ้นส่วนและพนักงานก็จะได้ส่วนแบ่งมากตามไปด้วย ไม่ใช่ผมได้คนเดียว หรือผู้สั่งซื้อได้คนเดียว แต่เป็นผลดีกับทุกฝ่าย” บุญเครือกล่าว

ส่วนการดูแลทางด้านบัญชีนั้น ปัจจุบันบุญเครือให้คุณบุญล้อมซึ่งเป็นน้องสาว มาช่วยดูแลให้ น้องสาวคนนี้เคยทำงานเป็นสมุห์บัญชีของบริษัทยาเซริงมานาน 30 ปีแล้ว พอเกษียณจากที่ทำงานเดิมบุญเครือจึงชวนเธอมาช่วยงานที่บริษัท SCC เพราะเห็นว่าอย่างน้อยก็เป็นพี่น้องกัน เธอคงจะไม่โกง เพราะบุญเครือเคยจ้างฝ่ายบัญชีมาดูแลแต่ก็โดนโกงไปเยอะ เรื่องเงินจึงไว้ใจใครไม่ได้ ต้องพยายามดูแลให้รู้ว่าปลอดภัยทุกเวลา

(6) ผลงานที่ต่างชาติต้องยอมรับ

โกยเงินดอลลาร์เข้าประเทศ

การทำงานกับบริษัทต่างชาติทั้งญี่ปุ่นและฝรั่ง เช่น งานขยาย โรงกลั่นน้ำมันและงานก่อสร้างโรงไฟฟ้าต่างๆ ในช่วงสิบกว่าปีที่ผ่านมา ถือเป็นใบเบิกทางทำให้บริษัทศรีราชา คอนสตรัคชั่น (1994) จำกัด หรือ ‘SCC’ ได้รับการยอมรับจากบริษัทรับเหมาต่างชาติ ทั้งในเรื่องของผลงาน ความรับผิดชอบ ไม่มีงานซ้ำ ไม่มีงานต้องแก้ไข และที่สำคัญไม่มี การทิ้งงาน หรือทำให้เจ้าของงานต้องปวดหัว ทุกงานเสร็จทันเวลา บางงานเสร็จก่อนกำหนดด้วยซ้ำ จนเจ้าของงานพึงพอใจเพิ่มเงินพิเศษ ให้อีกหลายล้านบาท บางบริษัทเมื่อเสร็จงานแล้วก็ยกเครื่องจักร และ อุปกรณ์ต่างๆ ให้ฟรี ‘SCC’ เป็นที่รู้จักของบริษัทต่างชาติ ทำให้มีโอกาส ไปบุกเบิกงานในต่างประเทศทั้งในเอเชีย และแอฟริกา โกยเงินดอลลาร์ เข้าประเทศมาแล้วมากมาย หากคิดเป็นเงินไทยก็ไม่ต่ำกว่า 10,000 ล้านบาท

บุญเครือเล่าว่า บริษัท ศรีราชา คอนสตรัคชั่น (1994) จำกัด เริ่มออกไปรับงานก่อสร้างในต่างประเทศ เมื่อประมาณ 6-7 ปีที่ผ่านมา โดยเริ่มรับงานก่อสร้างโรงกลั่นน้ำมันที่ประเทศการ์ต้าในตะวันออกกลาง ในปี 2549 งานนี้บริษัท Japan Gas Corporation (JGC) ซึ่งเป็นบริษัท รับเหมาก่อสร้างที่ใหญ่ติดอันดับ 1 ใน 4 ของประเทศญี่ปุ่น และเคยร่วมงานกับ SCC มาแล้วที่เมืองไทย หลายงานเป็นผู้ประมูลงานได้เมื่อเห็น ผลงานมาแล้วว่า SCC จะทำงานนี้ได้ จึงได้ชวนบุญเครือไปสร้างโรงกลั่น น้ำมันที่ประเทศการ์ต้า งานนี้ SCC ได้เงินมา 500 ล้านบาท

จากนั้น SCC จึงไปรับเหมางานที่ประเทศชูดาน และมาดากัสการ์ ในทวีปแอฟริกา รวมทั้งงานประเทศสิงคโปร์ และญี่ปุ่น งานส่วนใหญ่ เป็นงานก่อสร้างโรงงานอุตสาหกรรมหนักแบบครบวงจร เช่น งานโครงสร้างเหล็กสำหรับรองรับเครื่องจักรในอุตสาหกรรมต่างๆ งานติดตั้ง และวางระบบท่อก๊าซ ท่อลำเลียงของเหลว งานประกอบ และติดตั้งถังบรรจุของเหลว ฯลฯ ลูกค้านำส่วนใหญ่เป็นโรงงานอุตสาหกรรมปิโตรเคมี โรงไฟฟ้า โรงกลั่นน้ำมัน และโรงงานถลุงแร่

ในปี 2551 บริษัท SCC ได้ไปรับเหมางานที่ประเทศมาดากัสการ์ ทวีปแอฟริกา ซึ่งมีภูมิประเทศเป็นเกาะอยู่ในมหาสมุทรอินเดีย เป็นงานก่อสร้างโรงงานถลุงแร่ निकเกิล และโคบอลต์ ชื่อ Ambatovy ถือเป็นโครงการเหมืองแร่ที่ทันสมัยที่สุดแห่งหนึ่งของโลกตั้งอยู่ที่เมือง Tomasina ด้วยวงเงินลงทุนเกือบ 4 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ สามารถผลิต निकเกิล ได้ประมาณ 60,000 ตันต่อปี โคบอลต์ 5,600 ตันต่อปี และแอมโมเนีย ซัลเฟต 190,000 ตันต่อปี

โรงงานถลุงแร่ **Ambatovy** เป็นโครงการร่วมทุนระหว่างบริษัท Sherritt ประเทศแคนาดา บริษัท SNC Lavaline บริษัทซูมิโตมิ ประเทศญี่ปุ่น และบริษัท Korea Resource ประเทศเกาหลีใต้ ซึ่งงานที่บริษัท SCC ของบุญเครือได้รับมานี้ก็เนื่องมาจากเครดิตผลงานที่ผ่านมา คือมีวิศวกรของบริษัทฝรั่งแห่งหนึ่งที่เคยมาทำงานในโรงกลั่นน้ำมัน เอสโซ่ในเมืองไทย ได้เห็นผลงานของบริษัท SCC ว่ามีมาตรฐานสามารถทำงานระดับโลกได้ เมื่อวิศวกรฝรั่งรายนี้ไปทำงานกับบริษัทแคนาดาในโครงการ **Ambatovy** ที่ประเทศมาดากัสการ์จึงได้ชักชวนให้บุญเครือไปร่วมงาน

โครงการ **Ambatovy** เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่เดือนมิถุนายน ปี 2551 ซึ่งกำหนดการแต่เดิมจะก่อสร้างแล้วเสร็จภายในระยะเวลา

18 เดือน แต่ต่อมาทางโครงการได้ขยายงานออกไป คาดว่าการก่อสร้างทั้งหมดจะแล้วเสร็จภายในปี 2555 นี้ มูลค่างานที่บริษัท SCC ได้รับทั้งหมดประมาณ 7,000 ล้านบาทเศษ เป็นงานก่อสร้างโครงสร้างโรงถลุงเหล็ก งานประกอบและติดตั้งระบบท่อก๊าซ ติดตั้งถังบรรจุ เครื่องจักร และอุปกรณ์ต่างๆ (เป็นโครงการเดียวกับที่ต้องใช้ถังแก๊ส 3,000 ลูก) โดยบริษัท SCC ส่งคนงานไทยไปทำงานในช่วงแรกประมาณ 1,000 คน ปัจจุบันยังเหลือคนงานไทยที่ทำงานอยู่ในโครงการนี้อีกประมาณ 350 คนถือเป็นโครงการขนาดใหญ่ระดับโลกของ SCC ที่บุญเครือมีความภาคภูมิใจมาก

“โครงการที่มาดากัสการ์ของ SCC ได้รับคำชมเชยทั้งจากบริษัทที่รับเหมาก่อสร้าง และจากกงสุลใหญ่ที่ไปเยี่ยมเยียนคนงานไทยหลายครั้งว่ามีผลการทำงานที่ดี คนงานไทยมีฝีมือ มีความขยันขันแข็ง ส่วนคนงานไทยที่ SCC ส่งไปทำงานต่างประเทศ เราก็มักไม่เคยเก็บเงินค่าหัวคิวแม้แต่บาทเดียว” บุญเครือกล่าว

ส่งคนไปทำงานที่มาดากัสการ์

สถานกงสุลใหญ่มาดากัสการ์ออกเยี่ยมแรงงานไทย

เมื่อวันที่ 19-21 สิงหาคม 2553 นายโรดร์ม คังชมณี กงสุลใหญ่ประจำประเทศมาดากัสการ์และเจ้าหน้าที่ได้เดินทางไปเยี่ยมแรงงานไทย ซึ่งทำงานอยู่ บริษัท ศรีราชาคอนสตรัคชั่น ในโครงการ Ambatovy ที่เมืองทามาเซีย

บริษัท ศรีราชาคอนสตรัคชั่น เป็นบริษัทรับเหมาช่วงในการก่อสร้างโรงงานถลุงแร่ निकิล และโคบอลต์ของโครงการ Ambatovy ซึ่งมีงานก่อสร้างประมาณร้อยละ 40 ของโครงการ ส่วนใหญ่เป็นงานด้านโครงสร้างและระบบท่อต่างๆ โดยมีการจ้างงานแรงงานไทยเท่านั้นจำนวน 400 คน ทั้งนี้บริษัทรับเหมาช่วงในโครงการ Ambatovy นอกจากบริษัทไทยแล้วยังมีบริษัทต่างชาติที่รับงานอยู่ขณะนี้คือ บริษัทจากแอฟริกาใต้ เกาหลีใต้ (แรงงานส่วนใหญ่เป็นชาวฟิลิปปินส์มีประมาณ 1,000 คน) และจีน สำหรับบริษัท ศรีราชา มีความชำนาญในการก่อสร้างโรงงานในการผลิตผลงานที่สำคัญ อาทิ โรงกลั่นน้ำมันที่ประเทศกาตาร์ และปัจจุบันกำลังก่อสร้างโรงกลั่นน้ำมันที่ประเทศสิงคโปร์

กงสุลใหญ่ฯ และคณะได้พบปะกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหาร วิศวกรระดับหัวหน้างาน และแรงงานไทยเกือบทั้งหมด โดยกงสุลใหญ่ฯ ได้กล่าวชื่นชมการปฏิบัติหน้าที่ของแรงงานไทยที่ผู้บริหาร Ambatovy ได้กล่าวชมเมื่อครั้งเดินทางไปเยี่ยมชมโครงการว่าแรงงานไทยได้ดำเนินงานด้วยดีไม่มีปัญหาใดๆ และจะแล้วเสร็จตามแผนงาน แรงงานไทยทำหน้าที่ผู้แทนของประเทศได้เป็นอย่างดี และแจ้งให้ทราบว่าการกงสุลใหญ่อยินดีบริการทางด้านกงสุล รวมทั้งรับฟังปัญหาต่างๆ ของแรงงานไทย นอกจากนั้นได้เชิญชวนให้แรงงานไทยไปลงทะเบียนในสิทธิเลือกตั้งนอกราชอาณาจักร และยังได้แจ้งให้แรงงานไทยทราบถึงสถานการณ์ทางการเมืองและเศรษฐกิจของไทยซึ่งกำลังมีแนวโน้มที่น่าจะเป็นไปในทางที่ดีสำหรับแรงงานไทยด้วย

แรงงานไทยที่เดินทางไปทำงานในบริษัท ศรีราชา ไม่ต้องเสียค่าหัวแต่อย่างใด เสียแต่ค่าหนังสือเดินทางและค่าตรวจสุขภาพ (800 บาท) เท่านั้น สำหรับค่าเดินทางและบัตรโดยสารเครื่องบิน บริษัทฯเป็นผู้รับผิดชอบ ส่วนเงินเดือนส่วนหนึ่งจะจ่ายเป็นเงินบาท โดยโอนเข้าบัญชีของแรงงานที่ประเทศไทย และอีกส่วนหนึ่งรวมทั้งค่าล่วงเวลาที่อาจจะได้รับ บริษัทฯจะจ่ายให้แรงงานเป็นเงินสดท้องถิ่น ทั้งนี้เมื่อแรงงานทำงานครบ 12 เดือน สามารถเดินทางกลับประเทศไทยได้ โดยบริษัทรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการเดินทางให้พร้อมกับให้สถานที่ 2-3 สัปดาห์ โดยได้รับเงินเดือนในอัตราแรงงานของบริษัทฯ ที่ทำงานในประเทศไทย

ในโอกาสดังกล่าวกงสุลใหญ่ฯ และคณะได้เข้าเยี่ยมชมสถานที่พักของแรงงาน ซึ่งแต่ละชาติตั้งแยกกันอยู่ สถานที่มีความสะอาด สบาย สะอาด และติดเครื่องปรับอากาศ และมีพนักงานทำความสะอาด และบริการซักผ้า แรงงานไทยพักอยู่ห้องละ 3 คน ทานอาหารที่ห้องทานอาหารรวม ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายทั้ง 3 มื้อ ซึ่งทางโครงการฯ ได้ผ่อนผันให้แรงงานไทยสามารถทำอาหารและปลูกผักสวนครัวได้บ้าง ทั้งนี้ บริษัท ศรีราชา เข้มงวดเรื่องระเบียบวินัย อาทิ ห้ามนำเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้าห้องพัก ต้มได้เฉพาะสถานที่ที่จัดไว้โดยไม่ปะปนกับแรงงานประเทศอื่น เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาทะเลาะวิวาท ห้ามเล่นการพนัน อนุญาตให้แรงงานสามารถเข้าเมืองเพื่อซื้อของใช้ส่วนตัวได้เพียงเดือนละ 1 วัน

เดิมงานก่อสร้างของบริษัท ศรีราชา กำหนดแล้วเสร็จภายในปี 2553 แต่โครงการล่าช้าทำให้ต้องเลื่อนกำหนดงานเสร็จออกเป็นเดือนพฤษภาคม 2554 และคาดว่าจะมีแรงงานไทยเดินทางเข้ามาเพิ่มอีกประมาณ 100 คน

ปัจจุบันมีแรงงานไทยทำงานก่อสร้างภายใต้การบริหารจัดการของ
บริษัท ศรีราชาคอนสตรัคชั่น (1994) จำกัด
ประมาณ 1,000 คน

ในปี 2552 บริษัท SCC ได้รับเหมางานก่อสร้างโรงกลั่นน้ำมันที่ประเทศสิงคโปร์ ชื่อโครงการ Singapore Parallel train มูลค่างานประมาณ 1,000 ล้านบาท เป็นโครงการของบริษัท Exxon Mobil ซึ่งบริษัท Foster Wheeler Parsons จากอเมริกาเป็นผู้รับเหมางานหลักจึงได้ว่าจ้างให้บริษัท SCC ที่เคยร่วมงานกันที่เมืองไทยมาก่อนให้ไปรับงานก่อสร้างโรงกลั่นที่ประเทศสิงคโปร์ ถือเป็นอีกงานหนึ่งที่บริษัทต่างชาติให้การยอมรับผลงานของ SCC

บุญเครือเล่าว่า บางครั้งบริษัท SCC ก็ไปรับงานมาจากบริษัทต่างชาติแล้วจ้างให้อีกบริษัทหนึ่งทำต่อเช่นกัน ซึ่งอาจเป็นงานที่บริษัทไม่มีความเชี่ยวชาญในเรื่องนั้นๆ หรือไม่สามารถทำงานได้ในเวลานั้น เช่น งานหุ้มฉนวนกันความร้อนที่ประเทศมาดากัสการ์ ราคา 7 ล้านดอลลาร์แต่งานนี้บริษัทไม่มีความรู้ทำเองไม่ได้ บุญเครือจึงไปจ้างบริษัทอื่นให้มาทำ บริษัทนี้เรียกราคามา 3 ล้านดอลลาร์แล้วยังได้กำไร แต่ไม่รู้เท่าไรไร ส่วนบุญเครือก็ได้กำไรมาประมาณ 4 ล้านดอลลาร์ เรียกว่าพอใจ หรือ Win...Win..กันทุกฝ่าย

มีบางครั้งเหมือนกันที่บุญเครือต้องปฏิเสธเงินดอลลาร์ ไม่ใช่ว่าเขารวยแล้วหยิ่ง แต่เขาก็ต้องดูเงื่อนไขในการทำงานของประเทศนั้นๆ ด้วยเช่นกัน เช่น มีบริษัทแห่งหนึ่งติดต่อให้บุญเครือไปทำงานที่ประเทศเวียดนาม เพื่อสร้างโรงกลั่นน้ำมัน แต่บุญเครือต้องปฏิเสธเพราะเวียดนามอนุญาตให้เอาคนที่ไม่มีฝีมือไป เอาช่างผู้ชำนาญการไปได้ แต่พวกกรรมกรไม่ให้เอาไป ต้องจ้างแรงงานของเขาเพราะค่าแรงถูกกว่า

“แล้วผมจะไปส่งงานอย่างไร ส่งงานภาษาเวียดนามหรือ? เราต้องการชั่วคราว ถ้าไปทำแล้วไม่จ่ายเงิน ขนของออกมาก็ไม่ได้อีก มันก็มีความเสี่ยงอีก ผมเลยไม่รับงานของเขา แค่ว่าผมรับงานอยู่ตอนนี้เงินมันได้แน่ๆ ยังไม่ถึงงวดหนึ่งเขาก็จ่ายมาแล้ว ทั้งงานที่ประเทศสิงคโปร์ ประเทศมาดากัสการ์ เช่น งานที่ประเทศสิงคโปร์ บริษัท SCC ได้กำไรเดือนหนึ่งประมาณ 2 ล้านเหรียญสิงคโปร์ คิดเป็นเงินไทยประมาณ 40-50 ล้านบาท รวมทั้งงานเล็กๆ ในประเทศไทย ที่ SCC ได้มาเดือนละ 6-7 ล้าน” บุญเครือแจงเหตุผลที่ต้องปฏิเสธเงินดอลลาร์ที่เวียดนาม

นอกจากการรับเหมางานจากบริษัทต่างชาติที่บริษัท SCC ออกไปทำงานในต่างประเทศแล้ว บุญเครือยังมีความคิดที่อยากจะนำบริษัท SCC ไปร่วมทุนกับต่างชาติ เพื่อที่จะขยายออกไปสู่ต่างประเทศให้มากยิ่งขึ้น เช่น บริษัท Japan Gas Corporation (JGC) ซึ่งเป็นบริษัทรับเหมาก่อสร้างที่ใหญ่ติดอันดับ 1 ใน 4 ของประเทศญี่ปุ่น รับงานทั่วโลกครั้งละเป็นหมื่นล้านบาท จนถึงแสนล้านบาท ซึ่งบุญเครืออยากให้เข้ามาเป็นพาร์ทเนอร์ร่วมทุนกับ บริษัท SCC เพราะงานของ JGC มีมากจะได้กระจายงานมาให้ บริษัท SCC ของบุญเครือ

ที่ผ่านมา บริษัท SCC ทำงานร่วมกับ JGC มาเกือบ 20 ปีแล้ว ตั้งแต่สร้างโรงกลั่นน้ำมัน แต่ยังไม่ได้ร่วมทุนกัน โดย บริษัท JGC จะมาจ้าง บริษัท SCC ให้ทำงานในลักษณะของ Sub-contractor และเมื่อเร็วๆ นี้ บริษัท JGC ก็มาจ้าง SCC ให้ไปสร้างโรงงานไทยคาร์บอนอีก

“ตั้งแต่เริ่มทำงานรับเหมา ผมสร้างความพึงพอใจและความไว้วางใจให้ลูกค้า ทำให้ลูกค้ามอบงานให้ผมทำอย่างต่อเนื่องและให้เงินเพิ่มเป็นพิเศษ อีกทั้งยกเครื่องมืองานช่างให้แก่ผมไว้มากมาย ถือเป็นสิ่งตอบแทนพิเศษ ผมได้เครื่องมือจากบริษัทญี่ปุ่น บริษัทฝรั่งเศสไม่น้อย ของฟรีทั้งนั้น ซึ่งผมนำมาต่อยอดสร้างงาน สร้างรายได้เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก” บุญเครือพูดถึงผลงานของ SCC ที่ได้รับการยอมรับจากต่างชาติ

ประสบการณ์จากต่างแดน

ครั้งหนึ่งบริษัท SCC ของบุญเครือไปทำงานรับเหมาที่ประเทศมาดากัสการ์ ได้รับค่าจ้างเป็นเงินดอลลาร์สหรัฐ โดยบริษัทฝรั่งเศสจ้างให้ทำงานในราคา 7 ล้านดอลลาร์ แล้วบุญเครือก็ไปจ้างบริษัทแห่งหนึ่งมารับเหมางานต่ออีกที เมื่องานเสร็จบุญเครือเหลือกำไรสุทธิ 3 ล้านดอลลาร์ ตอนนั้น 1 ดอลลาร์แลกเป็นเงินไทยได้ 32 บาท แต่โชคดีที่บุญเครือได้ตกลงกับฝรั่งก่อนแล้วว่าต้องจ่ายเงินที่ดอลลาร์ละ 34 บาท ไม่ว่าฝรั่งจะจ่ายเงินตอนไหน หรือค่าเงินบาทจะแข็งหรือจะอ่อน

“ผมตกลงกับฝรั่งไว้ตั้งแต่แรก ตอนนั้นผมจึงได้เงินมา 102 ล้านบาท แทนที่จะได้ 96 ล้านบาท ได้เพิ่มมา 6 ล้านบาท เหตุการณ์นี้ผมได้กำไร แต่ก็มีที่ผมขาดทุนเรื่องอัตราแลกเปลี่ยนเหมือนกัน ตอนนั้นบริษัทญี่ปุ่นว่าจ้าง SCC ไปทำงานในโรงงานแยกแก๊สที่ประเทศกาตาร์ ค่าจ้าง 5 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ญี่ปุ่นจ่ายเงินมาให้ก่อน 1 ล้านดอลลาร์ อีก 4 ล้าน

ดอลลาร์จ่ายในงวดต่อไป ที่นี้ตอนตกลงกันอัตราแลกเปลี่ยน 1 ดอลลาร์เท่ากับ 38 บาท พอถึงเวลาจ่ายเงินอีก 4 ล้านดอลลาร์อัตราแลกเปลี่ยนเหลือ 33 บาท ทำให้ผลขาดทุนกำไรไปดอลลาร์ละ 5 บาท เป็นเงิน 20 ล้านบาทที่ต้องขาดทุนไป ตอนนั้นผมไม่ได้คุยกับญี่ปุ่นเรื่องอัตราแลกเปลี่ยนคงที่ไว้ก่อน ผมไม่รู้ว่าจะต้องมาเจอสถานการณ์แบบนี้” บุญเครือเล่าถึงประสบการณ์ที่ไม่เคยลืม

นอกจากนี้ในการทำงานที่ต่างประเทศ บุญเครือก็จะต้องมีการเจรจาตกลงต่อรองกับบริษัทต่างชาติให้ชัดเจน ว่าเรามีความต้องการอย่างไร เพื่อการทำงานจะได้สะดวกขึ้น เช่น งานที่ประเทศมาดากัสการ์ บุญเครือก็ต้องรองกับฝรั่งไปว่าต้องหาที่พักให้คนงานของ SCC อยู่ พร้อมทั้งมีรถรับ-ส่งคนงานให้ด้วย

“ผมไม่รู้จักพื้นที่ของประเทศนี้ รวมทั้งเรื่องเครื่องมือ เครื่องใช้ เมื่อไปถึงศุลกากร เราต้องได้รับการงดเว้น ไม่ต้องเสียภาษี ของที่เราต้องการส่ง เราจะไปกองไว้ ให้เขามาขนเอาไปเอง แล้วเราก็แจ้งว่าจะเอาตู้คอนเทนเนอร์ก็ตู้เดียวบริษัทเรือก็มาขนไปเอง ฝรั่งก็จะจัดการส่งให้เรา” บุญเครือเล่าเรื่องการต่อรอง

ส่วนการต่อรองเรื่องราคาค่ารับเหมางานนั้น บุญเครือกล่าวว่า งานที่ SCC ทำเป็นงานที่ยาก ซึ่งมีน้อยรายที่จะทำงานแบบนี้ได้ ดังนั้นเวลาที่จะรับงานใครบุญเครือจะดูว่าลูกค้ารายนี้เขาสามารถเรียกราคาได้หรือไม่ ถ้าเรียกราคาไม่ได้ ทำไปก็ไม่คุ้ม เขาก็จะไม่ทำการเสนอราคา

เพราะโดยทั่วไปงานของ SCC จะมีกำไรสูงพอสมควร

“อย่างงานที่ประเทศมาดากัสการ์ ซึ่งอยู่ในแถบทวีปแอฟริกา บริษัทแควแคนาดา แควยุโรป เขาไม่ยอมไปทำงานที่นั่นหรอก เขากลับอันตราย ภูมิประเทศก็กันดารด้วย แล้วเป็นประเทศที่ไม่มีอะไรเลยทุกอย่างไม่มี เหล็กก็ไม่มี ต้องซื้อจากบ้านเราไป ตะปู้ยังต้องนับตัวขายเลยไปทำงานที่นั่นคิดดูผมต้องเตรียมทุนไปเท่าไร ถ้าเพื่อผมคิดราคาถูกๆ ผมก็เจ๊ง เฉพาะของที่ต้องซื้อไปก็หลายร้อยล้านบาท”

จากประสบการณ์ที่บุญเครือออกไปรับเหมางานที่ต่างประเทศ บุญเครือให้ความเห็นว่า ปัจจุบันแรงงานไทยมีมาตรฐานฝีมือผู้แรงงานประเทศอื่นได้ทั่วโลก แต่ว่าแรงงานไทยยังมีข้อบกพร่อง คือ

1. พูดภาษาอังกฤษไม่ได้
2. ขอบทะเลาะเบาะแว้ง ชอบกินเหล้าเมาแล้วต่อยกัน

“ตรงนี้ถ้าปรับปรุงได้จะทำให้คนงานไทยชั้นหนึ่งเลย ไม่เป็นรองประเทศใด เพราะว่าใครต่อใครก็มาจ้างงานเรา ลองมองดูประเทศเพื่อนบ้าน เช่น แรงงานประเทศเวียดนามก็มีฝีมือสู้เราไม่ได้ แรงงานพม่าที่มาอยู่บ้านเรามีแต่กรรมกร ช่างปูน ช่างไม้ งานเหล็กทำไม่เป็น งานเหล็กของประเทศกัมพูชา อินโดนีเซีย พอทำได้ ตอนนี้อย่างประเทศสิงคโปร์ก็เอาคนงานของผมไปหลายคน ผมมองดูแล้วแรงงานในอาเซียนประเทศไทยชั้นหนึ่ง” บุญเครือให้ความเห็น

พิธีเปิดการซื้อขายหลักทรัพย์วันแรกของ บริษัท SCC กรกฎาคม พ.ศ. 2555

(7) ก้าวอย่างสู่บริษัทมหาชน

จากบริษัทรับเหมาก่อสร้างสู่ตลาดหลักทรัพย์

นับจากที่บุญเครือลาออกจาก บริษัทไทยออยล์ ในปี 2521 เปลี่ยนฐานะตัวเองจากลูกจ้างกินเงินเดือนประจำ แล้วก่อตั้งบริษัทรับเหมาก่อสร้าง เล็กๆ น้อยๆ ด้วยตัวเอง เริ่มจากงานรับเหมาก่อสร้างให้ไทยออยล์ที่มีรายได้เพียงเดือนละ 20,000 กว่าบาท จนได้เติบโตขึ้นมาเป็นบริษัทรับเหมาก่อสร้างขนาดใหญ่ทั้งในประเทศ และต่างประเทศไม่ต่ำกว่า 50 โครงการ เป็นเครื่องยืนยัน

ตลอดระยะเวลากว่า 30 ปีที่ผ่านมาถือเป็นบทพิสูจน์ถึงความสำเร็จในชีวิตของบุญเครือ เขมาภีร์รัตน์ ได้เป็นอย่างดี แต่เขาก็ยังไม่ยอมหยุดการเติบโตของ บริษัท ศรีราชาคอนสตรัคชั่น (1994) จำกัด หรือ SCC เอาไว้เพียงเท่านั้น

ในปี 2554 ที่ผ่านมานี้ บุญเครือได้นำบริษัท SCC เข้ายื่นจดทะเบียนต่อตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น

‘บริษัท ศรีราชาคอนสตรัคชั่น จำกัด (มหาชน)’ หรือ ‘Sriracha Construction Public Company Limited’ และต่อมาในเดือน พฤษภาคม 2555 คณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์ และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) ได้อนุมัติให้บริษัท SCC เข้าทำการซื้อ-ขายหุ้นได้

สำหรับจำนวนหุ้นที่จะเสนอขายให้แก่ประชาชนทั่วไปมีจำนวน 78,500,000 หุ้น โดยมี บริษัท หลักทรัพย์กสิกรไทย จำกัด (มหาชน) เป็นที่ปรึกษาทางการเงิน นอกจากนี้ยังนำหุ้นจำนวน 6,250,000 หุ้น ให้สิทธิพนักงานบริษัท SCC ซื้อหุ้นได้ต่ำกว่าราคาเสนอขายทั่วไปร้อยละ 25 ด้วย

วัตถุประสงค์ที่บริษัท SCC แจ้งแก่ ก.ล.ต. ในการเสนอขายหุ้น ครั้งนี้ก็เพื่อ 1. นำเงินไปลงทุนซื้อเครื่องจักร 2. ใช้ขยายโรงงานและลงทุนในท่าเรือเพื่อประกอบชิ้นงานขนาดใหญ่ ก่อนจะขนส่งทางเรือไปติดตั้งยังประเทศที่รับเหมางาน และ 3. เพื่อใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียน

บุญเครือบอกเหตุผลในการนำบริษัท SCC เข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ว่า นอกจากจะมีวัตถุประสงค์เพื่อระดมทุนในตลาดหลักทรัพย์เหมือนกับบริษัทมหาชนทั่วไปแล้ว เป้าหมายในระยะยาวก็คือ เพื่อเป็นการรองรับการเจริญเติบโตของบริษัทในอนาคต เนื่องจากในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา ได้เกิดประเทศอุตสาหกรรมใหม่ๆ เช่น จีน, อินเดีย, บราซิล ฯลฯ ซึ่งประเทศเหล่านี้มีประชากรรวมกันมากกว่า 2,000 ล้านคน และมีกำลังซื้อมหาศาล ส่งผลให้เกิดความต้องการสินค้าโภคภัณฑ์

ปิโตรเคมี พลังงาน และโลหะเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว และมีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งสินค้าต่างๆ เหล่านี้เกี่ยวข้องกับธุรกิจที่บริษัท SCC ทำอยู่ ไม่ว่าจะเป็นการก่อสร้างโรงกลั่นน้ำมัน โรงงานปิโตรเคมี โรงงานไฟฟ้า โรงงานถลุงแร่ โรงงานผลิตเครื่องตี และอุตสาหกรรมหนักต่างๆ

“การเอาบริษัท SCC เข้าตลาดหลักทรัพย์นั้น จริงๆ แล้วเราไม่ได้มีเป้าหมายเพื่อต้องการระดมเงินทุน แต่เราต้องการสร้างความเชื่อถือให้แก่บริษัท เพราะถึงแม้ว่าบริษัท SCC จะเป็นที่ยู้งักและมีผลงานเป็นที่ยอมรับของบริษัทต่างๆ ทั้งในประเทศ และต่างประเทศแล้วก็ตาม แต่หากได้เข้าตลาดหลักทรัพย์ ก็จะทำให้บริษัทได้รับความเชื่อถือจากต่างประเทศมากยิ่งขึ้น เพราะการดำเนินการต่างๆ ของบริษัทในตลาดหลักทรัพย์จะต้องมีความโปร่งใส มีธรรมาภิบาล และสามารถตรวจสอบได้ ซึ่งจะทำให้บริษัทมีโอกาสในการขยายงานออกไปมากยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นตลาดในประเทศหรือต่างประเทศ” บุญเครือบอกเป้าหมายที่แท้จริง

บริษัท SCC แจ้งข้อมูลแก่ ก.ล.ต. ว่า ณ วันที่ 21 ธันวาคม 2554 บริษัท SCC มีทุนจดทะเบียน 225 ล้านบาท และทุนเรียกชำระแล้ว 225 ล้านบาท แบ่งเป็นหุ้นสามัญ 225 ล้านหุ้น มูลค่าหุ้นที่ตราไว้หุ้นละ 1 บาท ภายหลังจากที่เสนอขายหุ้นจำนวน 78,500,000 หุ้นให้แก่ประชาชนทั่วไปแล้ว บริษัทจะมีหุ้นชำระแล้วเพิ่มขึ้นเป็น 310 ล้านบาท

นอกจากทุนจดทะเบียนดังกล่าวแล้ว บริษัท SCC ยังมีสินทรัพย์ที่แจ้งแก่ ก.ล.ต. ดังนี้ สินทรัพย์รวมปี 2551 จำนวน 2,456.8 ล้านบาท สินทรัพย์รวมปี 2552 จำนวน 2,705.7 ล้านบาท และสินทรัพย์รวมปี 2553 จำนวน 2,593.9 ล้านบาท นอกจากนี้ยังมีที่ดินที่เป็นทรัพย์สินของบริษัท SCC ทั้งในจังหวัดชลบุรี และระยองอีกประมาณ 180 ไร่เศษ รวมมูลค่าที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ต่างๆ ในปี 2553 จำนวน 417.2 ล้านบาท

ทั้งนี้ในช่วง 3 ปี (2551-2553) ก่อนที่บริษัท SCC จะยื่นจดทะเบียนต่อตลาดหลักทรัพย์นั้น บริษัท SCC มีผลการดำเนินธุรกิจโดยรวมดังนี้

- ปี 2551 มีรายได้จากการรับเหมาก่อสร้าง และการให้บริการ จำนวน 1,909.8 ล้านบาท ผลกำไรสุทธิ 497 ล้านบาท
- ปี 2552 มีรายได้จากการรับเหมาก่อสร้าง และการให้บริการ จำนวน 1,974.7 ล้านบาท ผลกำไรสุทธิ 720.3 ล้านบาท
- ปี 2553 มีรายได้จากการรับเหมาก่อสร้าง และการให้บริการ จำนวน 3,383 ล้านบาท ผลกำไรสุทธิ 1,194.9 ล้านบาท

จากผลกำไรดังกล่าวทำให้บริษัท SCC ต้องเสียภาษีรายได้นิติบุคคลเพื่อนำไปบำรุงประเทศชาติปีหนึ่งหลายร้อยล้านบาท เช่น ในปี 2551 เสียภาษีจำนวน 225 ล้านบาท ปี 2552 เสียภาษี 314.8 ล้านบาท และปี 2553 เสียภาษี 141.5 ล้านบาท (สาเหตุที่เสียภาษีลดลงเนื่องจากในปี 2553 บริษัท SCC ได้รับการลดหย่อนสิทธิประโยชน์ด้านภาษีจาก BOI.)

จะเห็นได้ว่าผลการดำเนินงานของบริษัท SCC ในช่วงปี 2551-2553 มีผลงานที่ดี และเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่องมาตลอด ซึ่งเป็นผลมาจากคุณภาพของงานที่ดีภายใต้การดูแลของบริษัท รวมทั้งชื่อเสียงที่บริษัท สะสมมาตลอดระยะเวลาหลายสิบปีที่ผ่านมา จึงส่งผลให้บริษัท SCC ก้าวออกไปรับเหมางานก่อสร้างขนาดใหญ่ในต่างประเทศ เช่น โรงงาน ถลุงแร่ Ambatovy ที่ประเทศมาดากัสการ์ และโครงการ Singapore Parallel Train รวมทั้งโครงการ CDU Revamp ของบริษัทไทยออยล์ ประเทศไทย

สำหรับผู้ถือหุ้นรายใหญ่ SCC ประกอบด้วย บริษัทศรีราชา โฮลดิ้ง จำกัด จำนวน 145,300,000 หุ้น คิดเป็นร้อยละ 64.6 บุญเครือ เขมาภิรัตน์ จำนวน 46,385,400 หุ้น คิดเป็นร้อยละ 20.6 นอกนั้นเป็นผู้ถือหุ้นรายอื่นๆ ซึ่งหลังจากที่บริษัท SCC เข้าเสนอขายหุ้นในตลาดหลักทรัพย์แล้ว สัดส่วนการถือหุ้นของบริษัทศรีราชาโฮลดิ้งฯ จะลดลงเหลือร้อยละ 46.9 และบุญเครือจะลดลงเหลือร้อยละ 15

ก้าวต่อไปของ SCC

การประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของบริษัท SCC ภายใต้การกุมบังเหียนของบุญเครือ เขมาภิรัตน์ ในช่วงเกือบ 20 ปีที่ผ่านมา นั้น หากเปรียบไปแล้วก็เหมือนกับเศรษฐีภูธรในรุ่นก่อนๆ ที่ไต่เต้ามาจากการทำมาค้าขายในท้องถิ่น เมื่อสะสมความมั่งคั่ง สะสมทุน ที่ดิน และ สินทรัพย์ต่างๆ แล้ว จึงก้าวเข้ามาอยู่ในแถวหน้าของนักธุรกิจระดับจังหวัด จากนั้นจึงพ่วงถ่ายกิจการต่างๆ ไปให้ลูกหลานดูแล แล้วตัวเองก็มีความสุขกับชีวิตในบั้นปลาย

แต่บุญเครือต่างไปจากนั้น ในวัยที่ย่างเข้า 71 ปี บุญเครือยังมีพลังกาย มีพลังใจ มีมันสมอง และประสบการณ์ชีวิตที่ชั้นคลัก เขาไม่หยุดตัวเองอยู่แค่เศรษฐกิจภาคตะวันออก หรือมีความสุขอยู่ท่ามกลางลูกๆ หลานๆ แต่เขาพร้อมที่จะก้าวต่อไปในสนามธุรกิจระดับชาตินั้นก็คือการนำบริษัท SCC เข้าสู่ตลาดหลักทรัพย์ดังที่กล่าวไปแล้ว

แต่หากจะว่าไปแล้ว แม้ว่าการดำเนินธุรกิจในช่วงที่ผ่านมาของบุญเครือจะถือว่าสอบผ่านในระดับปริญญาเอกไปแล้วอย่างสบายๆ แต่สำหรับการนำบริษัท SCC เข้าสู่ตลาดหลักทรัพย์นั้น ถือเป็นเรื่องที่ทำหายยิ่งกว่า !!

นั่นเป็นเพราะว่า เมื่อบริษัทใดๆ ก็ตามที่จะเข้าสู่การซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ แล้วจะต้องอยู่ในสายตาของคณะกรรมการกำกับ

หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) เพื่อให้บริษัทต่างๆ บริหารงานให้เป็นไปตาม ‘พ.ร.บ.หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. 2535’ ซึ่งมีเงื่อนไขและรายละเอียดต่างๆ มากมาย นอกจากนี้ยังมี ‘พ.ร.บ. บริษัทมหาชน จำกัด พ.ศ. 2535’ คอยกำกับดูแล ซึ่งจะแตกต่างไปจากบริษัทเก่าแก่แบบเดิมๆ ที่เจ้าของบริษัทสามารถที่จะขึ้นนิวส์สารใดๆ ได้ตามอำเภอใจ

แต่เมื่อเป็น ‘บริษัทมหาชน’ แล้ว นั่นหมายความว่า ประชาชนที่มาซื้อหุ้นทุกคนย่อมมีส่วนเป็นเจ้าของบริษัทไปโดยปริยาย แต่จะมากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่กับสัดส่วนในการถือหุ้น โดยมี ก.ล.ต.เป็นผู้กำกับดูแลเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของประชาชนที่ซื้อหุ้น หรือป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นแก่ส่วนรวม เช่น ห้ามออกข่าวหรือให้ข้อมูลข่าวสารในลักษณะที่เป็นการ ‘ปั่นหุ้น’ หรือการแจ้งข้อความหรือเอกสารอันเป็นเท็จ ฯลฯ ซึ่งหากบริษัทใดกระทำความผิดตาม พ.ร.บ.ทั้ง 2 ฉบับดังกล่าว ก็อาจจะมีโทษทั้งปรับและจำคุกตามความผิดนั้นๆ

อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่ข้อกังวลของบุญเครือและบริษัท SCC เท่าใดนัก เพราะเมื่อเขาตั้งใจที่จะนำบริษัทเข้าสู่ตลาดหลักทรัพย์แล้ว บุญเครือก็ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขของ ก.ล.ต.อย่างเคร่งครัด นอกจากนี้ บริษัท SCC ก็ยังมีการปรับปรุงการบริหารงานเพื่อให้สอดคล้องกับการยกระดับเป็นบริษัทมหาชน มีการนำนักบริหารรุ่นๆ ใหม่เข้ามาเสริมทัพ มีการเปิดรับสมัครพนักงานฝ่ายต่างๆ เพิ่มเติมอีกกว่า 150 คน เพื่อรองรับภารกิจดังกล่าว นอกจากนี้ก็ยังมีเปิดเว็บไซต์ www.sriracha.com

เพื่อเป็นช่องทางในการติดต่อสื่อสารกับลูกค้าและสาธารณชน

สำหรับการเตรียมความพร้อมภายหลังจากที่ บริษัท SCC เข้าสู่ตลาดหุ้นแล้วนั้น บริษัท SCC มีนโยบายที่จะรักษาความต่อเนื่องของรายได้ โดยบริษัทจะผลิตงานให้มีคุณภาพ ได้มาตรฐาน และส่งมอบงานให้ตรงต่อเวลา ในราคาที่เหมาะสม เป็นที่พึงพอใจต่อลูกค้า เพื่อให้ลูกค้ามอบหมายงานใหม่ให้แก่บริษัท

นอกจากนี้ บริษัท SCC ยังสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้รับเหมาหลัก (Main Contractor) รวมถึงการรักษาสถานภาพการเป็นผู้ผลิตงานโครงสร้างเหล็ก งานประกอบและเชื่อมต่อ และงานประกอบโรงงานสำเร็จรูปของผู้รับเหมาหลัก เพื่อให้แน่ใจว่าบริษัท SCC จะมีงานรับเหมาก่อสร้างอยู่ในระดับสูงอย่างต่อเนื่อง

นอกจากนั้น บริษัท SCC ยังมีรายได้จากงานปรับปรุงและซ่อมบำรุงเครื่องจักรและอุปกรณ์ ซึ่งเป็นรายได้ที่บริษัทได้รับอย่างต่อเนื่องจากลูกค้าของบริษัทที่จำเป็นต้องปรับปรุง และซ่อมบำรุงเครื่องจักรอย่างสม่ำเสมอ เพื่อดูแลรักษาให้เครื่องจักรอยู่ในสภาพดีตลอดเวลา

ในด้านทรัพยากรบุคคลนั้น บริษัท SCC ได้ให้ความสำคัญมาตลอด เนื่องจากการก่อสร้างงานโครงสร้างเหล็กในโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ เป็นงานที่ต้องอาศัยความเชี่ยวชาญเป็นพิเศษ เนื่องจากการก่อสร้างสำหรับรองรับการผลิตในอุตสาหกรรมหนัก ดังนั้นการ

ก่อสร้างจะต้องรองรับแรงดัน ความร้อน ความทนต่อกรดต่างความทนทาน ต่อการกัดกร่อนที่อาจเกิดขึ้นในการดำเนินการ หากมีชิ้นงานที่ไม่ได้มาตรฐานอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อกระบวนการผลิตโดยรวมได้ซึ่ง การก่อสร้างเหล่านี้ต้องอาศัยทีมวิศวกรและทีมช่างที่มีประสบการณ์สูง การสูญเสียบุคลากรเหล่านี้อาจส่งผลให้บริษัทสูญเสียความสามารถในการแข่งขันและอาจกระทบต่อการดำเนินงานของบริษัทได้

ดังนั้น บริษัท SCC จึงให้ความสำคัญกับการวางนโยบายการบริหารทรัพยากรบุคคลมาโดยตลอด โดยมุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถ และความรับผิดชอบของบุคลากร การวางแผนทางอาชีพของบุคลากร ในแต่ละระดับ รวมทั้งการให้ผลตอบแทนที่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของแต่ละบุคคล นอกจากนี้บริษัทยังมีนโยบายให้วิศวกรอาวุโส ถือหุ้นของบริษัทด้วย

“นโยบายเหล่านี้ทำให้ผลประโยชน์ของพนักงานและบริษัทตรงกันซึ่งจะทำให้พนักงานมีแรงจูงใจในการทำงานมากขึ้น และ บริษัท SCC จะบริหารทรัพยากรบุคคลเหล่านี้ให้มีความสามารถมากขึ้น เพื่อส่ง

ผลกระทบเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานของบริษัท” บุญเครือกล่าว

ส่วนลักษณะงานที่ บริษัท SCC ดำเนินงานอยู่ในปัจจุบัน ได้แก่ งานรับเหมาก่อสร้างงานโลหะในโรงงานอุตสาหกรรมหนักแบบครบวงจรให้แก่ลูกค้าทั้งในประเทศและต่างประเทศ แบ่งงานรับเหมากออกเป็น 4 ประเภท คือ 1. งานโครงสร้างโลหะของโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ เช่น โรงไฟฟ้า โรงกลั่นน้ำมัน โรงงานปิโตรเคมี ฯลฯ 2. งานประกอบและติดตั้งระบบท่อก๊าซ ระบบท่อลำเลียงของเหลว ฯลฯ 3. งานประกอบและติดตั้งถังบรรจุก๊าซของเหลว เครื่องจักร และอุปกรณ์ เช่น งานติดตั้งถังโลหะ คอมเพรสเซอร์ และปั๊มขนาดใหญ่ และ 4. บริการซ่อมบำรุงเครื่องจักรและอุปกรณ์ในโรงงานอุตสาหกรรม เช่น งานปรับปรุงระบบการผลิตในโรงงานผลิตเครื่องดื่ม การปรับปรุงหอกลิ้น ฯลฯ

งานของ บริษัท SCC ส่วนใหญ่ต้องอาศัยความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ในการก่อสร้างจึงจะสามารถดำเนินการก่อสร้างโครงการขนาดใหญ่ที่มีความซับซ้อนสูงได้ ซึ่งธุรกิจที่ บริษัท SCC ดำเนินการอยู่เป็นธุรกิจที่มีการแข่งขันไม่ค่อนรุนแรง เนื่องจากลูกค้ามักเลือกบริษัทรับเหมาที่มีชื่อเสียง หรือมีประสบการณ์ในการทำงานมาก่อน เพื่อให้มั่นใจได้ว่าบริษัทรับเหมาจะสามารถดำเนินการได้ตรงตามแบบ และมาตรฐานที่กำหนดเอาไว้ โดยลูกค้ามักจะคำนึงถึงคุณภาพของผู้รับเหมามากกว่าราคา ดังนั้น บริษัท SCC จึงสามารถต่อรองค่าบริการที่มีอัตราค่ากำไรสูงได้

ทีมผู้บริหารของ บริษัท ศรีราชาคอนสตรัคชั่น จำกัด (มหาชน)

ที่ผ่านมา บริษัท SCC มีจุดเด่นในการดำเนินการก่อสร้างที่ได้มาตรฐาน คุณภาพของงานเชื่อถือได้ การส่งมอบงานตามกำหนดเวลา และความสามารถในการควบคุมความปลอดภัยในระหว่างการดำเนินงานตามมาตรฐานสากล ทำให้ บริษัท SCC มีชื่อเสียง และเป็นที่ยอมรับในวงการก่อสร้างโรงงานอุตสาหกรรมหนักมาตลอดระยะกว่า 17 ปี ซึ่งข้อนี้ไม่เป็นที่สงสัย เพราะผลงานที่ผ่านมาเป็นเครื่องพิสูจน์ได้เป็นอย่างดี

แต่ในวันนี้เมื่อ บริษัท SCC ก้าวเข้าไปสู่ตลาดหลักทรัพย์แล้ว ไม่ใช่บริษัทเก่าแก่ถูกรวมเหมือนในอดีต บริษัท SCC และบุญเครือพร้อมทั้งทีมงานทั้งหมดของเขาก็มีภาระที่จะต้องพิสูจน์ผลงานให้สาธารณชนประจักษ์ชัดแก่สายตา...อีกครั้ง !!

• • •

ภาคผนวก

ธุรกิจที่ดินและอสังหาริมทรัพย์

มรดกจากคุณแม่

นับตั้งแต่บุญเครือก้าวเท้าออกจากบ้านที่ตรอกจันทน์เพื่อไปทำงานในโรงกลั่นน้ำมันไทยออยล์ที่ศรีราชา แล้วกลับมาแต่งงานที่กรุงเทพฯ บุญเครือ และภรรยาได้เงินติดตัวกลับไปเริ่มต้นชีวิตครอบครัวที่ศรีราชาเพียง 700 บาท นั่นเป็นเพราะคุณพ่อและคุณแม่ของบุญเครือไม่มีสมบัติพัสถานใดๆ ที่จะมอบให้แก่ลูก แต่สิ่งหนึ่งที่คุณแม่ได้มอบให้ เป็นมรดกแก่บุญเครือโดยที่เขาไม่รู้ตัวมาก่อน นั่นก็คือ ความรู้ด้านการทำมาหากิน โดยเฉพาะธุรกิจการซื้อขายที่ดินที่คุณแม่มีอาชีพเป็นนายหน้า และบุญเครือได้ซึมซับรับเอาความรู้มาจากการได้ยินได้ฟังคุณแม่ปรึกษาหารือกับคุณพ่อมานานหลายปี

ในช่วงที่บุญเครือเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-5 ที่โรงเรียนวัดสุทธิวราราม พอโรงเรียนเลิกในช่วงบ่าย บ่อยครั้งที่บุญเครือยังไม่กลับบ้าน แล้วเตร็ดเตร่ไปเที่ยวเล่นกับเพื่อนๆ กว่าจะกลับถึงบ้านบางครั้ง ก็เป็นเวลาประมาณตี 2 ตี 3 พอนอนไปได้สักพักนึง ราวตีสี่กว่าๆ

บุญเครือซึ่งนอนในห้องติดกับคุณพ่อคุณแม่จะได้ยินเสียงท่านตื่นแล้วนั่งคุยกันเรื่องการทำมาหากิน คุยเรื่องการค้าที่ดิน พุดกันเรื่องปัญหาต่างๆ เช่น คนนั้นโกงที่ดิน คนนี้ถูกโกง คนนี้อย่างนั้น คนนั้นอย่างนี้ เรื่องที่ดินต้องทำอย่างนั้น อย่างนี้ บุญเครือซึ่งนอนยังไม่หลับก็ซึมซับมา แต่เขาก็ไม่ได้ไปใส่ใจอะไรมากนัก และไม่รู้ว่าจะมันเป็นประโยชน์อย่างมหาศาลสำหรับเขาในเวลาต่อมา

สำหรับจุดเริ่มต้นที่ทำให้บุญเครือหันมาสนใจเรื่องการซื้อขายที่ดินนั้น เริ่มขึ้นเมื่อครั้งที่บุญเครือยังทำงานอยู่ในบริษัทไทยออยล์ มีรุ่นพี่คนหนึ่งชื่อ ‘เยี่ยม’ ทำงานอยู่ฝ่ายควบคุม เป็นหัวหน้าของบุญเครือ อายุประมาณ 40 ปี พี่เยี่ยมเป็นคนใจดีและยังไม่มีครอบครัว พี่เยี่ยมมีเงินเดือนสูง ดั่งนั้นเวลาใครขัดสนก็มักจะไปยืมเงินแก แต่บางคนพอเอาเงินไปแล้วก็แก้งลั้มบ้าง ไม่คืนบ้าง พี่เยี่ยมจึงมาปรึกษาบุญเครือเรื่องเงินที่ถูกยืมไปแล้วไม่ค่อยมีใครมาใช้คืนเลย จะทำอย่างไรดี?

ตอนนั้นบุญเครือพอที่จะมีเงินเก็บอยู่บ้าง จึงบอกพี่เยี่ยมไปว่า “เอาอย่างนี้ไหมพี่เยี่ยม เราไปหาห้วงผูกคอตีกว่า ไปซื้อที่ดินมาสักแปลง แล้วผ่อนกับธนาคาร โดยหักจากบัญชีเงินเดือน พอใครมายืมเงินอีกก็บอกเขาไปว่าไม่มีแล้ว เงินที่เหลือต้องเอาไว้นักไว้ใช้ และต้องเอาไปผ่อนที่ดินกับธนาคาร”

เมื่อพี่เยี่ยมเห็นดีด้วย จึงไปชวนพี่ตุลิตที่ทำงานอยู่ด้วยกันมาร่วมหุ้น รวมเป็น 3 หุ้น ซื้อที่ดินแปลงหนึ่งจำนวน 17 ไร่ ในราคา 350,000 บาท

โดยทั้ง 3 คนไปเปิดบัญชีร่วมกันไว้ที่ ธนาคารกรุงเทพพาณิชย์การ (ปัจจุบันธนาคารนี้ปิดไปแล้ว) แล้วพี่เยี่ยมก็ไปคุยกับผู้จัดการธนาคาร เพื่อขอกู้เงิน ธนาคารก็อนุมัติให้กู้ได้เท่าราคาที่ดิน คือ 350,000 บาท แล้วใช้วิธีหักบัญชีจากเงินเดือนบริษัทไทยออยล์คนละ 3,000 บาทต่อเดือน รวมเป็น 9,000 บาท ที่ต้องผ่อนชำระกับธนาคารตอนแรกวางแผนไว้ว่าที่ดินแปลงนี้จะเอามาจัดสรรขายถูกๆ ให้กับพนักงานไทยออยล์ เพราะขณะนั้นพนักงานไทยออยล์ยังไม่มีที่อยู่กันแต่ท้ายที่สุดก็ไม่ได้ทำ จึงผ่อนต่อมาเรื่อยๆ

ที่ดินแปลงนี้ผ่อนธนาคารอยู่ 6 ปีเกือบจะหมดแล้ว ขณะนั้น บุญเครือลาออกจากบริษัทไทยออยล์มาเป็นผู้รับเหมาแล้ว พอตีพืดุสิต ต้องการใช้เงิน พืดุสิตจึงเอาที่ดินที่ซื้อมาขายให้บุญเครือ จากเดิมที่ซื้อ มา 100,000 กว่าบาท พืดุสิตจะขายราคา 400,000 บาท ซึ่งบุญเครือ ก็ตกลง เพราะช่วงนั้นเขาเริ่มมีเงินแล้วจากอาชีพผู้รับเหมา

บุญเครือยังจำได้ดีว่า ก่อนรับซื้อหุ้นจากพืดุสิต เขาได้บอกพืดุสิต ว่า "ต่อไปที่ดินแปลงนี้จะดี หากผมรับซื้อมาแล้ว ทีหลังขายได้ราคาดีจะ หาวว่าผมไม่บอกไม่ได้นะพี่" พืดุสิตก็บอกว่าไม่เป็นไร บุญเครือจึงจ่ายเงิน สดให้ไป 400,000 บาท โดยไม่ได้โอนชื่อให้บุญเครือด้วยซ้ำ ที่ดินแปลง นี้จึงยังมีชื่อพืดุสิตอยู่เหมือนเดิม

ต่อมา 3 ปีให้หลัง บุญเครือขายที่ดินแปลงนี้ได้เงินมา 25 ล้านบาท จากที่ซื้อมาแค่ 350,000 บาท ได้กำไรหลายสิบล้านเท่าตัว บุญเครือ

จึงต้องวิ่งไปหาพี่ดุสิตให้โอนที่ให้ พี่ดุสิตก็เซ็นโอนให้โดยไม่บิดพลิ้ว บุญเครือยังให้เงินพี่ดุสิตไปอีก 150,000 บาท เป็นค่าปลอบใจ ตอนนั้น บุญเครือได้เงินส่วนแบ่งจากการขายที่ดินแปลงนี้มา 16 ล้านบาทเศษ ซึ่งถือว่าเป็นเงินก้อนโตสำหรับเขาในตอนนั้น และทำให้บุญเครือเริ่มมองหาที่ดินแปลงงามๆ เพื่อซื้อเอาไว้เก็งกำไร ควบคู่ไปกับธุรกิจรับเหมาก่อสร้างที่กำลงโตวันโตคืน

บุญเครือเล่าประสบการณ์ซื้อขายที่ดินในช่วงปี พ.ศ. 2528-2529 ว่า มีที่ดินแปลงหนึ่ง ถนนยังไม่ตัดผ่าน ราคาขายที่ดินอยู่ที่ไร่ละ 30,000 บาท เวลาเจ้าหน้าที่กรมทางหลวงมาสำรวจ นักค้าที่ดินก็จะมาจ้องซื้อ กันเยอะแยะ โดยจะมากับพวกเจ้าหน้าที่กรมทางหลวงส่องกล้องดูกัน เลยว่าถนนจะตัดผ่านที่ใครบ้าง ซึ่งเจ้าหน้าที่กรมทางหลวงก็จะสำรวจ เอาไว้ 2 เส้นทาง แล้วเอาไปให้กระทรวงคมนาคมเป็นฝ่ายตัดสินว่าจะ เอาเส้นทางใด ส่วนนักค้าที่ดินที่เก็งกำไรก็จะมาจ้องซื้อที่ดินทั้ง 2 เส้นทางเป็นการกักเอาไว้ หากเส้นใดถนนไม่ตัดผ่านก็ปล่อยให้ธนาคารยึดที่ดินไป

ช่วงนั้นบุญเครือก็ตามไปดูกับเขาเหมือนกัน แต่ไม่ได้ซื้อในตอนแรก มาซื้อทีหลัง เป็นที่ดินที่ถนนไม่ตัดผ่าน เนื้อที่ 43 ไร่ นักลงทุนคนก่อนจึงปล่อยให้ธนาคารยึดไป บุญเครือเห็นว่าราคาถูกจึงมาซื้อต่อ ในราคาประมาณ 3 ล้านบาท หลังจากซื้อที่ดินยังไม่ถึงปี นิคมอุตสาหกรรมปิ่นทองขยายพื้นที่ จึงมาติดต่อซื้อที่ดิน 43 ไร่ของบุญเครือ ไปในราคา 15 ล้านบาท จากราคาเดิม 3 ล้านบาท ทำให้ได้กำไรมา 10 ล้าน

บาทเศษ ปัจจุบันที่ดินที่บุญเครือขายไปนั้นมีราคาไร่ละ 2-3 ล้านบาท

บุญเครือเล่าต่อไปว่า ในช่วงปี พ.ศ. 2528-2529 ที่ดินในย่าน
ชลบุรี และระยองราคาถูกลงมาก พอถึงปี พ.ศ. 2530-2531 เป็นช่วงที่ดิน
บูม ราคาที่ดินก็พุ่งพรวดขึ้นไปหลายสิบล้านเท่าตัว พวกที่เก็งกำไรซื้อขาย
ที่ดินก็จะใช้วิธีวางเงินมัดจำ 5% แล้วอีก 6 เดือน ถึงจะนัดโอนช่วงเวลา
นี้ก็จะไปวิ่งขายที่ดินให้ได้ ถ้าขายได้เขาก็จะมาโอน แต่ถ้าขายไม่ได้ก็
ปล่อยให้ยึดเงินมัดจำไป 5% ซึ่งนักเก็งกำไรส่วนใหญ่จะทำกันแบบนี้

*“แต่ที่นี้บางคนโลก ไม่ได้มีเงินมากหรอก แต่ก็ซื้อที่เอาไว้หลาย
แปลง แล้วไปผ่อนกับธนาคาร พอหลังจากปี พ.ศ. 2531-2532 ที่ดิน
มันหยุด มันไม่บูมอีกแล้ว คนที่เอาที่ดินไปไว้กับธนาคารต้องเสียดอกเบี้ย
ทำให้เจ็มหดตุ๊กก็มีเพราะโดนธนาคารยึด”*

ในช่วงก่อนปี 2530 ที่ดินราคาถูกมีเยอะมาก แต่เป็นที่ดินที่ยัง
ไม่เจริญหรือเป็นที่ดินในป่า แต่บุญเครือก็จะไม่ซื้อที่ดินเหล่านี้ เพราะ
กว่าจะรอให้เจริญ ก็ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่จึงจะได้เงิน นอกจากต้องถือเก็บไว้
จนถึงปัจจุบัน ซึ่งก็เท่ากับว่าต้องลงทุนเสียดอกเบี้ยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530
อีกทั้งการซื้อที่ดินราคาถูกในป่า หากเราไม่มีความรู้เรื่องที่ดินมากพอ
ภายหลังพวกก้านัน ผู้ใหญ่บ้าน ก็อาจมาอ้างสิทธิ์จนเกิดปัญหาเรื่อง
โฉนดกันอีก บุญเครือจึงไม่สนใจที่ดินราคาถูกลักษณะดังกล่าวเลย เพราะ
ไม่อยากเสียเวลาไปทะเลาะกับใคร บุญเครือจะเลือกเฉพาะที่ดินทำเลดีๆ
ซึ่งอาจจะแพงกว่า แต่ขายได้กำไรแน่นอน

บุญเครือยกตัวอย่างการซื้อขายที่ดินในช่วงปี พ.ศ.2531 สมัยรัฐบาลพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ ซึ่งช่วงนั้นเป็นยุคทอง ที่ดินขึ้นราคาทีเดียวเป็น 10 เท่า บางคนซื้อที่ดินแบบเก็งกำไร โดยใช้วิธีวางมัดจำไปก่อน 5-10 เปอร์เซ็นต์ แล้วอีก 6 เดือนจึงนัดโอนที่ดิน ที่นี้ราคาที่ดินก็พุ่งพรวดขึ้นไปเรื่อยๆ จากเดิมที่วางมัดจำไว้ราคาขายไร่ละ 30,000 บาท พอครบ 6 เดือนที่ดินราคาพุ่งเป็นไร่ละ 300,000 บาท เจ้าของที่ดินก็ไม่อยากขาย ไม่อยากโอน ทำให้มีเรื่องมีราวกันหลายราย

“การซื้อขายที่ดินประเภทวางเงินมัดจำ 5 เปอร์เซ็นต์มันเสี่ยง คือ เสี่ยงต่อการถูกยิง เพราะพวกชาวบ้านบางคนเวลาอยากได้เงินก็มา

ขายราคาถูกลงๆ ทีนี้พอเวลาที่ดินมีราคาสูงขึ้นก็เกิดความเสียดาย ไม่อยากขาย แล้วพอไปบังคับเขาตามกฎหมาย เขาก็ต้องโกรธเรา มันเป็นความจริง ผมก็เลยไม่เอาวิธีนี้ ผมใช้วิธีซื้อด้วยเงินสด” บุญเครือเล่าถึงการซื้อขายที่ดินในยุคนั้น นอกจากนี้เขายังบอกด้วยว่า ในช่วงที่ดินบูมการซื้อขายที่ดินเป็นไปอย่างคึกคัก ที่ดินบางแปลงภายในช่วงระยะเวลาเพียง 6 เดือน มีการซื้อขายเปลี่ยนมือกันถึง 4-5 ราย

ตำรานอกห้องเรียน

“เรื่องซื้อขายที่ดินเป็นเรื่องที่พุดยาก ไม่ได้สอนกันได้ง่ายๆ เพราะต้องมีความรู้รอบตัวเยอะ เช่น ต้องรู้ว่าจะมีการขยายโครงการอะไรในพื้นที่ส่วนใด ซึ่งต้องอ่านหนังสือให้มากจึงจะพอรู้ ขนาดลูกน้องของผมเองยังต้องถามผมเลยว่า ‘เค้าแก่รู้ได้อย่างไร เห็นเค้าแก่ซื้อที่ดินได้ราคาถูก แล้วอยู่ๆ ขายได้ราคาแพง’ นั่นเป็นเพราะผมอ่านหนังสือมากติดตามข่าวสาร และเลือกซื้อที่ดินทำเลดี เมื่อก่อนผมก็เคยสงสัยว่าพวกนายแบงก์รุ่นก่อนๆ ทำไมซื้อที่ดินถูกมาก แต่พอไม่นานกลับเป็นที่ที่มีความเจริญ นั่นเป็นเพราะพวกเขามีข้อมูลมาก การเป็นนายแบงก์ทำให้รู้ได้เร็วกว่ารัฐบาลจะมีโครงการทำอะไร” บุญเครือกล่าว

อย่างไรก็ตาม มีบางครั้งที่บุญเครือกะเก็งผิดพลาดเช่นกัน เช่นในช่วงปี 2531 บุญเครือร่วมหุ้นกับเพื่อน 4 คน ซื้อที่ดินแปลงหนึ่งเนื้อที่ 40 ไร่เศษ ราคาไร่ละ 25,000 บาท เขาคาดการณ์ว่าที่ดินแปลง

ที่ซื้อนี้อยู่ตรงกลางระหว่างมาตาพุดกับแหลมฉบัง เมื่อพื้นที่ทั้งสอง ซึ่งเป็นพื้นที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรมเวลาขยายออกมาจะชนกัน ดังนั้นที่ดินแปลงที่เขาซื้อไว้อยู่ตรงกลางจะต้องมีราคาแน่นอน เพราะพื้นที่ตรงนี้มีเนื้อที่เป็น 100,000 ไร่ เหมาะที่จะสร้างเป็นโรงงานหรือนิคมอุตสาหกรรม

แต่โชคไม่เข้าข้าง เพราะบริษัทปูนซิเมนต์ไทยกับบริษัทเหมราชพัฒนาที่ดินไปซื้อที่ดินตรงปลวกแดง จังหวัดระยอง เนื้อที่ประมาณ 6,000-7,000 ไร่ ตอนนั้นราคาไร่ละ 4,000-5,000 บาท ซึ่งถือว่าถูกมาก แล้วทำถนนตัดเข้าไป ประกอบกับบริษัทในเครือของบริษัทปูนซิเมนต์ไทยมีเป็นจำนวนมาก จึงใช้ที่ดินแปลงนั้นทำเป็นนิคมอุตสาหกรรมและต่อมาได้กลายเป็นศูนย์รวมอุตสาหกรรมรถยนต์ครบวงจรที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในโลก ความเจริญจึงเข้าไปอยู่ที่ปลวกแดง แทนที่จะเข้ามาถึงที่ดินแปลงที่บุญเสริมกับเพื่อนซื้อเอาไว้ ถือว่าเป็นการเก็งที่ผิดพลาดปัจจุบันที่ดินบริเวณปลวกแดงมีราคาสูงกว่าไร่ละ 1 ล้านบาท

“ส่วนใหญ่ที่ดินที่ผมซื้อไว้มักจะกลายเป็นทำเลทอง ขายได้ราคาดีในภายหลัง อย่างที่ดินซื้อมาในราคา 11.6 ล้านบาท วันถัดมาผมขายได้ 26 ล้านบาท ที่ขายได้กำไรคืออย่างนี้ เพราะเราต้องรอบรู้เรื่องที่ดินว่าที่ดินผืนไหนใครเป็นเจ้าของ แล้วเราต้องรู้ด้วยว่าผู้ที่ต้องการซื้อที่ดินผืนนั้นเขาเป็นใคร และมีความต้องการซื้อมากแค่ไหน อย่างที่ดินผืนนี้ผมขายได้กำไรทันทีสิบกว่าล้านบาท เพราะผมรู้ว่าผู้ซื้อเขาต้องการซื้อไปขยายโรงงาน เพราะโรงงานเดิมบนเนื้อที่ 29 ไร่ อยู่ติดกับที่ดินของ

ผม ตอนแรกเจ้าของโรงงานให้คนมาติดต่อลูกน้องผมเพื่อขอซื้อที่ดินใน
ราคาไร่ละ 850,000 บาท แต่ผมเสนอขายที่ราคาไร่ละ 1 ล้านบาทด้วยความ
ความที่เขาอยากซื้ออยู่แล้วจึงตกลงกันได้”

ส่วนประสบการณ์เรื่องซื้อขายที่ดินที่ได้ฟังจากคุณพ่อคุณแม่ท่าน
คุยกันนั้น บุญเครือบอกว่าส่วนใหญ่เขาก็ไม่เคยจำหรอก มันคงเป็นการ
ซึมซับมากกว่า และได้นำมาประยุกต์ใช้ ไม่ได้นำมาใช้ทั้งหมด เพราะเวลา
เปลี่ยนไป สถานการณ์ต่างๆ ก็เปลี่ยนไป แต่สิ่งหนึ่งที่บุญเครือให้ความสำคัญคือ
ความระมัดระวังและรอบคอบในการซื้อขายที่ดินนอกจากนี้
ประสบการณ์ที่ได้รับการถ่ายทอดจากคุณแม่ทางอ้อม ทำให้บุญเครือ
รู้ว่าจะต้องติดต่อซื้อขายที่ดินกันอย่างไร จะคุยกันอย่างไร และทำให้รู้วิธีการ
เป็นนายหน้าขายที่ดินว่า คนที่จะมาเป็นนายหน้าค้าที่ดินต้องทำอะไร
ต้องมาเซ็นสัญญากันเพื่ออะไร ฯลฯ

สิ่งที่บุญเครือจำได้แม่นยำและต้องทำตามแบบอย่างตลอดไปคือ
คุณแม่ของบุญเครือหากท่านจะซื้อขายที่ดินโดยเป็นนายหน้าให้ใครก็ตาม
สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ท่านจะต้องดูที่ดินผืนนั้นให้เรียบร้อยด้วยตัวเองทุก
ครั้ง และตรวจดูว่าที่ดินที่จะซื้อขายผืนนั้น ถ้ามีการซื้อขายแล้วจะมี
ปัญหาอะไรไหม มีปัญหาเรื่องการติดจำนองหรือไม่ หรือถ้ามีอะไรที่ไม่
ถูกต้อง คุณแม่ก็จะดูแลแก้ไขให้เรียบร้อยก่อนที่จะซื้อขายจริง

“ทุกวันนี้การซื้อขายที่ดินทุกครั้ง ผมก็ทำตามวิธีนี้เหมือนกัน คือ
ถ้ามีคนสนใจจะมาซื้อที่ดินของผม ผมก็จะถามว่าจะซื้อที่ดินไปทำอะไร

บางคนเขาก็ไม่ยอมบอกกลัวว่าผมจะไม่ยอมขาย แต่ผมหมายความว่า
เดี๋ยวนี้ที่ดินจะมีการแบ่งเขตเป็นเขตสีต่างๆ เช่น ที่ดินตรงนี้อยู่ในเขต
สีเขียวห้ามสร้างบ้าน ส่วนที่ดินตรงนั้นสร้างบ้านได้ แต่ห้ามสร้างโรงงาน
ถ้าคุณไม่รู้เรื่องพวกนี้แล้วเกิดซื้อที่ดินไป คุณก็ไม่ได้ประโยชน์ตามต้อง
การ เช่น จะซื้อที่ดินไปสร้างโรงงานใหม่ พอเห็นที่ดินตรงนี้สวยก็กระโดด
ซื้อเลย นายหน้ามาก็ขายไว้อ่อน ไม่ตรวจสอบให้รอบคอบ ถึงเวลาขอ
อนุญาตภาครัฐก็ไม่ให้สร้างโรงงาน คุณก็เสียเงินฟรี ต้องมีปัญหายุ่งยาก
ตามมา” บุญเครือเล่าถึงความรู้ที่ได้มาจากคุณแม่แล้วนำมาปรับใช้

ธุรกิจคอนโดฯ และอพาร์ทเมนท์

นอกจากธุรกิจซื้อขายที่ดินดังกล่าวแล้ว ในช่วงวัย 60 ปี บุญเครือเริ่มทำธุรกิจอสังหาริมทรัพย์หลายอย่าง ทั้งหมู่บ้านจัดสรรอาคารพาณิชย์ คอนโดมิเนียม และอพาร์ทเมนท์ให้เช่า ซึ่งธุรกิจพวกนี้ทำรายได้ให้แก่บุญเครือพอสมควร โดยบุญเครือจะดูว่าที่ดินแปลงไหนเหมาะสมที่จะทำอะไร

เช่น มีที่ดินแปลงหนึ่งขนาด 60 ไร่ เหมาะที่จะทำเป็นหมู่บ้านจัดสรรพร้อมอยู่ เนื้อที่บ้านขนาดตั้งแต่ 120-180 ตารางวา ราคาหลังละ 5-10 ล้านบาท หรือที่ดิน 4 ไร่ เหมาะสำหรับทำคอนโดฯ เช่น คอนโดที่อ่าวอุดม ศรีราชา อยู่บนทำเลที่สะดวกในการเดินทางบรรยากาศสวยงาม ด้านหลังติดภูเขา ด้านหน้ามีชายหาดส่วนตัว และวิวทะเล ซึ่งผู้เช่าพักส่วนใหญ่จะเป็นระดับผู้บริหารชาวต่างชาติที่สามารถเบิกค่าที่พัก หรือค่าจัดเลี้ยงจากบริษัทแม่ได้

อย่างไรก็ตาม การทำธุรกิจอสังหาริมทรัพย์บางครั้งก็เกิดข้อผิดพลาดได้เช่นกัน ตัวอย่างเช่นคอนโดฯ ที่อ่าวอุดม ซึ่งเป็นธุรกิจที่บุญเครือยังไม่เคยทำมาก่อน คอนโดฯ แห่งนี้สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วบนเนื้อที่ 4 ไร่ เป็นอาคาร 6 ชั้น ติดกับด้านหลังของบริษัทไทยออยล์ใช้เงินลงทุนเกือบ 100 ล้านบาท ทำเลตรงนี้ดีมาก ฮวงจุ้ยก็ดี ด้านหน้าติดทะเล ด้านหลังติดภูเขา บรรยากาศยามเย็นๆ ใกล้เคียงจะสวยงามมากชั้นบนสุดเป็นเพนท์เฮาส์มี 2 ห้อง

“ตอนแรกผมตั้งใจไว้ว่าจะทำเป็นคอนโดฯ ขายยูนิตละ 3 ล้านบาท แต่ก็ติดปัญหาหลายเรื่อง เช่น ผมทำจำนวนยูนิตน้อยเกินไป ทำให้ค่าส่วนกลางต่อห้องค่อนข้างสูง เพราะค่าบริหารจัดการของโครงการขนาดนี้แต่ละเดือนก็จะต้องใช้เงินเป็นจำนวนมาก เมื่อค่าส่วนกลางต่อเดือนสูง แต่ราคาขายต่อ ยูนิตเป็นราคาสำหรับคนชั้นกลาง เมื่อคนชั้นกลางมาอยู่ เขาคงไม่ยอมมาจ่ายค่าส่วนกลางรายเดือนแพงๆ แน่แน่นอน ตอนนั้นก็เลยอยากจะขายทั้งโครงการในราคา 260 ล้านบาท หรือไม่ก็หาทีมมาบริหารให้เป็นโรงแรมกับภัตตาคาร เอาไว้ตอนเย็นๆ ผมจะได้มานั่งร้องคาราโอเกะพร้อมทานอาหารไปด้วย” บุญเครือกล่าว อย่างไรก็ตามอย่างไรก็ดี ล่าสุดคอนโดฯ แห่งนี้จะเปิดให้พนักงานระดับผู้บริหารบริษัท ต่างชาติ เข้าพัก ขณะนี้เหลือการตกแต่งภายในอีกเพียงเล็กน้อย

ธุรกิจอพาร์ทเมนต์เป็นอีกโครงการหนึ่งที่บุญเครือเปิดดำเนินการอยู่ เป็นอพาร์ทเมนต์ขนาดเล็ก มี 70 ยูนิต แต่มีปัญหาเยอะมาก คือลูกค้าของอพาร์ทเมนต์จะเป็นคนที่มีรายได้ไม่สูงนัก ส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่น หรือพวกทำงานช่าง ซึ่งมีปัญหาร้อยแปด นำปวดหัวการแก้ปัญหาพวกนี้จึงต้องเข้มงวด หรือต้องจ้างคนมาดูแลเพิ่มขึ้นแต่ก็จะไม่คุ้มกับค่าใช้จ่าย เช่น ลูกค้าที่มาเช่าห้องเป็นผู้หญิง แล้วก็หาเงินไปด้วย ทีนี้มีผู้ชายมาหาเยอะ เพื่อนข้างห้องก็ไม่ชอบที่มีคนเข้า-ออกพลุกพล่านทางอพาร์ทเมนต์ก็ไม่อยากให้อยู่ เขาก็เอาพวกนักเลงจะมาโล่ยิงคนดูแล บุญเครือก็ต้องให้ตำรวจที่รู้จักมาช่วยแก้ไขปัญหา

“หลักการทำธุรกิจอพาร์ทเมนต์ให้ได้กำไร ผมว่าต้องเป็นธุรกิจ

โรงแรม ชาโตว์ วิสตา ชายฝั่งทะเลศรีราชา

ในครอบครัว ทำแบบพอประมาณ โดยไม่ต้องไปกู้เงินใครมาสร้าง ถ้า
คุณกู้เงินมาสร้าง คุณก็เจ๊ง โอกาสที่จะรวยยาก แต่ก็มีเหมือนกันที่เขา
กู้เงินมาสร้าง แล้วเขารวย นั่นหมายความว่า คุณต้องดูแลดี ต้องดูแล
ตลอดถ้าจะทำแบบปล่อยให้ใครก็ไม่รู้มาดูแล ก็ไม่ได้ผลเท่าที่ควรหรอก
อย่างอพาร์ทเมนต์ที่คนรู้จักกันเปิดอยู่ ป्लุกบนเนื้อที่ 2 ไร่ เขาก็ปลุกบ้าน
ของเขาอยู่ก่อนแล้ว จึงมาสร้างอพาร์ทเมนต์หลัง แล้วให้คนในครอบครัว
มาช่วยดูแล นั่งเก็บเงิน เงินทองไม่รั่วไหล อพาร์ทเมนต์ของเขาก็ไปได้”
บุญเครือให้ข้อคิด

บุญเครือบอกว่า โครงการด้านอสังหาริมทรัพย์ทั้งหมด เขาไม่
เคยกู้เงินจากธนาคารเลย เขาใช้เงินส่วนตัว และที่ลงทุนทำก็เพราะเขา
มีหัวหน้าช่าง มีคนงาน ซึ่งปกติก็ต้องทำงานในบริษัท SCC อยู่แล้ว

ช่วงว่างงานบุญเครือก็จะให้พวกเขามาสร้างบ้าน สร้างคอนโดฯ เหมือนเอาค่าแรงคนงานกลับมาสร้างบ้าน หากไม่ให้พวกเขาทำงานนี้บุญเครือก็ต้องจ่ายค่าแรงให้พวกเขาทุกวันอยู่ดี เพราะเขาไม่ได้ไล่คนงานออกเพื่อรักษาสภาพการจ้างงานอย่างต่อเนื่อง

บุญเครือให้ความเห็นเกี่ยวกับธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ในจังหวัดชลบุรีว่า ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ในศรีราชาดังที่อยู่มาก เพราะที่นี้ความต้องการที่อยู่อาศัยเป็นของคนที่เข้ามาทำงาน ต้องการซื้อบ้านเป็นที่พักอาศัยรวมทั้งพวกนักเรียนนักศึกษาที่มาเรียนที่นี่ ส่วนธุรกิจอสังหาริมทรัพย์แถวพัทยาจะเป็นระดับหรูหราที่มีราคาค่อนข้างสูง และก็มีมากเกินความต้องการของผู้ซื้อ เพราะคนที่จะมาซื้อบ้านพักแถวพัทยาเป็นบ้านหลังที่สองต้องมีเงิน แต่ตอนนี้เศรษฐกิจไม่ค่อยดี ไม่มีใครมีเงินมาซื้อกัน

“ผมอยู่ที่ศรีราชามา 40 กว่าปียังไม่เคยมีที่ดินที่พัทยาสักแปลงผมว่าพัทยามันเกร่อ แกรมพวกมีฉาซีพีเยอะมาก พวกมาเพียชาวต่างชาติมาอยู่กันมาก เหมือนกับว่าเมืองพัทยาเป็นพื้นที่ลือกกันไปลือกกันมา พวกผู้หญิงไทยก็ไปขายตัว ไปเป็นเมียเช่าฝรั่ง ฝรั่งบางคนปลดเกษียณได้บำนาญเดือนละ 50,000-60,000 บาท ก็ย้ายมาอยู่เมืองไทยหาเมียคนไทย เย็นลงก็ไปตีเมียเปียร์ ให้เมียดูแล จ่ายเงินให้เดือนละ 30,000-40,000 บาท แค่นี้ก็มีความสุขตามแบบของเขาแล้วแต่บางที่ฝรั่งก็โดนผู้หญิงไทยหลอก ฝรั่งบางคนซื้อบ้านให้ผู้หญิง แล้วผู้หญิงก็เอาไปขายหลอกกันไปหลอกกันมา บางที่ผู้หญิงไทยก็ถูกหลอกในสายตาของผม พัทยาจึงเป็นเมืองบาปที่มีอบายมุขเยอะมาก”

ครอบครัวและความสุข

บุญเครือ และภรรยา มีลูกทั้งหมด 4 คน เป็นผู้ชาย 3 คน ผู้หญิง 1 คน

ลูกชายคนแรกชื่อ **คนธีร์ เขมาภิรัตน์ (หนึ่ง)** จบการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ จากมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ และจบปริญญาโท (MBA) สาขาการเงิน จาก Drexel University, Philadelphia ประเทศสหรัฐอเมริกา

ลูกชายคนที่สองชื่อ **ฉัตรมงคล เขมาภิรัตน์ (คิง)** จบการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และจบปริญญาโท (MBA) สาขาการเงิน จาก Oklahoma City University ประเทศสหรัฐอเมริกา

ลูกชายคนที่สามชื่อ **บัลลังก์ เขมาภิรัตน์ (แจ็ก)** จบการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะ Information System and Analysis Design จาก Kingston University of Thames, London, ประเทศอังกฤษ

ลูกสาวคนสุดท้ายชื่อ **สุดจินดา เศรษฐกุลวิชัย (เขมาภิรัตน์) (เหมम्म)** จบการศึกษาระดับปริญญาตรีสาขา Internation Business มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ และจบปริญญาโท (MS) สาขา Procurement and Logistics จาก Golden Gate University ประเทศสหรัฐอเมริกา

บุญเครือเล่าว่า เขาเลี้ยงลูกทั้งสี่คนเป็นอย่างดี สร้างความมั่นคงให้พวกเขา และไม่ให้พวกเขาลำบาก โดยจะสนับสนุนเรื่องการศึกษาของลูกๆ อย่างเต็มที่ เพราะสมัยที่บุญเครือยังเป็นเด็ก เขาเป็นคนที่ไม่ชอบเรียนหนังสือ จึงไม่อยากให้ลูกๆ เป็นแบบนั้น เขาจึงส่งลูกไปเรียนต่อยังต่างประเทศทุกคน ตามที่แต่ละคนต้องการจะเรียน

“ลูกของผมแต่ละคนไม่เคยทะเลาะกัน และผมสอนลูกไว้ว่า ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ต่างฝ่ายต่างต้องช่วยเหลือกันและกัน พี่น้องคนไหนหากเดือดร้อน ต้องการความช่วยเหลือจากพี่น้องคนไหน ก็ควรต้องยื่นมือเข้าไปช่วยครั้งหนึ่งก่อน แต่หากยังคงมาขอความช่วยเหลือหลายๆ ครั้ง โดยไม่พยายามช่วยตัวเอง ก็ต้องหยุด ไม่ต้องปล่อยให้มาเอาเงินจากกระเป๋าไปตลอด ให้ช่วยตามที่จำเป็นและพอจะช่วยได้”

บุญเครือยังบอกอีกว่า ลูกของเขาบางคนก็ขี้เหนียว บางคนก็ทำงานเก็บเงินเก่ง โอกาสเจ๊งก็ยาก แต่บางคนก็มองคนแต่ในแง่ดี ให้เพื่อนหมด เพราะสิ่งที่เขาทำ เขาไม่ต้องการแค่เงิน แต่ทำเพราะอยากทำ เขาโลดแล่นเรื่อยไป เคยซื้อดีกราคา 15 ล้าน แล้วให้เพื่อนเอาไปขายข้าวแกง หรือทำธุรกิจขายกระดาษ ขายคอมพิวเตอร์ก็ยกให้เพื่อนไป เพื่อนก็มาอาศัยบุญลูกกัน ลูกก็ชอบเป็นหัวหน้าเขา บุญเครือจึงหวังลูกบางคนในเรื่องนี้ ในเรื่องของความใจดีที่มากเกินไป จึงหวังให้ลูกชายได้แต่งงาน มีครอบครัวจะได้รับผิดชอบแต่ครอบครัว ไม่ไปให้คนอื่นอีก

‘หนึ่ง’ ลูกชายคนโตของบุญเครือ จนถึงเวลานี้ก็ยังไม่แต่งงาน แต่เป็นคนประหยัด ใช้เงินเป็น ไม่ฟุ่มเฟือย เหมือนผม ตอนไปเรียนที่อเมริกา เขาเช่าบ้านอยู่ตรงหน้ามหาวิทยาลัย จะได้ไม่ต้องเดินทางไกล เวลาทานอาหารก็ซื้อตามรถเข็น รถยนต์ก็ไม่ยอมซื้อกลัวเพื่อนชวนไปเที่ยว เก็บเงินเก่ง ไม่ยอมเสียเงินกับอะไรที่ไม่มีประโยชน์ ผมไม่หวังเขาเลยในเรื่องเงิน แต่หวังอยากให้มักรอบคร้วมากกว่า

‘คิง’ ลูกชายคนที่สอง ก็ยังไม่แต่งงานเหมือนกัน คิงเป็นคนใจดี ใช้เงินเก่ง ตอนกลับจากอเมริกาเอาสุนัขที่หน้าเหมือนสิงโตกลับมาด้วย และหมดเงินไปกับเครื่องเสียง 4-5 แสน เพราะชอบฟังเพลง คิงเป็นคนรักเพื่อน และเป็นลูกรักของแม่ เขาชอบถ่ายรูป สะสมกล้อง และทำงานมาหลายด้าน ชอบทดลองทำโน่นทำนี่ เขาเคยทำร้านหนังสือ ไปซื้อตึกมาสิบล้าน เปิดใหญ่โต แต่ตอนหลังไม่มีเวลาทำก็เลยยกให้น้องสาวไปทำแล้วไปทำอสังหา ไปทำกิจการด้านสื่อ ด้าน electronics ที่เขาชอบ จนสุดท้ายมาเปิดบริษัท Playboy Thailand แต่ก็มาช่วยงานที่ SCC เป็นระยะ โดยเฉพาะตอนนำบริษัทเข้าตลาดหลักทรัพย์

‘แจ็ก’ ลูกชายคนเล็ก เขาพูดสิ่งที่ทำให้บุญเครือประทับใจมาก แจ็กบอกว่าไม่หวังสมบัติอะไรมาก ขอให้ส่งลูกเขาเรียนจนจบก็พอ แจ็กไปเรียนลอนดอนตั้งแต่ ม.ปลาย อยู่จนจบปริญญาตรี ก็ประมาณ 8 ปี ระหว่างที่อยู่ก็ได้ฟุ่มเฟือยอะไร มีอย่างเดียวกับที่ฟุ่มเฟือย และเขาขอก็คือรถ แจ็กเป็นลูกที่เชื่อฟังพ่อ ชอบตามใจพ่อ เวลานี้แจ็กมีมักรอบคร้วแล้ว เป็นคนรักมักรอบคร้วมาก ชอบตามใจภรรยา มีหลานให้บุญเครือสองคนเป็นผู้ชายทั้งคู่ คนโตจบปริญญาโทจาก Edinburgh, Scotland และหลานชายคนเล็กกำลังศึกษาปริญญาตรีที่ Melbourne, Australia

“หลานคนโตเป็นเด็กเก่ง เรียนหนังสือเก่ง เล่นเปียโนก็เก่ง พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก เก่งด้านคอมพิวเตอร์มาก จบปริญญาตรีจากอังกฤษ เป็นเด็กประหยัด รู้จักใช้เงิน ชอบทำงานหาเงินเอง หลานคนเล็กผมว่าดีพร้อม ทั้งเก่ง ทั้งเรียบริ่อย ฉลาด พูดจารู้เรื่อง ตอนนี้เรียนปริญญาตรีที่ออสเตรเลีย แต่ผมก็ยังคงหวังไม่ได้ว่า เขามีพร้อมเกินไป จะไม่รู้จักความอดทน ความยากลำบาก ผมหวังว่าเขาจะเติบโตแล้วก้าวผ่านทุกอุปสรรคได้”

‘ແหม່ມ’ เป็นลูกสาวคนสุดท้องของบุญเครือ เรียนจบโทที่อเมริกา แต่กว่าจะจบก็นาน ชอบเที่ยว ติดเพื่อน ชอบสนุกกับชีวิตในแบบที่เขาชอบ ชอบหนังสือก็เลยไปทำร้านหนังสือต่อจากพี่ชาย แต่สุดท้ายก็มาช่วยทำงานที่บริษัทฯ แหม่มแต่งงานมีครอบครัว มีลูกสาวหนึ่งคน ลูกชายหนึ่งคน อายุห่างกันสิบกว่าปี ลูกสาวเป็นเด็กเรียบริ่อย ไม่เคยสร้างปัญหาอะไรเลย เรียนจบปริญญาตรีจากอเมริกาและกำลังศึกษาปริญญาโทที่อังกฤษ ลูกชายคนเล็ก เป็นเด็กน่ารัก เรียบริ่อย ติดคุณยายและคุณตา มาก ต้องไป good night คุณตาและคุณยายทุกคืน กอดหอมคุณตา คุณยายเสมอ เป็นคนที่ผมห่วงที่สุด เพราะเขาเล็กที่สุด กว่าที่จะจบอีกนาน ผมจึงบอกให้ลูกสาวรักษาสุขภาพให้ดี จะได้อยู่ดูแลลูกได้

“ที่จริง ผมไม่มองอนาคตของลูกเท่าไรแล้ว แต่มองไปถึงหลาน เพราะลูกผม ผมให้ไปเยอะแล้ว หากใครรักษาไม่ได้ก็ต้องแล้วแต่เขา แต่กลัวแค่หลานผมจะลำบาก ผมจึงต้องเตรียมความมั่นคงไว้ให้หลาน หลานผู้หญิงผมก็ให้ที่ หลานชายก็ให้ตึก มีค่าเช่าให้แม่เขาส่งลูกเรียน หลานชายอีกคนก็ให้ที่ดินไป 50 ไร่ ปลุกต้นไม้ไว้ หวังว่าอนาคตหลานผมจะยังมีทรัพย์สินกับเขาบ้าง” บุญเครือมองอนาคตของหลานๆ

ความสุขของบุญเครือ

แม้ว่าบุญเครือในวันนี้จะมีอายุย่างเข้า 71 ปีแล้วก็ตาม แต่บุญเครือก็ยังมีความฝันและมีแผนที่จะทำธุรกิจอีกหลายอย่าง แต่ไม่ได้มีเป้าหมายเพื่อกอบโกยเงินทองเหมือนกับในวัยหนุ่ม เพราะวันนี้เขามีทุกอย่างพร้อมแล้ว ไม่ว่าจะเป็นเงินทอง ที่ดิน ทรัพย์สินต่างๆ และที่สำคัญก็คือการมีครอบครัวและลูกหลานที่อบอุ่น

แผนงานของบุญเครือที่อยากจะทำก็ เช่น การทำสวนเกษตร เพื่อปลูกผักปลอดสารพิษ พร้อมกับทำร้านอาหาร ร้านขายสลัด โดยใช้ผักปลอดสารพิษที่ปลูกเอาไว้ ไม่ได้หวังจะค้าขายเอากำไรมากมาย แต่มันเหมือนกับเป็นงานอดิเรก เพื่อให้เกิดความเพลิดเพลิน ได้รับความสุขทางใจ โดยเฉพาะหลังจากที่บริษัท SCC เข้าตลาดหลักทรัพย์แล้วบุญเครือก็จะค่อยๆ วางมือจากธุรกิจหลัก แล้วปล่อยให้ผู้บริหารรุ่นใหม่ไฟแรงเข้าไปดูแลบริษัท ส่วนบุญเครือก็จะใช้ประสบการณ์จากการทำธุรกิจคอยให้คำปรึกษาแนะนำ ยามว่างก็ไปดูแลสวนเกษตร

นอกจากนี้บุญเครือก็มีแผนที่จะนำที่ดินส่วนตัวในจังหวัดระยอง ซึ่งมีอยู่หลายแปลงเนื้อที่รวมกว่า 100 ไร่มาทำสวนเกษตร โดยมีอยู่แปลงหนึ่งเนื้อที่ประมาณ 40 ไร่เศษ ซึ่งบุญเครือพัฒนาไปบ้างแล้ว โดยปลูกต้นไม้และขุดบ่อน้ำขนาดความจุกว่า 10,000 ลูกบาศก์เมตรเอาไว้ มีความลึกกว่า 2 เมตร

“ที่ดินแปลงนี้อากาศดีมาก ดินก็ดี ขนาดกล้วยที่ปลูกเอาไว้ลูกก็โตกว่ากล้วยทั่วๆ ไป มีบริษัทกระดาษแห่งหนึ่งจะมาให้ผมปลูกต้นยูคาลิปตัส แล้วก็จะให้ราคาดีกว่าชาวบ้านทั่วไป ประมาณ 3 ปีก็ตัดขายได้ แต่ผมไม่เอาหรือกไม้ประเภทนี้ เพราะทำให้ดินเสีย ผมอยากปลูกไม้ยืนต้น ประเภทยางนา ปลูกทิ้งไว้ 20 ปีก็มีไม้ใช้ ราคาต้นหนึ่งก็เป็นหมื่นหรือหากจะปลูกผักสวนครัวส่งขายตลาดก็ได้ เช่น แมงลัก โหระพา ฯลฯ หรือจะเลี้ยงปลาก็ได้เพราะขุดบ่อน้ำเอาไว้แล้ว” บุญเครือกล่าวถึงแผนงานในฝัน ซึ่งเขาอยากจะหาคนมาสานต่อความคิดนี้โดยบุญเครือพร้อมที่จะลงทุนให้ หากมีกำไรก็มาแบ่งปันกัน

ส่วนบุญเครือก็จะมีความสุขและเพลิดเพลินไปกับการเดินดูแปลงผัก แปลงไม้ในไร่ ตื่นเช้าขึ้นมาก็เดินสูดเอาอากาศดีๆ เข้าไป ฟังเสียงนก นานาชนิดที่โฉบบินออกหากิน หรือหากเป็นไปได้ เขาก็อยากจะทำที่ดินบางส่วนมาจัดสร้างเป็นศูนย์ปฏิบัติธรรม เพราะที่ดินแปลงนี้บรรยากาศเป็นธรรมชาติ มีภูเขาล้อมรอบ มีความเงียบสงบและร่มรื่นเหมาะที่จะมานั่งสมาธิหรือปฏิบัติธรรม

นี่คือความสุขแบบเรียบง่ายของชายที่ชื่อ ‘บุญเครือ เขมาภรณ์’

แง่คิด-คำคมของบุญเครือ

แม้ว่า บุญเครือ เขมาภิรัตน์ จะไม่ได้เล่าเรียนในรั้วมหาวิทยาลัย เหมือนกับนักธุรกิจรุ่นใหม่ๆ แต่ประสบการณ์ชีวิตที่ซ้นคลักนับแต่ใน วิทยาลัย วิทยาลัย และในฐานะผู้บุกเบิก บริษัท SCC จนนำเข้าสู่ตลาด หลักทรัพย์ในวันนี้ นั้น มีคุณค่ามากกว่าใบปริญญาหลายสิบใบรวมกัน

และนี่คือตัวอย่างของแง่คิด-คำคมที่ตกผลึกมาจากประสบการณ์ ชีวิตตลอดกว่า 70 ปีที่ผ่านมาของบุญเครือ และถือเป็นขุมทรัพย์ทาง ปัญญาที่สมควรจะต้องบันทึกเอาไว้เพื่อให้ผู้ที่สนใจได้ศึกษาเรียนรู้...!!

หนังสือและความคิด

“ชีวิตของผมแม้จะเลือกเกิดไม่ได้ แต่ผมก็สามารถที่จะเลือก
ดำเนินชีวิต เพื่อให้พบกับคำว่าประสบความสำเร็จ”

“งานทุกอย่างที่ผมทำมาได้ เกิดจากมันสมองที่ผมใช้ความคิด
แล้วลงมือทำ ไม่ใช่เรื่องฟลุ๊ค ถ้าผมฟลุ๊ค ไม่มีทางทำได้ขนาดนี้ ความ
สำเร็จที่เกิดขึ้นอยู่ที่เราสามารถมองทุกอย่างได้ทะลุปรุโปร่ง”

“ผมเป็นคนชอบคิด คิดหาเงินไปเรื่อย แม้สมัยหนุ่มผมจะเที่ยว
เล่นการพนัน แต่ผมก็เหมือนคนทั่วไปที่คิดอยากรวยเหมือนกัน ตอนผม
อายุ 21 ปี เป็นพนักงาน บริษัท ไทยออยล์ เมื่อถึงเวลากลับบ้านที่กรุงเทพฯ
ผมจะนั่งรถเมล์สี่ล้อ ไม่มีแอร์ ขณะผมนั่งรถกลับกรุงเทพฯ ผมก็ชอบคิด
ไปเรื่อยว่าทำอย่างไรเราถึงจะมีเงิน ทำอย่างไรถึงจะรวย นั่งรถไปมองเห็น
กองหิน กองทรายวางทิ้งอยู่ริมถนน ผมก็มานั่งคิดว่ามันน่าจะทำอะไร
ได้บ้างที่จะได้เงิน ไม่ใช่มาวางทิ้งไว้อย่างนี้ นั่งรถไปเห็นร้านขายของก็
คิดว่า เออ! วันหนึ่งถ้าเราเป็นเจ้าของร้านจะมีใครมาสั่งของเราบ้าง”

“ผมเป็นนักอ่านหนังสือ ชอบอ่านหนังสือมาตั้งแต่เด็ก หนังสือผมอ่านทุกแนว อ่านได้หมด อย่างเรื่องเซอร์ลือก โฮลมส์ ผมอ่านจบมาไม่รู้กี่เที่ยว หนังสือพวกนี้ทำให้ประเทืองปัญญา ฉลาดขึ้น สมองก็เลยแตกฉาน เฉียบคม คิดแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้เก่ง มองอะไรมันก็ง่าย ทำให้มีปฏิภาณไหวพริบดี ช่วยผมหาเงินได้มาก”

“การอ่านหนังสือให้อะไรหลายอย่างต่อผม อย่างหนึ่งที่ได้ก็คือได้คิด”

“มีนักเขียนคนหนึ่งเขียนเอาไว้ว่า ‘อย่าบอกความคิดของคุณกับใคร’ ซึ่งถือเป็นความจริง ตัวผมเองก็สอนลูกอย่างนี้ ถ้าเราคิดจะทำอะไร หรือมีไอเดียอะไร อย่าเพิ่งไปบอกใครให้รู้ แต่ตัวผมเองกลับทำไม่ได้ ผมเป็นคนชอบเปิดเผย ถึงแม้จะมีใครบอกว่าจะมาทำธุรกิจแข่งกับผม ผมก็ไม่ได้ปิดกั้นอะไรเขา เพราะผมคิดว่า ถ้ามีคู่แข่ง ผมก็มีปัญญาพอที่จะแก้ไขปัญหาได้ ผมสามารถใช้ปัญญามาแก้ไขสถานการณ์ได้ หากเราอ่านหนังสือเยอะๆ สมองก็จะแตกฉาน คิดแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ การอ่านจึงดีตรงนี้ ช่วยประเทืองปัญญา ทำให้มองอะไรง่ายสมองเฉียบคม มีปฏิภาณดี ตลอดเวลาที่ผมสร้างเนื้อสร้างตัวหาเงินได้มากมายก็เพราะเริ่มฝึกปัญญาจากการอ่าน”

“ผมอ่านหนังสือมามาก อ่านประวัติชีวิตความสำเร็จของคนมาแล้วหลายคน การอ่านทำให้เราเปิดโลกกว้างขึ้น ทำให้เรามีวิถีคิดที่แหลมคมขึ้น ดังนั้นผมจึงอยากทำประวัติชีวิตของตัวเองเก็บไว้ เป็นอนุสรณ์ให้คนรุ่นหลัง เพื่อวันข้างหน้าหากผมล่วงลับไปแล้ว คนรุ่นหลังจะรู้ว่าเราได้ทำอะไรบ้างเพื่อเขา”

ความมุ่งมั่น

“ไม่ว่าคุณจะไปทำธุรกิจอะไร คุณก็ต้องลงไปขลุกกับมัน และอย่างแรก คือ คุณต้องรู้ ต้องอ่านมันออก ทำแล้วจะไปต่ออย่างไร ถ้าคุณอ่านไม่ออก คุณก็ทำธุรกิจนั้นไม่ได้”

“คนเราต้องมีความรู้รอบตัว บางอย่างเราสามารถเรียนรู้ได้ด้วยประสบการณ์ ได้ไปพบเจอเอาเอง ก็ถือว่าเราได้เรียนรู้จากของจริงผมเรียนรู้จากโลก เรียนรู้จากการใช้ชีวิต ผมไม่ได้เรียนจากโรงเรียน ไม่ได้เรียนจากตำรา ผมเจอปัญหาเรื่องใด เจอคนแบบไหน ผมก็เก็บเอามาพิจารณา และที่สำคัญผมเป็นคนชอบอ่านหนังสือ ทำให้ประเทืองปัญญาเวลาที่ผมอ่านหนังสือพิมพ์ ผมจะเก็บความรู้ไว้ ‘รู้ไว้ใช้ว่า’ บางคนผ่านหูผ่านตาก็คิดไม่ได้ หรือได้ฟังผ่านหูยังไม่รู้เลยเพราะลืมนไปแล้ว”

“ชีวิตของผมไม่เคยพบกับคำว่าล้มเหลว และผมก็ไม่ยอมที่จะพบกับมัน ตอนที่ผมรับเหมาทำงานเล็กๆ ให้ไทยออยล์ งานผมก็ไม่เคย

ล้มเหลว ตั้งแต่ผมทำงานรับเหมาเล็กๆ ผมก็จะลงไปดูแลเอง ผมลงไป
คุมงานเอง ถังน้ำมันผมก็ลงไปดูแลเอง ตัวเป็อน้ำมัน ผมทำงานก็ไม่เคย
รู้สึกเบื่อหรือท้อแท้ และผมคิดอยู่เสมอว่า จะต้องทำงานให้ดีที่สุด เพราะ
ว่าหัวหน้าสับสนุนผม ถ้าผมไปทำซี้ซั้ว หัวหน้าก็เสียชื่อ”

“ทั้งๆ ที่ใครก็รู้ว่าผมทำงานห้องแล็บ ไม่มีความรู้เรื่องช่าง ไป
ทำพวกรับเหมาได้อย่างไร ไม่รู้เรื่องก่อสร้างอะไร แต่เป็นเพราะหัวหน้า
คอยดันผมขึ้นมา ให้ผมทำโน่น ทำนี่ ถึงแม้จะไม่ใช่งานใหญ่ แต่ผมก็ต้อง
ทำให้เห็นว่าสำเร็จ อะไรที่ทำไม่ได้มันก็จะเสียหาย เขาก็จะไปด่าไปบิณฑา
ลับหลัง เห็นไหมไปเชื่อบุญเครือ หลงไปมีหุ้นกับบุญเครือให้งานทำแล้ว
ก็ทำให้บริษัทเสียหาย เพราะฉะนั้นเราต้องทำให้ดีทำให้สำเร็จ”

“ตอนผมเป็นนักเรียน ผมก็เที่ยวไป ไม่สนใจเรียนหนังสือ แต่ผม
ชอบอ่าน ผมจึงเก่งทางวรรณคดีไทย เวลาไปสอบผมก็ทำได้ง่ายๆ แต่ถ้า
ให้ผมไปสอบพีชคณิต ผมก็ได้ศูนย์ สอบเรขาคณิต ผมก็ได้ศูนย์แต่ตอน
หลังพอมาทำงานเราก็ต้องรู้ เรามาทำงานรับเหมาสร้างถัง ซ่อมพื้นถึง
พื้นที่มีเท่าไร แล้วทั้งหมดเป็นกี่ตารางฟุต เหล็กต้องใช้กี่ตัน เราต้องสั่ง
ซื้อเท่าไร เรื่องพวกนี้เราต้องรู้เอง เราจะฟังใครไม่ได้ ถ้าลูกน้องแหกตา
เราก็เจ๊งสิ”

“อย่างเรื่องล้างถังน้ำมัน ผมต้องเอาซีลลัดจ์ออกไปเท่าไร หนา
หนึ่งฟุต ทั้งหมดคิดเป็นปริมาตรเท่าไร เราก็คิดได้ มันไม่ได้ยาก ของพวกนี้
ถ้าเราเข้าไปสัมผัสกับมันจะผิดไม่ได้ ถ้าไม่รู้ก็ต้องชวนชวาย เพราะเรา

ต้องทำมาหากิน เราไม่ใช่ช่างที่รับงานแบบทั่วไป อยู่ๆ มาประมูล ตรงนี้ปรับหลังคา เปลี่ยนพื้นใหม่ทั้งหมดเท่าไร งานของผมนายกว่านั้นแล้ว จะต้องเสนอราคาเท่าไร เราก็ต้องรู้ ผมก็ค่อยๆ เรียนรู้ไป ค่อยๆ เรียนรู้ไปเอง ไม่ใช่รู้อย่างมาก่อน ผมรู้มาจากการทำงานเมื่อเราไปอยู่ตรงนี้เจอ คนโน้นคนนี้ก็คุยกันความรู้นั้นก็เกิด เหมือนพวกเขาเป็นครู”

“เรื่องการคำนวณแบบนี้ ผมไปดูของจริงว่าเขาทำกันอย่างไร เพียงครั้งเดียวผมก็เข้าใจแล้ว เช่น การชุปแข็ง (ฮาร์ดเพชชิง) ทำกันอย่างไร บางครั้งเขาพูดมาผมไม่เข้าใจ ผมก็ไปดูด้วยตัวเอง เรื่องพวกนี้ ถ้าไม่เข้าไปสัมผัสมันก็เหมือนเป็นของยาก แต่ถ้าเราได้เข้าไปดูของจริงไปดูว่าเป็นอย่างไร ก็เป็นเรื่องที่ง่าย ทุกอย่างเราต้องเรียนรู้ บางที่เขาพูดมาเราไม่รู้ เราก็ต้องชวนขวายไปหาความรู้”

“เงินทั้งหมดที่ผมได้มานี้ ส่วนหนึ่งได้จากการทำงาน และใช้ความคิดแก้ปัญหาเฉพาะหน้า เพราะการที่คนเราสามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี ก็เท่ากับว่าเรามองเห็นช่องทางได้มากกว่าคนอื่น และที่สำคัญ คือโอกาส เราต้องหาโอกาสเดินตามหลังราชสีห์ ถ้าเราไปเดินตามหลังหมา พอมันกินเหลือ เราก็ไม่ได้อะไร แต่ราชสีห์ถ้ามันกินเหลือเราก็ยังได้ประโยชน์ ฉะนั้นมันจึงมีโอกาสที่เราจะทำเงิน อย่างตอนแรกที่ผมไปทำงานกับไทยออยล์ เพราะไทยออยล์มีเงินมหาศาล”

สร้างผลงาน

“ตั้งแต่เริ่มทำงานรับเหมา ผมสร้างความพึงพอใจและความไว้วางใจให้ลูกค้า ทำให้ลูกค้ามอบงานให้ผมอย่างต่อเนื่อง และให้เงินเพิ่มเป็นพิเศษ อีกทั้งยกเครื่องมืองานช่างให้แก่ผมไว้มากมาย ถือเป็นสิ่งตอบแทนพิเศษ ผมได้เครื่องมือจากบริษัทญี่ปุ่น บริษัทฝรั่งมาไม่น้อยของฟรีทั้งนั้น ซึ่งผมนำมาต่อยอดสร้างงาน สร้างรายได้เพิ่มเป็นจำนวนมาก”

“บริษัท ศรีราชาคอนสตรัคชั่นฯ ต้องใช้ทักษะด้านวิศวกรรมสำหรับสร้างโรงงานในภาคอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ซึ่งต้องอาศัยความพร้อมด้านเครื่องมือ และความชำนาญของทีมงาน ต่างจากงานรับเหมาทำท่อน้ำ ทำถนน ที่ใช้แรงงานทั่วไปได้ สิ่งสำคัญในแวดวงธุรกิจอย่างผมคือ นอกจากเราจะต้องมีความชำนาญแล้ว เราต้องมีชื่อเสียงด้วย เพราะไม่อย่างนั้นใครจะมาให้ความเชื่อถือ”

“ทุกวันนี้ใครจะมาทำธุรกิจอย่างผมไม่ใช่เรื่องง่าย นับว่ายากมากไม่ใช่อยู่ๆ ใครอยากจะทำก็ทำได้ มันไม่ใช่งานที่ใครจะถือเอารายได้อันหนึ่ง แล้วไปปรบงานมารับเหมาได้ เวลาผมได้คนมาทำงาน กว่าที่ผมจะเอาคนงานไปเข้าทำงาน ผมต้องจ่ายเงินไม่ต่ำกว่า 2,000 บาท ผมต้องซื้อแว่นตาให้ ซื้อรองเท้าให้ ซื้อถุงมือให้ หมวก เข็มขัดเซฟตี้เส้นหนึ่ง

เดี๋ยวนี้ราคา 4,000 บาท ทุกสิ่งทุกอย่างบริษัทต้องซื้อให้คนงานทั้งหมด เขาถึงจะไปทำงานได้ ยังไม่รวมเครื่องมือของแต่ละคนอีก แต่ถ้าคุณทำงานปูน มีเครื่องอันเดียวก็ทำงานฉาบปูนได้ ไม่เหมือนกับงานของผม ลงทุนตรงนี้ค่าใช้จ่ายสูงมาก"

“ตั้งนั้นผมจึงไม่กลัวนักเลง หมายถึง ต่อให้เป็นนักเลงใหญ่โตมา ประมุขงานได้ก็เอาไป ในเมื่อผมรู้ว่านักเลงทำงานแบบนี้ไม่ได้ ผมจึงไม่กลัว เพราะขึ้นนักเลงรับไปทำก็เจ๊ง ไม่ใช่ใครจะทำได้ง่ายๆ มันต้องมีทุน มีเครื่องมือ มีสถานที่ มีคนงาน มีความชำนาญและมีชื่อเสียง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ผมมีพร้อมทุกอย่าง”

“ธุรกิจที่ผมทำเจริญรุ่งเรืองมาถึงทุกวันนี้ ผมไม่ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับนักการเมืองเลย เพราะไม่อยากไปอาศัยอำนาจเขา ยกเว้นถ้าเกิดมีปัญหา ผมก็รู้ว่าต้องไปหาใคร อย่างไรก็ตาม ผมไม่เคยไปทำร้ายใคร ทำให้ปกติเวลาผมไปไหนมาไหนผมจะไปคนเดียว โดยมีคนขับรถไปด้วย 1 คน ทำตัวเหมือนอย่างชาวบ้านทั่วไป ไม่ต้องยุ่งยาก ไม่ต้องมีมือปืนคอยคุ้มกัน จะไปไหนก็ได้ จะไปกินข้าวแกงข้างถนนตรงไหนก็ไปนั่งกิน ไม่มีคนปองร้าย”

หลักการบริหารคน

“การทำงานทุกอย่างเราต้องมีวิธีผูกใจคน ทำอย่างไรให้เขาอยากทำงานร่วมกับเรา ผมก็ค่อยๆ ใช้สติปัญญาคิดว่าควรจะทำอย่างไรเขาถึงจะเต็มใจทำงานให้กับเรา ผมคิดว่าทุกคนต้องเป็นเจ้าของกิจการร่วมกันรับผิดชอบร่วมกัน เพราะไม่อย่างนั้นใครจะมาทุ่มเทการทำงานให้คือเขาต้องได้ผลประโยชน์ เขาก็ทำหน้าที่ของเขาแล้วมาแบ่งผลประโยชน์กัน คือทุกคนเป็นเจ้าของกิจการ ถ้าทุกคนเป็นลูกน้องของเราเป็นลูกจ้างอย่างเดียว หากเกิดความขัดแย้งขึ้นมา เขาเป็นลูกจ้างถ้ามีการประท้วงก็ไปกันหมด แต่ถ้าเขาถือหุ้นด้วย เขาจะได้คิดเอา! เราก็คือเป็นเจ้าของด้วย”

“ถ้าคุณเป็นเจ้าของธุรกิจ หรือเป็นเจ้าแก๊ว คุณจะมาถือตัวคนเดียวไม่ได้ เพราะงานอย่างนี้มันมีหลายเรื่องที่ต้องรู้ บางทีผมก็ต้องฟังคนอื่นด้วย บางเรื่องก็ต้องยอมเขา ถ้าคุณไปออกความคิดเห็นผิดๆ แล้วบังคับให้เขาทำผิดๆ ก็ไม่มีใครอยากทำงานด้วยหรอก คือใครเข้ามาก็ต้องออก เราก็ไม่สามารถที่จะทำให้บริษัทเจริญเติบโตได้ เพราะเราไม่มีความรู้ ตรงนี้มีเป็นร้อยๆ เรื่องที่เราต้องเรียนรู้ แล้วเราจะเรียนรู้มันหมดหรือ? ก็ต้องอาศัยเรียนรู้จากคนอื่นไปด้วย ตามความคิดของผม ผมไม่ถือตัวว่าเป็นใหญ่ ผมทำงานเพื่อมุ่งหาเงินเป็นตัวตั้ง ทำเพื่อมุ่งหวังให้บริษัทมีกำไร ถ้ามีปัญหาที่ต้องช่วยกันแก้ไข”

“เวลาผมจะรับใครเข้ามาทำงานด้วย ผมต้องดูด้วยตัวผมเอง เสมอผมจะดูว่าคนคนนี้มีรอยยิ้มที่ใหม่ ที่สำคัญความซื่อสัตย์ต้องมาก่อน เพราะคนบางคนก็คิดจะเอาแต่เงิน อยากรได้นู่นได้นี้ แต่ไม่สู้งาน”

“สิ่งที่มีค่าที่สุดของ บริษัท SCC คือ ‘คน’ หมายถึงบุคลากรที่ทำให้เราได้มาถึงอย่างทุกวันนี้ ไม่ได้เกี่ยวกับเงิน หรือเครื่องมืออะไรของพวกนี้ไม่มีความหมายหรอก คุณต้องได้คนที่ดี มีฝีมือมาช่วยงานอย่าง การรับงานโครงการหนึ่ง ถ้าเราไปทำงานก็ต้องมีเงินค้ำประกันไปรับงานมา 20 ล้าน ก็ต้องมีเงินประกัน 2 ล้านบาท ทีนี้ถ้าเกิดโปรเจกต์อื่น หรือบริษัทอื่นเขาให้เงินค่าจ้างสูงกว่า แล้วพนักงานของเราลาออกไปทำงานที่อื่น เราจะทำอย่างไร? คนทำงานประเภทนี้ต้องมีฝีมือ ไม่มีฝีมือทำไม่ได้”

วิธีอุดรูรั่ว

“เทคนิคการทุจริตการซื้อของมีหลายวิธีที่ผมพบมา เช่น ผมให้คนไปซื้อของที่ร้านแห่งหนึ่ง เขาก็ไปคุยกับเจ้าของร้าน ให้เจ้าของร้าน ออกบิลมาเกินอีก 3 เปอร์เซ็นต์จากราคาที่ซื้อขายกันจริง เช่น ซื้อของ 1,000,000 บาท ร้านก็ออกบิลมา 1,030,000 บาท แล้วก็มาวางบิลรอเรียกเก็บเงินจากบริษัท พอถึงดิลได้รับเงินพนักงานคนนี้ก็จะไปเอาเงินจากเจ้าของร้าน 30,000 บาท ทำกันง่าย ๆ อย่างนี้ไม่รู้ว่ามีฝ่ายจัดซื้อคน

ไหนของบริษัทผมจะทำแบบนี้หรือเปล่า ร้านค้าเหล่านี้ต้องการขายของ เขาทำได้ทุกวิถีทาง แล้วเดือนหนึ่ง บริษัท SCC ชื่อของเป็นจำนวนมาก จากบิลเท่าไร เขาบวกก็เปอร์เซ็นต์ย่อมสามารถทำได้เพราะฝ่ายจัดซื้อ มีช่องเยอะ เผลอในอดีตผมเป็นนักเล่นการพนัน คนเล่นการพนันต้อง ชีระแวงไว้ก่อนว่าคนอื่นที่จะมาเล่นการพนันกับเรา เราต้องอนุมานว่า เขาจะต้องโกงเราทุกคน"

“อย่างผมจะให้ไปเช็คราคาสินค้า บางคนก็จะเกรงใจกัน ไม่กล้าไปเช็คเรื่องนี้ เขาเสนอราคามาเท่านี้ ผมก็ให้คนที่ผมไวใจไปเช็ค ราคาจากร้านนี้อีกรอบ ไปถามตรงนี้ดู เรื่องไหนที่ผมตามได้ ผมก็จะทำ อย่างนั้น อย่างน้อยคนก็ยังเกรงใจเราว่า เออ ! ถ้าแก่เขาตรวจสอบนะ ไม่ใช่ชี้ชี้ แต่เนื่องจากของมีหลายร้อยรายการ เราจะไปเช็คคนเดียวได้ อย่างไม่รู้ ผมก็มีทีมงานของผม เมื่อฝ่ายจัดซื้อคิดราคามาผมก็ให้ทีมงาน ของผมเช็คอีกครั้ง ให้เขาลองเช็คดูสิว่า ค่าเฉลี่ยรวมแล้วเท่าไร เอาตัว ประมาณการมาก่อน แล้วค่อยมาดูเปรียบเทียบราคากันอีกที ผมต้อง ทำอย่างนี้ไปเรื่อยๆ เพื่อความมั่นคงของบริษัท”

“ถ้าผมไม่มาดูแลสักคนก็ไม่มีใครมาสนใจ อย่างไม้กระดานเป็น หมีนแผ่น พอเสร็จงานก็วางกันเฉยเลย ผมต้องสั่งเอาไปเก็บสต็อกไว้ เหมือนผมต้องไปคอยเก็บขยะ คอยดูแล คือผมเห็นเป็นเงินได้ตลอดเวลา บางครั้งผมยังว่าทำไมคนจึงไม่หยิบกัน ทำไมเห็นเงินแล้วไม่หยิบ ลูกน้องผมเห็นเงินแล้วก็เตะทิ้งไป พอผมเห็นเป็นเงินก็เสียดาย ถ้าเรา

ปล่อยขายแจ็กไปเลยก็โลกรั้มละ 10 บาท ก็ได้เงินไม่กี่บาท แต่ผมเอาไปขายคนที่ต้องการ ก็ได้เงินมาหลายแสนบาท

ตำราซื้อขายที่ดิน

“จะว่าไปแล้วเรื่องซื้อขายที่ดินเป็นเรื่องที่พุดยาก ไม่ได้สอนกันได้ง่ายๆ เพราะต้องมีความรู้รอบตัวเยอะ เช่น ต้องรู้ว่าจะมีการขยายโครงการอะไร ในพื้นที่ส่วนใด ซึ่งต้องอ่านหนังสือให้มากถึงจะพอรู้ขนาดลูกน้องของผมเองยังต้องถามผมเลยว่า ‘ถ้าแก่รู้ได้อย่างไรเห็นถ้าแก่ซื้อที่ดินได้ราคาถูก แล้วอยู่ๆ ขายได้ราคาแพง’ ก็เป็นเพราะผมอ่านหนังสือมาก ติดตามข่าวสาร และเลือกซื้อที่ดินทำเลดี เมื่อก่อนผมก็เคยสงสัยว่าพวกนายแบงค์รุ่นก่อนๆ ทำไมซื้อที่ดินถูกมากแต่พอถึงเวลากลับเป็นที่เจริญ นั่นเป็นเพราะพวกเขามีข้อมูลมากการเป็นนายแบงค์ทำให้รู้ได้เร็วกว่ารัฐบาลจะมีโครงการทำอะไร”

“ตอนนั้นจำได้ว่า ผมนอนอยู่ห้องติดกับคุณพ่อคุณแม่ พอประมาณตีสี่กว่าๆ ท่านก็จะตื่นมานั่งคุยกันเรื่องการทำมาหากิน หรือคุยเรื่องการค้าที่ดิน พุดกันเรื่องปัญหาต่างๆ ผมนอนอยู่ข้างห้องท่าน เราก็ได้ยินเรื่องที่คุยกันทุกเรื่อง เช่น คนนั้นโกงที่ดิน คนนี้ถูกโกงที่ดิน คนนี้ อย่างนั้น คนนั้นอย่างนี้ เรื่องที่ดินต้องทำอย่างนั้น อย่างนี้ ผมก็จำแต่ก็ไม่ได้ไปใส่ใจอะไรมากนัก แต่ทำให้ผมรู้ว่าคนนั้นเป็นอย่างนั้น อย่างนี้

จะเรียกว่าซิมซบมากก็ได้ ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างมากสำหรับผมในเวลา ต่อมา”

“การซื้อขายที่ดิน ที่ผมจำได้แม่นยำและผมต้องทำตามแบบอย่างตลอดไปคือ คุณแม่ผมถ้าท่านจะซื้อขายที่ดิน โดยเป็นนายหน้าให้ใครก็ตาม สิ่งที่สำคัญที่สุด คือ ท่านจะต้องดูที่ดินผืนนั้นให้เรียบร้อยด้วยตัวเองทุกครั้ง และตรวจดูว่าที่ดินที่จะซื้อขายผืนนั้น ถ้ามีการซื้อขายแล้วจะมีปัญหาอะไรไหม จะมีปัญหาเรื่องการติดจำนองไหม หรือถ้ามีอะไรที่ไม่ถูกต้อง คุณแม่ของผมท่านจะดูแลแก้ไขให้เรียบร้อยก่อนที่จะซื้อขายจริง”

“เรื่องที่ดินไม่ต้องไปยึดติดกับมัน ประเภทที่ว่าที่ดินของพ่อแม่ปู่ย่าตายายให้มา เป็นมรดกตกทอด ห้ามขายเด็ดขาด ตามความคิดของผม ถ้าขายแล้วได้กำไรดี ให้ขายไปเลย ถ้ามันทำประโยชน์ได้ คุณอย่าไปกังวล ขายไปแล้วก็เอาเงินมาซื้อที่ดินแปลงใหม่ก็ได้”

“มีที่ดินอยู่แปลงหนึ่งที่ผมสั่งลูกไว้เลยว่าห้ามขาย เนื้อที่ประมาณ 10 ไร่ แพลงนี้อ่าขาย เพราะว่าอีกไม่กี่ปีข้างหน้าที่ดินนี้จะเจริญมากแล้วจะหาที่สวยแบบนี้ไม่ได้อีก ตอนนี้มีคนจะขอซื้อที่แปลงนี้ เสนอราคา 40 ล้านบาท ผมก็บอกลูกไปว่าอย่าขาย ให้เก็บเอาไว้ แล้ววันข้างหน้านำมาพัฒนาให้เกิดประโยชน์จะได้มากกว่านี้หลายเท่า”

“เรื่องซื้อขายที่ดิน หากจังหวะดีผมก็ซื้อมา-ขายไปอยู่ตลอดเวลา แต่ก็ไม่ใช่ง่าย บางครั้งเราก็ถือไว้นาน บางแปลงราคาถูกก็ซื้อถือไว้นานกว่า 20 ปีกว่าจะขายได้กำไรงาม แต่ผมทำแบบไม่โลภ ไม่เหมือนบางคนที่เกี่ยวข้องไปกู้ธนาคาร แล้วก็ต้องจ่ายดอกเบี้ยเยอะกว่าราคาที่ดินจะปรับได้ราคาดี ก็ไม่มีให้เหลือรับประทาน”

“บางคนคิดว่า ถ้าไม่กู้เพื่อนำเงินมาลงทุน ก็ไม่มีทางเติบโตได้ ถ้าคุณคิดว่าไปกู้มาแล้วจะทำงานได้อีก มันก็พอคุ้ม แต่ถ้าคุณกู้แล้วอยู่เฉยๆ มันก็ไม่คุ้ม นานไปก็ต้องจ่ายดอกเบี้ยให้เขาตลอด มันเป็นห่วงของเรา ซึ่งผมไม่อยากเป็นแบบนั้น ผมอยากสบาย มีทรัพย์สิน ที่ดินถือเป็นทรัพย์สิน แทนที่ผมจะถือเงินสดไว้ ผมก็เปลี่ยนเป็นทรัพย์สิน เพราะเมื่อถือทรัพย์สินจำพวกที่ดินไว้ มันขึ้นได้เร็วกว่าถือเงินสดไว้ อย่างตอนนี้นักธนาคารให้ดอกเบี้ยเงินฝากร้อยละห้าสิบสตางค์ ปีหนึ่งยังไม่ได้ 5% เลย แต่ถ้าซื้อที่ดินไว้ปีหนึ่งอาจได้เกือบ 100% เช่น ปีนี้ซื้อที่ดินไร่ละ 1 ล้านบาท ปีถัดไปความเจริญเข้ามาขายได้ไร่ละ 2 ล้านบาท ดีกว่าดอกเบี้ยเป็นไหนๆ”

“คนมีเงินก็ซื้อที่มาต้องไว้ ชาวบ้านไม่มีเงินก็มาขายถูก คนที่เก็งกำไรมีเงินก็ขายแพง ผมอยู่ในภูมิภาคนี้มานาน ผมจึงรู้ว่าที่ดินตรงไหนของใคร หากซื้อจากชาวบ้านที่เป็นเจ้าของเดิมก็ได้ราคาถูก แต่ถ้าเป็นนายทุนมาซื้อไว้ นายทุนก็เก็งกำไร ผมจึงมักจะเลือกซื้อที่ดินจากชาวบ้าน เพราะได้ราคาถูกกว่า”

“ดังนั้นการใช้เงินเพื่อลงทุนซื้อที่ดิน ผมจะใช้เงินสดเท่าที่ผมมีอยู่เพื่อลงทุนซื้อที่ดินเท่านั้น ถ้าผมคิดจะซื้อที่ดิน ผมก็ตัดสินใจซื้อมาเลยซื้อเท่าที่เงินเรามี โดยไม่ไปกู้เงินจากธนาคารให้เสียดอกเบี้ย และเสียเวลาดำเนินการ และข้อดีอีกอย่างหนึ่งของการใช้เงินสดซื้อที่ดินคือ ถ้าเราอยากจะทำขายที่แปลงนั้น เราก็ขายได้ทันที”

เศรษฐีที่ดิน

“ผมมันเศรษฐีภูธร อยู่ตรงนี้คนรู้จักเราก็แค่คนในศรีราชา ไปถิ่นอื่นคนเขาก็ไม่รู้จักแล้ว และผมก็ไม่อยากตะเกียกตะกายไปรู้จักใคร คนบางคนพอรวยแล้ว จิตใจมันก็เตลิดไปแบบไม่ควบคุมแล้ว บางคนเห็นว่ามีเยอะแล้ว ลูกเมียก็พลอยเหลือไป ถ้าไม่ควบคุมให้ดีบางทีก็หมดคือเรื่องเงินทอง เราต้องรู้ว่าเงินมันชอบอยู่กับเงิน ถ้าคุณเอามารวมๆ กันไว้เดี๋ยวก็ได้ดอกเบี้ย ได้เงินเพิ่ม ถ้าคุณไปไล่มัน เอาไปทำโน่นทำนี่ไม่สมควร มันจะไปหมด อย่างเอาไปซื้อรถเบนซ์คันละสิบล้าน คิดดู เราปลูกข้าวร้อยไร่ ยังไม่ได้คันหนึ่งเลย”

“จงอย่าใช้เงินเกินกว่าที่หา คุณหาได้เท่าไรผมไม่สนใจ แต่คุณอย่าใช้เกินกว่าที่หาได้ เช่น หาได้เดือนละ 10,000 บาท คุณใช้เดือนละ 20,000 บาท คุณเจ๊ง ตั้งแต่สมัยที่ผมยังไม่มีเงิน ผมก็จะมองข้อเดือนใจนี้ไว้ตลอด ผมต้องคิดเสมอว่า พรุ่งนี้จะเอาอะไรกิน คุณต้องคิดถึงพรุ่งนี้ว่าพรุ่งนี้เราจะเอาเงินที่ไหน หรือเราจะมีทางไปตรงไหนผมคิดตลอด ตั้งแต่มผมโตขึ้นมา และตั้งแต่ผมแต่งงานมา ผมคิดตลอดว่าพรุ่งนี้ผมจะเอาเงินที่ไหนเลี้ยงลูกเมีย”

“ผมเป็นคนเก็บเงินได้ดีมาก เหมือนแม่ผมตรงที่ว่า ถ้าเงินใหม่ผมยังไม่ได้ เงินเก่าไม่ต้องไปจ่าย ผมจะจ่ายเมื่อเราได้อีกใหม่มา ผมจะไม่ถลุงเงินเก่าที่ถือเป็นทรัพย์สินของผมให้ต้องหมดไป เพราะนั่นถือเป็นหลักประกันชีวิต ผมก็คิดว่าผมเก็บเงินเท่านี้ไว้ฝากกินดอกเบี้ยยดีกว่า เราไม่ได้จะไปลงทุนผมก็ต้องคิดก่อนว่ามันเสี่ยงไหม เกิดผิดพลาดขึ้นมาครอบครัวของผมต้องลำบากไหม หากต้องลำบากคืนเงินคืนอีก ผมก็ไม่เอา คิดว่าได้แค่นี้พอแล้ว ไม่ต้องไปอยากรวยกับเขา”

“ช่วงชีวิตในวัยเด็กช่วงหนึ่งของผมค่อนข้างน่าสงสาร บ้านผมทุกคนอยู่แบบขาด พี่น้องทุกคนต้องชวนขวย ทุกวันนี้แต่ละคนจึงรู้จักใช้เงินกัน อย่างที่พี่ชายของผม (คุณบุญเทียม เขมาภรณ์) เวลานี้เขารวยแล้ว มีภรรยาเป็นหมอเหมือนกัน พอเขามาเยี่ยมผมที่เราก็จจะชวนกันไปทานมือกลางวันข้างทาง สั่งก๋วยเตี๋ยวเปิดแห้งชามน้ำชาม ไม่ต้องคิดมากเรื่องของกิน”

“อย่างผมใส่นาฬิกาไซโก้ ก็ไม่เห็นจะต่างจากโรเล็กซ์ สามารถบอกเวลาได้เที่ยงตรงเหมือนกัน หน้าซ้ำโรเล็กซ์ยังหนักกว่าอีก ผมก็ไม่เอา ให้ลูกไปหมด หรืออย่างหัวเข็มขัดเพชรที่ภรรยาผมทำมาให้ ผมก็ไม่เอา ให้ลูกไปหมด สร้อยคอก็ให้ลูกไปหมด หากผมต้องมาใส่ของเหล่านี้ ผมก็จะไปไหนมาไหนลำบาก เดี่ยวโจรเห็นเข้าก็เอาผมตาย แต่ทุกวันนี้ผมใส่นาฬิกาไซโก้เรือนละ 3,000 บาทเพียงอย่างเดียว ใครเห็นอยากจะได้ก็เอาไปสิ ผมไม่เดือดร้อน”

“ผมก็ไม่ได้เป็นคนมีชื่อเสียงโด่งดัง ไม่ได้เป็นลูกเศรษฐีมาแต่กำเนิด พื้นเพเดิมผมมาจากไหนคนแถวศรีราชาที่รู้จักหมด ผมเข้ามาทำมาหากิน วิ่งเต็นอยู่ที่ศรีราชา คนที่นี่ก็เห็นตั้งแต่สมัยผมยังจนแต่โชคดีที่ผมไปทำงานถูกหลัก ทำให้ได้เงินมาเยอะ ผมก็เก็บออมเอาไว้ไม่ได้ใช้ฟุ้งเฟ้อ บางคนมีเงินก็ซื้อรถเบนซ์คันละสิบล้าน แต่ผมไม่นิยมชมชอบแบบนั้น ผมแค่ใช้ธรรมดา ทุกวันนี้ก็ใช้เงินวันละห้าสิบบาท แต่ในกระเป๋าผมมีเงิน 30,000-40,000 บาท ส่วนใหญ่เอาเงินติดกระเป๋าไว้เพื่อให้คนอื่น บางคนก็มาขอยืมบ้าง ขอลืมนับบ้างก็มี”

“ผมไม่ชอบใส่สูทผูกเนกไท ทุกวันนี้ผมยังผูกเนกไทไม่เป็นเลย มีเครื่องนุ่งห่มอะไรก็ใส่ไป เพราะผมค่อนข้างอ้วนด้วย เสื้อผ้าพอดีตัวจึงหายาก บางทีปีหนึ่งผมยังไม่ตัดชุดใหม่เลย อย่างดีก็ใส่ชุดพระราชทาน ไม่ว่าจะไปงานเลี้ยงไหนๆ ทุกวันนี้ถ้ามีใครเชิญไปงานเลี้ยงที่ไหนผมก็ไป แค่ให้เขาเห็นหน้าประเดี้ยว แล้วก็ผ่านหนี”

“ชีวิตผมไม่ต้องไปชวนขายอะไรอีกแล้ว ทุกวันนี้ก็มีมากพอแล้ว แต่ที่ยังต้องนั่งทำงานอยู่ก็เพราะเราเป็นผู้บุกเบิกมาแต่แรก จะให้ทิ้งไปง่ายๆ ก็เสียดาย ทำความเจริญรุ่งเรืองให้บริษัทได้มาถึงจุดหนึ่ง จุดที่ตอนนี้อะไรก็เป็นเรื่องง่ายแล้ว สมัยก่อนกว่าที่ผมจะทำงานได้สัก 1 ล้านบาท เหนื่อยแทบตาย แต่เดี๋ยวนี้มันง่ายแล้วที่ผมจะหาได้สัก 10-20 ล้านบาท เวลานี้ผมนึกจะทำอะไรก็ง่าย แต่ผมก็ไม่อยากจะไปเสี่ยงมาก หมายถึงผมไม่อยากเอาชีวิตไปขึ้นอยู่กับความเสี่ยง ไปแจ้งเรื่องอื่นไปซื้ออะไรเยอะเยอะ ผมจะไม่ทำแบบนั้น”

ครอบครัวและความรับผิดชอบ

“ผมแต่งงานและมีครอบครัวเมื่อตอนอายุ 22 ความคิดตอนนั้นยังเด็กอยู่ไม่ประสีประสาอะไร ก็ไปตามพลังหนุ่มของเรา ไม่ได้มีความรับผิดชอบเท่าไร ขนาดภรรยาผมท้องลูกคนแรก ผมยังรู้สึกล้ออายๆ อายที่ว่าเรามีเมียท้อง ไม่ค่อยกล้าเดินด้วยเท่าไร เป็นเพราะความคิดแบบ

เด็กๆ อยากรู้ก็ตาม ในชีวิตตอนเริ่มต้นครอบครัว ผมตั้งใจทำงานมาก เพื่อที่จะสร้างฐานะให้กับครอบครัว เพราะฐานเดิมของผมไม่ได้ร่ำรวย พอผมมีลูก มีเมีย ที่ต้องรับผิดชอบ ความที่ต้องเอาลูกเมียของตัวเองให้รอดก็เป็นแรงผลักดันให้กับชีวิตผม แม้ชีวิตครอบครัวช่วงแรกจะยังไม่สุขสบายเท่าไรนัก”

“ผมไม่ได้อยากทะเลาะทะเลาะเหมือนคนอื่นๆ เช่น พวกเพื่อนๆ ที่ทำงานไทยออยล์สมัยก่อน พอเห็นบ้านหลังไหนมีทีวีสี 18 นิ้ว เขาก็ต้องมีทีวีสี 21 นิ้วให้ดีกว่าคนอื่น หรือเห็นเพื่อนคนไหนขับรถโตโยต้า อีกคนต้องมีให้ดีกว่า คือพวกเขาจะแข่งกัน แต่เวลาไปซื้อกับข้าวกลับติดแม่ค้าไว้ หรือแขกเดินเข้ามาขายผ้าก็ติดเงินไว้ก่อน ผ่อนหนีไปเป็นเดือนๆ”

“แต่สำหรับบ้านผม ผมห้ามเด็ดขาด บ้านผมไม่เป็นหนี้เป็นสินใคร ผมไม่ชอบที่จะเป็นหนี้ ผมสั่งห้ามภรรยาเลยว่าอย่าไปเป็นหนี้ใคร ให้ใช้เงินสดเท่าที่เรามีอยู่ เพราะสมมติว่าเรามีเงินเดือน 1,000 บาทแล้ว เราเกิดไปซื้อของติดหนี้คนอื่นไว้ ส่วนเงิน 1,000 บาทที่ได้มาเราก็ต้องเอาไปใช้หนี้หมด แล้วจะเอาอะไรกิน ที่นี้ก็จะกลายเป็นดินพอกหางหมู ผมจึงย้ำภรรยาตั้งแต่ไหนแต่ไรมาว่า ไม่ต้องไปเอาอย่างคนอื่นใครจะมีอะไรไม่ต้องไปสนใจเขา”

“ชีวิตของผม ผมพยายามทำทุกอย่างเพื่อสร้างฐานะอันมั่นคงให้ครอบครัว เงินส่วนตัวที่ผมมี ผมก็ไม่ได้เอาไปใช้ซื้ออะไร เพราะผมไม่ได้ไปยินดีในวัตถุ จะไปซื้อรถแพงๆ ผมก็ไม่สนใจ ภรรยาของผมเธอมีรถยนต์ส่วนตัว 3 คัน คือ รถเบนซ์ รถโพล์คัตู รถญี่ปุ่น โดยมีคนขับรถประจำตัว 1 คน ส่วนผมมีรถตู้เป็นรถญี่ปุ่น 1 คัน ใช้มาเจ็ดปีแล้ว ภรรยาจะเปลี่ยนรถคันใหม่ให้ ผมก็ไม่สนใจ เพราะผมเห็นว่ารถคันเก่ายังใช้งานได้ดีอยู่ คือผมเป็นคนที่ใช้ชีวิตแบบธรรมดาตามาก เครื่องประดับในตัวผมก็ไม่ได้ใส่อะไร เพราะผมไม่ชอบ”

“ถึงแม้ว่าผมจะเป็นคนเล่นการพนัน แต่พอผมได้เงินเข้ามาหรือเวลาเงินเดือนออก ผมจะแบ่งเงินส่วนหนึ่งเอาไว้เป็นของครอบครัว โดยเฉพาะหากเงินส่วนที่เหลือหมด ไม่มีไปเล่นการพนัน ผมก็ไม่เคยเอาเงินของครอบครัวมาใช้”

“ส่วนเรื่องเล่นไพ่ ตอนนี้อย่างผมก็ไม่นิยมแล้ว เมื่อก่อนที่ผมยังชอบเล่นการพนัน ผมชอบไปเล่นการพนันที่เมืองนอก ตอนนั้นดอกเบียเงินฝากดีกว่าตอนนี้ เมื่อก่อนผมมีเงินฝากธนาคาร 300 ล้านบาท ผมคิดว่าปีหนึ่งได้ดอกเบีย 30 ล้านบาท เงินจากดอกเบียที่ได้มา 30 ล้านบาท ผมก็เอาไปเล่นการพนัน อย่าให้เสียเงินเกินดอกเบียได้ เอาดอกเบียไปเล่น ตอนนั้นก็ได้คิดอะไร เล่นไปเสียไป พอตอนหลังมารู้ว่าเราคงสู้เจ้าของบ่อนไม่ได้ มีแต่เสียกับเสีย ผมก็เลิกเล่นการพนันตั้งแต่ตอนนั้น และผมก็ใช้วิธีนี้ในการทำงาน คือ ทำเท่าที่มี ถึงว่ามันจะเจ็บไปก็ยังไม่เดือดร้อน”

“บางคนเคยถามผมว่า เห็นเศรษฐีหลายคนมีเงินก็ซื้อผู้หญิง แต่สำหรับผมไม่สนใจ เพราะแก่ป่านี้อันแล้ว ผู้หญิงที่ไหนจะมารักผมจริง นอกจากภรรยา จริงอยู่ที่คนอายุมากรุ่นผม ถ้าเขาสุขภาพดี เขาก็ไปมีเมียบ่อย ซึ่งก็ต้องเสียเงินไปซื้อบ้าน ซื้อรถ ไปส่งเสียเลี้ยงดู เดียวขอรุ่นขอนี้ แต่ผมไม่มีผู้หญิงอื่น จึงไม่ต้องสิ้นเปลือง ผมเชื่อว่าหากผู้ชายจะไปมีผู้หญิงสาวสักคน เดือนหนึ่งต้องจ่ายไม่น้อย เพื่อให้เด็กพอใจผมจึงคิดว่าเอาเงินให้ลูกดีกว่า ไปให้ผู้หญิงพวกนี้ก็ได้ความจริงใจหรอก”

“ณ ขณะนี้ความสุขของผม เกิดจากการได้ทำงานประสบความสำเร็จ คือทำงานแล้วได้เงิน และการอ่านหนังสือ กลับบ้านเล่นหมากรุก ความสุขอย่างอื่นไม่มีแล้ว ผมดื่มเหล้าไม่เป็น ตั้งแต่เล็กจนโตไม่เคยดื่ม บุหรี่ไม่เคยสูบ มีการพนันอย่างเดียว เมื่อก่อนผมไปเล่นการพนันบ่อยมากแต่เดี๋ยวนี้ผมอายุมากแล้ว ไปเล่นการพนันก็เห็นมีแต่เสีย สถานที่ที่ควรจะไปก็ไม่มี เลยกลับบ้าน ดูทีวี ดูข่าวการเมือง นอน แค่นี้”

พ่อสอนลูก

“ลูกน่าจะมาดูตัวอย่างที่พ่อทำ ให้รู้ว่าพ่อไม่ได้มีสมบัติพัสถานอะไรมาก่อน มาที่ศรีราชาวันแรกมีเงินติดตัวอยู่แค่เจ็ดร้อยบาท”

“ลูกของผมทุกคนจบการศึกษาระดับปริญญาโท แต่เสียดายที่ตอนนี้ไม่มีใครอยากทำงานกับผมสักคน ก็หวังว่าจะมีสักคนที่มาสานต่อ งานของผม บ้างก็อ้างว่าไม่อยากทะเลาะกับพ่อ บ้างก็ไปหุ้นทำธุรกิจกับคนอื่น 5 - 10% ซึ่งผมมองว่าทำอย่างนั้นจะไม่ได้อะไรเป็นชิ้นเป็นอัน เขาควรมาลงทุนทำธุรกิจด้วยตัวเอง ไม่อย่างนั้นอาจไม่ทันโลก หากเขามีเงินแล้วปล่อยให้เวลาผ่านไป แล้ววันหนึ่งเกิดเขาอยากทำธุรกิจเขาอาจتابอดไปแล้ว ไม่รู้ว่าโลกธุรกิจได้หมุนเวียนไปถึงไหน แต่สำหรับลูกบางคนของผม เขาก็ทำกิจการเป็นของตนเอง ไม่มีเวลามาช่วยสานต่อ งานของผม”

“สิ่งที่ผมอยากได้คือ อยากให้ลูกมาดำเนินธุรกิจเจริญรอยตามพ่อ มารับช่วงต่อธุรกิจของพ่อ มาเป็นรุ่นที่สอง แต่ลูกก็ไม่ค่อยสนใจพ่อจะไปบังคับจิตใจลูกก็ไม่ได้ ธุรกิจพ่อก็อยากให้ลูกมาทำต่อ ลูกทำพ่อก็ไว้วางใจ ไม่ต้องห่วง หากพ่อปล่อยให้คนอื่นมาทำ ถึงอย่างไรก็ยังคงเป็นคนอื่น เขาจะโกงหรือไม่โกงก็ขึ้นอยู่กับเขา”

“ผมสอนลูกทุกคนว่า คนเราหาเงินกับใช้เงินต้องไปด้วยกัน ไม่ใช่ว่าพอให้เงินแล้วต้องใช้จนหมด ไม่เหลือเก็บเอาไว้ เวลาพอไม่อยู่แล้วจะเอาจากที่ไหน เข้าก็บอกรับต้องสมดุลกัน ถ้าหาได้นอกเหนือจากที่พอให้เป็นทุนไว้ก็ถือเป็นเรื่องที่ดี แต่ถ้าหาเข้ามาเพิ่มไม่ได้ แล้วใช้จ่ายกันสุรุ่ยสุร่าย มีเท่าไรเดี๋ยวก็หมด เหมือนเรื่องที่มีรูรั่วไปรูหนึ่ง น้ำเข้าทุกวันก็จมได้ และอย่าทำแบบประเภทอยากซื้อโน่นซื้อนี่ ยังไม่ทันไรก็ไปกู้เขามาซื้อ เอาไว้มีเงินในกระเป๋าก่อนค่อยซื้อ สาเหตุที่ผมคอยพร่ำสอนลูกในเรื่องนี้ เพราะผมเป็นลูกคนจนมาก่อน ผมก็ต้องระวัง และเตือนให้ลูกๆ รู้จักใช้เงิน อย่าใช้มากนัก”

“ครั้งหนึ่งลูกชายคนโตของผม เขาไปหุ้นกับบริษัทที่ทำธุรกิจประเภทรับจำนำ จำนองที่ดิน ผมก็บอกว่าไปทำเรื่องที่ต้องใจร้ายเขา เขียมพอหรือ แล้วก็ไม่ใช่ว่างานจะจบภายในเร็ววัน ไม่ใช่ว่าคุณไปรับจำนองที่ดินเขามาหนึ่งปี ถึงหนึ่งปีเขามาเคลียร์ก็จบกัน แต่ถ้าหนึ่งปีเขาไม่มาเคลียร์ ไม่ใช่ที่เราจะยึดที่ดินเขาได้เลย บางที่เป็น 10-20 ปี เรื่องที่ดินถ้าเราไปหุ้นกับใคร เราถือหุ้นน้อย เราก็คแทบไม่มีเพอร์เวอร์อะไร ไม่เกิดประโยชน์ และผมก็ไม่อยากให้ลูกทำอย่างนั้น ธุรกิจแบบนี้ต้องใจร้าย เครียด ต้องยึดเขาได้ เราก็คงไม่อยากเอา ชีวิตผมไม่ทำ จะรวยอีกเท่าไร ก็ไม่ทำเรื่องนี้”

“คนเราจะรวยได้ยั่งยืน เราต้องดูว่าเงินที่เราจ่ายไปกับเงินที่เราหาเข้ามาได้ สมดุลกันหรือเปล่า ถ้าไม่สมดุล มีเท่าไรเดี๋ยวก็หมด อย่างพอให้เงินลูกๆ เอาไว้ได้ตั้งตัว ถ้าคิดเป็นทรัพย์สินอย่างเดียวก็ร่อยกว่าล้านแล้ว หากขึ้นใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่าย พอให้ไว้เท่าไรก็ไม่เหลือ”

“เกิดมาเป็นผู้หญิงต้องเป็นแม่บ้านที่ดี เอาใจใส่ลูกและสามี แม่ว่าจะร่ำรวยแต่ก็อย่าผลอตัวใช้เงินสุรุ่ยสุร่าย เพราะจะเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีให้ลูกหลานได้”

“เกิดเป็นคนต้องรู้จักหักห้ามใจตัวเองได้ เรื่องความอยาก เราต้องพิจารณาให้เห็นว่าสมควรแก่เหตุไหม”

“ประสบการณ์หนึ่งที่ผมอยากจะเตือนไว้เป็นอุทาหรณ์ คือคนเรารวยได้ก็ล้มละลายได้เหมือนกัน อย่างบ้านภรรยาของผม เดิมที่ปู่ของเธอเป็นมหาเศรษฐี ขนาดระดับจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ พลตำรวจเอกเผ่า ศรียานนท์ ยังต้องมาเขียนคำอวยพรวันเกิดให้ที่บ้าน ในบ้านของนายยอร์ก จะมีโรงลิเกขนาดใหญ่ตั้งอยู่ เมื่อถึงวันเกิดของนายยอร์กก็จะมีลิเกมาแสดง แต่สุดท้ายมหาเศรษฐีอย่างนายยอร์กก็ต้องล้มละลาย ชนิดที่ว่าไม่ได้ล้มบนฟูก”

